CUPLURI

9

PASIUNE ROȘIE

9

PAT DALTON

A doua șansă

— Îmi arăţi cele mai teribile apusuri, şopti Kelly.

— N-aş vrea să împarţi această priveliştе cu altul în afară de mine.

Vorbele lui Chase erau ca un balsam.

— Dar apusurile simbolizează sfârşitul. Eu aş dori să te conduc spre noi începuturi.

Cum să pătrundeţi în lumea misterului erotic şi a aventurii ?

Răspunsul îl puteţi afla numai evadînd în lumea colecţiei

PASIUNE ROŞIE

PROFITAŢI DE FACILITĂŢILE LEGĂTURII DIRECTE CU EDITURA!

Apariţiile viitoare le puteţi obţine cu reducere de până la 15%! prin sistemul CARTEA PRIN POŞTĂ

casa de editură Colemus

BEST LOVE

Lei 2100

ÎN ATENŢIA DIFUZORILOR !

SERIE DE CARTE DE MARE SUCCES ! APARIŢIILE ANTERIOARE STOC 0 ! TIRAJ LIMITAT.

CĂRŢILE NOASTRE POT FI TRIMISE ŞI ÎN PROVINCIE. ASIGURĂM TRANSPORTUL. COMISION MARE. GRĂBIŢI-VĂ !

Telefon : 614.95.28 614.65.41

PAT DALTON

A DOUA ŞANSĂ

Traducere de **Delia Ivănescu**

Casa de editură COLEMUS
Bucureşti 1994

PROLOG

Era apus sau răsărit?

Trezindu-se încet, Kelly Nyles clipi cu ochii ei de smarald spre cerul bătând în trandafiriu care se zărea prin uşa balconului camerei ei de hotel de la etajul patru.

Se simţea minunat. Încântător. Mai grozav decât ar fi crezut că e posibil.

Probabil că soarele stă să apună, fiindcă îşi amintea foarte bine ce făcuse la ultimul răsărit, chiar şi câteva ore înainte şi după aceasta.

Privirea îi zăbovi o clipă pe frunzele palmierului care creştea sub micuţul ei balcon. Palmierul pe care ea şi Linc îl împărţiseră în glumă în ultima săptămână.

Îşi aruncă ochii prin cameră. Cu imitaţia tipică de lemn de alun, portocaliu stins şi bej, decorul de hotel putea fi la fel de bine palatul de la Versailles, în ce-o privea pe Kelly

Întinderea covorului ciocolatiu era întreruptă de verdele rochiei ei cu imprimeul de figuri abstracte, care încă zăcea pe locul unde căzuse cu mai multe ore în urmă. Mai aproape de pat se găseau pantalonii negri ai lui Linc.

Privirea lui Kelly întârzie fericită pe braţul lui Linc care o ţinea îmbrăţişată. În comparaţie cu bronzul ei căpătat în Florida, degetele lui erau palide. Dar degetele acelea lungi şi puternice se dovediseră foarte talentate, îşi amintea Kelly cu un mic zâmbet furiş.

Nu voia să se mişte, de frică să nu-l trezească.

De bună seamă îşi câştigase pe deplin acest somn.

Dar nu ştia cât va mai putea rezista să nu-l trezească, fiindcă întreg trupul ei, până la ultima fibră devenise imperios conştient de forma corpului lui care se întindea de-a lungul spatelui şi picioarelor ei.

Îl simţi mângâindu-i uşor părul lung, şaten şi înmiresmat, care se răsfirase pe pernă. Întorcându-se în braţele care o încercuiau îl văzu cum, treaz, o priveşte. Au împărţit aceeaşi răsuflare, aşa cum mai împărţiseră şi multe alte lucruri. Linc o făcuse să renască şi azi părea să fie prima zi dintr-o veşnică primăvară. Ca şi cum îşi petrecuse ultimii douăzeci şi

patru de ani într-un fel de hibernare, fără să-şi dea seama.

Ochii cenuşii, limpezi, ai lui Linc purtau în ei, pentru Kelly, răspunsuri la toate misterele vieţii. Privirea ei alunecă drăgăstoasă peste părul lui de culoarea cafelei, nasul puţin prea lung şi linia puternică a obrazului. Zâmbetul îi arăta dinţii albi şi drepţi şi o mică ciobitură într-un dinte din faţă.

Dar asemenea imperfecţiuni neînsemnate precum dintele ciobit o făceau pe Kelly să-l îndrăgească şi mai mult.

Deodată îi veni în cap să se uite la ceasul digital de călătorie de pe noptiera din cealaltă parte a patului. Dar nu-şi putea lua ochii de la Linc.

Şi ce importanţă avea? În săptămâna din urmă fuseseră mult prea preocupaţi unul de celălalt ca să le pese dacă e zi sau noapte, Miami sau Polul Nord, aprilie sau mai, secolul XX sau o clipă specială care aluneca prin timp pe vecie.

— Bună dimineaţa, viitoare doamnă Stanford, o mângâie vocea lui Linc.

Timbrul ei adânc şi catifelat fusese printre primele lucruri care o atrăseseră pe Kelly la el.

— Cred că este deja amiază, spuse ea leneşă. Şi nu-mi amintesc să-ţi fi dat un răspuns clar la propunerea ta.

— Poate nu în cuvinte.

Mâna lui începu să se mişte mângâind-o încet, convingător, pe trupul supus şi tremurând.

— Am presupus prea multe din limbajul trupului tău?

— În contabilitate învăţăm să nu presupunem nimic.

Degetele ei se furişară tiptil pe pieptul lui, zburlind firişoarele de păr castaniu-auriu.

— În acest caz — buzele lui le apăsară uşor pe ale ei — cred că e nevoie de o revizie contabilă serioasă.

Încleştă gura peste a ei, strecurând limba printre buzele întredeschise pentru a mângâia cotloanele umede din interior. Kelly îl primi cu bucurie, simţind că nici într-o viaţă întreagă nu va reuşi să se sature de Linc.

După o serie de sărutări care îi aprinseră simţurile, Kelly şopti în urechea lui:

— Nu ştiu ce ar ieşi după o revizie contabilă completă. Tu mă faci să mă simt întotdeauna într-un echilibru instabil.

Un chicotit înfundat o străbătu ca un fior.

— Hmmm, un contabil fără echilibru. Nu prea e-n ordine. Cred c-ar trebui să te măriţi cu un om de afaceri isteţ.

— Ai vreo recomandare?

Ea îşi trase sufletul, satisfăcută, în timp ce mâna lui se mişca uşor să apuce sfârcul moale al sânului ei.

— Dacă persoana care candidează nu acţionează imediat, va trebui s-o ia mereu de la capăt până ce reuşeşte.

Kelly îl îmbrăţişă cu putere, cu răsuflarea accelerată de dorinţă. pe când gura lui zăbovea pe sfârcul unuia din sâni, mângâindu-l uşor pe celălalt.

Ea îi urmărea contururile urechii cu vârful limbii, apoi continuă explorându-i sensibilele adâncuri.

— Oh, Kelly, suspină el de plăcere.

Cu o pasiune care creştea mult prea repede ca s-o poată ţine în frîu, ea murmură:

— Să nu mai zăbovim, iubitule. Acum, te rog!

— Deci eşti o femeie care trăieşte numai pentru momentul de faţă? şopti el tachinând-o.

— N-am fost aşa până săptămâna asta, spuse ea cu sinceritate şi cu o voce răguşită.

— Asta e pentru acum şi pentru viitor, şopti el urcându-se deasupra ei. Sunt al tău, Kelly, pentru totdeauna.

Toate gândurile referitoare la timp şi loc zburară din mintea lui Kelly atunci când ea şi Linc se contopiră într-o singură fiinţă... pentru clipa de faţă, pentru veşnicie.

*

* *

După ce au revenit de pe tărâmurile îndepărtate unde plutiseră în extaz, în timp ce mai erau încă îmbrăţişaţi, Linc întrebă:

— Oare activităţile recente indică hotărârea ta de a deveni doamna Lincoln Standford?

— Da.

Kelly era încântată să rostească acel cuvânt, exprimând ceea ce el ştiuse tot timpul.

Ciudatul sens al umorului lui Linc era unul din lucrurile pe care ea le-îndrăgea în mod deosebit, de aceea nu se putu opri să adauge, în timp ce-i săruta vârful nasului puţin prea lung:

— Cu toate că Lincolln Standford e un nume lung cât o zi de post.

Urmărind cu degetul conturul obrazului ei, el spuse:

— Nu mă deranjează dacă rămâi Kelly Nyles, în ciuda verighetei.

— Ştiu şi eu, păru ea să cadă pe gânduri. Kelly Standford nu sună *chiar aşa de rău*. Ce contează numele dacă suntem împreună?

Se încolăci în jurul lui.

— Dar aş prefera să nu prea posteşti, şi poate chiar deloc.

Mâna ei se juca prin covorul de cârlionţi aurii de pe pieptul lui. Observă din nou contrastul cu pielea ei bronzată. Deşi nu era complet albă, pielea lui Linc avea un ton mai palid — ca şi cum ar fi stat toată ziua la un birou.

— Doar două lucruri regret pentru săptămâna trecută, spuse ea.

— Aoleu! Ai şi început cu regretele?

— Era mai bine să nu fiu aşa zgârie-brânză şi să fi cumpărat un aparat de fotografiat. Nu avem nici o fotografie din primele zile pe care le-am petrecut împreună.

— Dar ne avem unul pe celălalt pentru totdeauna, îi aminti Linc. N-avem nevoie de fotografii. Sper că şi celălalt lucru pe care-l regreţi e la fel de puţin important.

— Îmi pare rău că n-ai apucat să te bronzezi mai mult în Florida.

El râse.

— Poate că puţin din bronzul tău o să treacă prin fricţiune şi la mine.

Mâna lui aluneca pe şoldurile ei.

— În afară de asta, ştii că eu am venit la Miami pentru afaceri.

— Şi eu la fel.

— Bineînţeles. „Biroul de contabilitate al viitorului" Seminarii de luni până joi de la 8 la 15,30 zilnic, cu două ore pauză de prânz între 11,30 şi 13,30.

Linc cunoştea perfect acest program precis.

— Un regim tare obositor...

Ea oftă pe perna formată de umărul lui.

— Mă bucur atât de mult că Ursuzul m-a trimis aici!

— Ar fi cazul să nu-i mai spui aşa şefului tău, din moment ce a fost atât de drăguţ să te trimită la Miami.

— Cred că am început să-l numesc aşa, auzindu-i pe ceilalţi, în birou. Numele descrie comportamentul lui obişnuit, dar cu mine a fost întotdeauna bun.

— Mi-ai spus că ştiai că te-a trimis aici într-un fel de vacanţă forţată după perioada de impozite. Şi că a insistat să stai în week-end-ul dinainte şi trei zile după încheierea conferinţei pe cheltuiala companiei. Şi eu îi datorez Ursuzului multă recunoştinţă.

Linc adăugă:

— Şi dacă nu ne-am fi întâlnit la restaurant sâmbăta trecută de dimineaţă?

— Am fi ajuns să ne cunoaştem oricum, cu balcoanele noastre alăturate. Acolo ne-am văzut prima dată.

— Eu aş vrea să cred că soarta ne-ar fi unit cumva destinele, deşi locuim la mare distanţă unul de altul, spuse Linc. Dar gândeşte-te ce de bani am fi economisit dacă ne-am fi mutat mai curând în aceeaşi cameră, mai ales că eram obligaţi oricum să împărţim acelaşi palmier.

— Compania financiară Crucerian & Co plăteşte camera *mea,* spuse Kelly cu o prefăcută superioritate.

— Exact. Şi dacă acest biet om de afaceri care are de luptat cu greutăţile s-ar fi mutat aici, ar fi putut să-şi păstreze dolarii câştigaţi cu sudoarea frunţii.

— Un biet om de afaceri? repetă ea cu oroare simulată. Parcă-mi aduc aminte că-mi sugerai că eşti un om care s-a realizat prin sine însuşi.

— Poate că după noaptea trecută ar trebui să port eticheta *Made în Miami.*

Kelly îi răspunse la zâmbet, apoi luă o expresie dojenitoare.

— Nu schimba subiectul. M-ai dus cu vorba despre averea ta, ca să profiţi de inocenţa unei nevinovate fete de la ţară?

— Nu-mi dau seama cum cineva ar putea profita de inocenţa ta cu mintea aceea ascuţită şi analitică.

O sărută pe frunte.

— De altfel, mi-au trebuit o săptămână întreagă şi o cerere în căsătorie ca să te hotărăsc să te culci cu mine.

— N-ai încercat destul. M-aş fi culcat cu tine cel puţin cu o zi mai devreme, chiar şi fără cererea în căsătorie.

— Nu se poate!

Se pocni în glumă peste frunte.

— Acum e prea târziu să mă răzgândesc?

— Bineînţeles.

Pe un ton de crainic de la radio îl ameninţă:

— Oriunde ai fugi sau ai încerca să te ascunzi, te voi găsi şi te voi aduce înapoi,

Lincoln Stanford! Kelly Nyles obţine întotdeauna bărbatul dorit.

— Întotdeauna?

— De fapt eşti singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată, dar am intenţia să ţin o socoteală clară.

— M-ai convins.

Degetele lui alunecară de-a lungul gâtului ei neted.

— N-o să încerc să scap.

— Gândeşte-te cât timp am irosit, oftă ea în timp ce mângâierea lui devenea mai amplă, vârfurile degetelor rătăcind pe o traiectorie circulară în jurul sânului.

— O săptămână întreagă.

— N-am irosit-o. E nevoie de timp ca să începi o relaţie.

— N-am ştiut că bărbaţii simt aşa, gândi Kelly cu voce tare.

Filozofia lui Linc nu se potrivea de fel cu avertismentele mamei ei despre bărbaţii care nu urmăresc decât un singur lucru.

— Mă mir că, având în vedere mediul din care provii, nu mi-ai cerut situaţia financiară înainte de a accepta să te măriţi cu mine.

— Ai cumva aşa ceva la tine?

Profită de ocazie ca să înceapă o percheziţie corporală amănunţită.

— Nu contează, merge şi asta, spuse pe când degetele ei se strângeau în jurul unei calităţi mult mai importante.

— Serios, zise el mişcându-se lângă ea astfel încât se vedea că are de gând să vorbească foarte serios, ai tot dreptul să ştii. Anul ăsta voi câştiga probabil 80 000 scăzând cheltuielile, iar la anul chiar mai mult. Multe reprezentanţe ale manufacturierilor independenţi câştigă peste o sută de mii pe an.

— Linc, răspunse ea cu aceeaşi seriozitate, ştii că pentru mine nu contează? Dacă suntem împreună nu-mi pasă câţi bani ai sau unde locuim.

— Cunoşti drumul spre San Jose? fredonă el uşor fals.

— Ai putea să mi-l arăţi, spuse ea zâmbind, în felul în care mi-ai arătat toate celelalte.

— Nu te deranjează să te muţi în California?

— E multă lume aici şi mult smog, dar cu tine aş fi fericită oriunde, răspunse Kelly. Îmi dau seama că Des Moines, Iowa e cam rustic pentru o firmă în plină dezvoltare care vinde componente electronice.

— Ţi-am spus în ultimele cinci minute că eşti fantastică şi te iubesc?

Îşi punctă vorbele mângâindu-i senzual trupul sensibilizat.

— Chiar dacă suntem ca într-o glumă? „Comis voiajorul şi fata de fermier"

El o strânse în joacă, cu reproş.

— Nu comis voiajor, ci reprezentant al manufacturilor. O treabă cu perspective... Întâmplător, banii aceia care nu te interesează îţi vor folosi să faci facultatea la zi după ce ne căsătorim.

— Linc, tu vorbeşti *serios*? Kelly îl copleşi cu sărutări, nebună de fericire. Ziceam că mai am cel puţin un an de cursuri serale până la obţinerea licenţei, pe urmă încă trei sau patru ani pentru specializare în domeniul financiar.

— Trebuie să am grijă ca nevasta să nu-mi devină prea deşteaptă şi să mă părăsească, o tachină el. Poate că va trebui să caut un post de vrăjitor financiar în imperiul electronicii.

— Tu eşti vrăjitorul financiar, îl complimentă ea sincer, apoi adăugă zâmbind larg: Ştiu din sursă sigură că eşti foarte priceput la achiziţii şi fuzionări.

— Vrei să spui că vrei să mai fuzionăm o dată?

— Fără zăbavă.

Însă el mai zăbovi, apelând la talentele sale considerabile de amant pentru a o aduce într-o stare de dorinţă frenetică. Mâinile şi gura lui erau peste tot, totuşi ea dorea şi mai mult.

Ea îl mângâia ca răspuns, la fel de dornică să dăruiască plăcerea pe cât era s-o primească. Degetele i se încurcau în reţeaua de firicele dese de pe pieptul lui, apoi urmau

desenul pe care ajunsese să-l îndrăgească, alcătuit din fire de păr moi care duceau tot mai jos.

El scosese la suprafaţă o sălbăticie, o dorinţă de existenţa de care ea nu fusese conştientă până atunci.

Când ea nu mai putu să reziste nici măcar o clipă, el se aplecă deasupra şi ea privi cu ardoare ochii de culoarea fumului.

— Iubeşte-mă, Kelly!

În vocea lui se combinau rugămintea şi întrebarea.

— Da, da.

Repeta bucuroasă cuvintele ce curând aveau să înfăptuiască unirea lor pe vecie.

Apoi s-au unit într-o spirală de extaz crescând, până ce Kelly s-a simţit ca şi cum ar fi plutit prin stratosferă, cu frânturi ale propriei fiinţe, zburând în direcţii diferite.

*

* *

Cu vârful degetelor de la picioare, Kelly gâdilă glezna lui Linc. El nu ajungea mult mai departe ca ea, fiind doar cu vreo 12 centimetri mai înalt decât cei 175 de cm ai ei. Totuşi Linc se potrivea perfect cu ea — în toate privinţele.

Sărută colţul gurii lui care se odihnea aproape de buzele ei.

— Ţi-am spus în ultimele cinci minute că eşti fantastic şi te iubesc?

— Nu, s-a întâmplat acum cel puţin şase minute, mormăi el. Şi chiar şi cinci minute e un interval prea mare ca să-mi spui asta.

— Atunci fac o înregistrare, spuse ea ironic. Poţi s-o pui cât vrei de des.

— Nu-i o idee rea.

Apoi deveni solemn.

— E prea frumos ca să fie adevărat. De ce mă iubeşti Kelly?

— „În ce fel te iubesc? Aş putea să numesc mai multe", cită ea, ridicând mâinile ca şi cum ar fi vrut să numere pe degete. Se gândi o clipă, apoi îl tachină:

— Ai timp câteva ore să mă asculţi?

El surâse:

— Desigur.

— Bine, atunci. Mai întâi pentru că eşti inteligent, independent, sensibil, sincer, umblat şi ai simţul umorului — şi chiar tu mi-ai spus că ai succes.

Îl sărută uşor pe buze, apoi se întoarse pentru încă două sărutări.

— Ultimul, dar nu cel de pe urmă, şopti ea, eşti cel mai bun amant din lume.

El zâmbi iar:

— Eşti sigură?

— Destul de sigură. Aş dori să evit o anchetă foarte amănunţită, în afara cazului când insişti tu.

— Adopt părerea ta. E singura care contează, de altfel.

Se ridică într-un cot şi o sărută din nou. Apoi se întinse de-a lungul corpului ei şi descleştă una din mâini din îmbrăţişare pentru a lua deşteptătorul încruntându-se la el.

Dârele subţiri trandafirii ale apusului se transformaseră în portocaliu, aruncând fulgere de lumină la orizont.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să aud ce simţi pentru mine, ce simţi în legătură cu mâncarea? N-am mai mâncat de când am servit micul dejun în cameră de dimineaţă.

— Îmi amintesc vag de ceva care se cheamă mâncare, glumi ea.

— Poate îţi mai aduci aminte şi că mâncarea la hotel e îngrozitoare?

— Linc, suspină Kelly, răsfăţată şi deplin satisfăcută, nu ştiu dacă vreau să mă îmbrac şi să ies.

— Un bărbat trebuie să fie în formă.

— Asta e foarte important, fu ea de acord imediat.

— Aş putea să mă duc la restaurantul nostru şi să aduc mâncarea aici.

„Restaurantul nostru" era Roman in Havana, unde ea şi cu Linc intraseră în vorbă

în prima zi. De atunci prânzeau acolo aproape zilnic — pe de o parte fiindcă era aproape de hotel, pentru seminariile lui Kelly, iar pe de altă parte fiindcă le plăceau diferitele mâncăruri din micuţa cafenea de pe trotuar, care era specializată în bucătăria atât italiană cât şi cubaneză, o combinaţie pe care Kelly o găsea destul de surprinzătoare.

Se hotărâră ce să comande în timp ce Linc îşi trase pantalonii negri şi alunecă în cămaşa de mătase gris-perle pe care Kelly îl ajutase cu ardoare s-o scoată în noaptea precedentă. Admirându-i trupul suplu Kelly hotărî că adoră fiecare milimetru din el.

— Cred că-i mai bine să mă bărbieresc înainte de a ieşi, remarcă Linc. Toate lucrurile mele sunt încă în camera mea.

— Să nu lipseşti prea mult, îi comandă ea pe un ton poruncitor.

— Aş putea să mă duc la restaurant alergând, glumi el.

— Poate ar trebui să-ţi economiseşti energia pentru scopuri mai importante.

Pielea de pe frunte i se încreţi ca şi cum ar fi analizat posibilităţile.

— Cu tine alături, voi avea întotdeauna energia de care am nevoie.

Îşi punctă promisiunea lipindu-şi buzele de ale ei, într-un ultim, lung sărut. Limbile lor se

mângâiau una pe cealaltă, şi gustul lui îi era deja cunoscut, făcea parte din fiinţa ei.

El se trase înapoi, pe urmă se aplecă din nou revărsând asupra ei o grămadă de sărutări scurte, uşoare ca atingerea fluturilor.

— Pe curând.

— Te voi aştepta, promise Kelly, adăugând încet, pentru ea, pe când uşa se închidea, întotdeauna.

Kelly mai rămase întinsă în pat, prea lipsită de vlagă ca să se mişte, pe când asculta sunetul apei de la duşul din camera lui Linc, urmat de bâzâitul aparatului de ras.

O boare răcoroasă de mai pătrundea prin uşa deschisă a balconului, ca în fiecare seară. Privind frunzele jucăuşe ale palmierului pe fondul portocaliu al orizontului, Kelly se pomeni legănată de amintirile visătoare ale ultimei săptămâni din viaţa ei.

Cea mai bună săptămână din viaţa ei. Fericită, mintea ei recapitula toate clipele importante din timpul pe care-l petrecuse cu Linc...

De-ndată ce se trezise în prima zi la Miami, Kelly se oprise doar ca să arunce o învelitoare de plajă peste cămaşa de noapte înainte de a se repezi pe micuţul balcon pentru a profita de vederea panoramică a oceanului Atlantic la numai două clădiri distanţă.

Boarea blândă îi vălurea părul de culoarea nucşoarei pe când trăgea în piept aerul înmiresmat de nenumărate flori îmbobocite şi privea fermecată marea azurie aurită de razele soarelui.

Dar şi mai fascinantă era vederea ei răsturnată asupra unui palmier, palmier care pentru ea fusese întotdeauna simbolul tropicelor. Frunzele înverzite se scuturau sălbatic sub balconul ei iar cele din stânga fluturau un prietenos bun venit.

În acest hotel în stil mai vechi, balcoanele mici cât un timbru poştal cu balustrade spiralate din fier forjat erau la distanţă de o lungime de braţ unul de altul. Devenind conştientă de o mişcare în stânga, Kelly se întorsese spre bărbatul cu ochi somnoroşi. Haina lui de casă din material catifelat desfăcută pe piept lăsa la vedere o piele de o nuanţă palidă care arăta că şi el era probabil abia sosit la Miami. Perişori cafeniu-aurii se prelingeau îmbietor spre talie.

Cu o privire neatentă în direcţia ei, vecinul temporar o salută neglijent:

— Bună dimineaţa. Frumoasă privelişte.

Apoi reveni la studierea atentă a oceanului îndepărtat.

— Da, răspunse ea politicos.

Vocea lui o surprinse pe Kelly. Timbrul ei profund, catifelat îi sugera un bărbat mult mai

înalt, mai voinic. Numai că acesta nu era nici măcar cu 15 cm mai înalt ca ea. Nu era o frumuseţe, totuşi în înfăţişarea lui ceva o atrăgea — ca să nu mai pomenim vocea lui extraordinară. Spre surprinderea ei, recunoscu că acest străin trezea în ea o izbucnire neobişnuită de căldură, un simţământ pe care alţi bărbaţi mai arătoşi la modul clasic nu l-ar fi stârnit. Şi era uşor iritată că ea la rândul ei nu părea să prezinte pentru el o astfel de atracţie.

Amândoi rămaseră în balcoanele lor încă vreo câteva minute, apoi Kelly reveni înăuntru, amintindu-şi de dorinţa aprigă să facă o plimbare pe plajă.

Cu costumul de baie pe sub rochia de plajă de culoarea lichiorului şi cărând o geantă mare cu un prosop şi o cremă pentru bronz, Kelly şi-a oferit plăcerea unei hoinăreli pe nisip. Când ceasul arăta aproape 11 stomacul i-a cerut imperios să se întoarcă. La sosire, în seara precedentă, auzise câteva persoane vorbind de un mic restaurant numit Roman în Havana. Kelly îl căută.

Pe când chelnerul o instala la o masă afară, acoperită cu o faţă de masă imitând dantela, stomacul ei scoase un zgomot puternic amintindu-i că fusese ignorat la micul dejun.

Jenată, Kelly se uită în jur la cei care luau masa. La acea oră cafeneaua nu era aglomerată, astfel că nu observase decât un singur client.

Bărbatul, care părea mult prea îmbrăcat pentru clima respectivă, într-un costum de afaceri, îi zâmbi plăcut salutând-o.

— Din nou bună dimineaţa!

Kelly aproape că nu l-a recunoscut aşa îmbrăcat. Dar vocea profundă îi era cunoscută. De-ndată ce-şi recunoscu vecinul de balcon ea făcu semn cu capul drept răspuns. Deconcertant, ea simţi o plăcută căldură în adâncuri, la fel cum i se întâmplase prima oară la vederea acestui străin cu voce senzuală.

— Dacă tot suntem vecini ar fi o prostie să luăm micul dejun separat, spuse el vesel.

— Mic dejun? Vrei să spui prânz?

— Ceasul meu biologic a rezistat la schimbarea orei. În California e abia 8 dimineaţa, aşa că un mic dejun pare mai sănătos... De ce nu vii lângă mine sau invers?

— Consider că nu-i nici un impediment să stăm de vorbă la prânz sau micul dejun, acceptă Kelly.

Deoarece chelnerul adusese deja omleta străinului, Kelly se mută la masa lui. Nu-şi mai amintea când sărise un bărbat în picioare ultima oară să-i tragă un scaun.

Se prezentă:

— Eu sunt Lincoln Stanford.

Un nume lung cât o zi de post. Asta explica faptul că purta acel costum scorţos, îşi zise Kelly.

Abia acum era destul de aproape ca să observe că acea culoare de cărbune a costumului intensifica ochii cenuşii irezistibili. *Ochii lui par norii mult aşteptaţi ai ploii dătătoare de viaţă primăvara,* îşi zise ea — apoi se minună singură de gândul acela ciudat.

El continuă:

— Dar toţi îmi spun Linc.

Pentru Kelly a fost o uşurare.

Nu numai că au zăbovit la un lung mic dejun şi/sau prânz, dar au rămas împreună până mult după cină, petrecându-şi cea mai mare parte a după amiezii discutând pe plajă.

Kelly a aflat că Linc era reprezentantul unor manufacturieri independenţi din mai multe companii care fabricau piese electronice şi-şi vindeau produsele angrosiştilor, distribuitorilor, comercianţilor, sau altor manufacturieri. El călătorea mult în cadrul acestei meserii.

— În această excursie combin şi un pic de vacanţă, dar am venit la Miami mai ales ca să pun la punct tratativele cu unii negustori din America de Sud.

Aceasta o impresionă pe Kelly, care rar se aventura dincolo de graniţele statului Iowa.

Îi împărtăşi la rândul ei scurta sa poveste, începând cu copilăria într-o mică fermă într-un sat din Iowa.

— După ce am absolvit liceul, m-am îndreptat spre marele oraş Des Moines. Am fost întotdeauna pricepută la cifre, aşa că intenţionam să mă ocup de domeniul finanţelor într-o zi. Am căutat o slujbă la firmele de contabilitate sau bănci.

Continuă:

— Din fericire, Crucerian & Co m-a angajat imediat ca dispecer. Am muncit reuşind să ajung funcţionară contabilă, secretară şi acum şefă de birou. Sunt asigurată pentru o carieră permanentă la firmă după ce-mi iau diploma de contabilitate.

— Asta vrei? Viaţa aranjată dinainte? să rămâi pentru totdeauna în acelaşi loc?

— Probabil că nu, admise Kelly pe gânduri, deşi siguranţa e destul de atrăgătoare. Voi rămâne la firmă până ce-mi termin diploma, apoi poate mă mut într-un oraş mai mare la preocupări mai importante.

Surâse.

— Cine ştie? Poate chiar până la Gary, Indiana.

Adăugă:

— Domnul Crucerian a fost întotdeauna înţelegător când era vorba să îmbin planificarea orelor de muncă cu cele de curs,

deşi mare parte din cursuri erau seara. În schimb, nu mă duc niciodată la cursuri în semestrul doi, deci sunt disponibilă pentru multe ore suplimentare în perioada aglomerată a impozitelor. De aceea durează atât de mult până ce termin, dar câştig şi multă experienţă valoroasă între timp.

Cariera era, numai unul din subiectele discutate. Economie, politică, muzică, literatură, filme şi sport, au vorbit de toate câte puţin. Au descoperit că au multe gusturi comune.

Dar exista o preocupare pe care n-o împărtăşeau. Înotul. După ce-l refuză pe Linc de două ori când acesta o invita la o baie în ocean, Kelly a trebuit să recunoască că-i era frică de apă — deşi îi plăcea să navigheze *pe* apă, nu suferea să fie *în* apă.

— Am avut un vecin care aplica metoda de învăţare a înotului, „se aruncă cu forţa în apă şi înoată sau se îneacă", explică ea până la urmă. Niciodată nu mi-am revenit de tot de la acea primă lecţie când aproape că m-am înecat.

— Cred că pur şi simplu îţi place să fii cu picioarele pe teren solid, comentă Linc.

După ce se gândi puţin, Kelly fu nevoită să fie de acord. Putea fi hotărâtă şi insistentă dar nu dorea să încerce metoda bruscă „înoată sau îneacă-te" în viaţa ei.

Cu excepţia lui Linc. Se simţea deja cucerită de el, prea mult şi prea repede. Locuiau în colţuri opuse ale ţării, şi Kelly, conştientă de asta din prima zi, ştia că o săptămână era prea scurtă pentru a avea o legătură.

Din prima seară discuţia lor a depăşit lucrurile importante, şi o grămadă de fleacuri aflate unul despre altul au căpătat o însemnătate deosebită.

Kelly şi Linc au plutit de-a lungul următoarei săptămâni cu acea combinaţie incompatibilă între ascuţirea simţurilor şi euforia detaşată resimţită doar de îndrăgostiţi.

Începând cu duminică dimineaţa, devenise un obicei să iasă pe balcoane la o anumită oră prestabilită şi să se aplece pe deasupra frunzelor palmierului „lor" pentru a schimba sărutul începutului de zi.

Au plecat duminică devreme cu maşina roşie Firebird închiriată de Linc să cutreiere toate golfuleţele din Florida, o înşiruire de insule micuţe, în sudul Floridei legate între ele de o serie de poduri. Când au prânzit la Key West au făcut un pact să schimbe câte un sărut la fiecare golfuleţ de pe drumul de întoarcere. Amândoi au onorat cu multă conştiinciozitate înţelegerea şi au asistat împreună la apusul soarelui care se cufunda spectaculos în ocean la vest de Key Largo.

În următoarele patru zile şi-au potrivit programele în aşa fel ca să fie împreună cât mai mult. Linc era ocupat cu afacerile aproape zilnic, dar încerca să se întoarcă la hotel la timp pentru pauzele de prânz de la conferinţele lui Kelly, şi luau masa de obicei la Roman în Havana, unde se bucurau de o oarecare intimitate, departe de adunătura de contabili colegi cu Kelly. Serile cinau la diferite restaurante de lux, făcând experimente într-o seară cu fructe de mare, în alta cu mâncare chinezească, iar în alta cu bucătăria orientală.

După-masă Kelly ajungea pe plajă la timp ca să prindă ultimele raze de soare, care-i intensificau bronzul. De obicei Linc termina treburile şi i se alătura la apus, pe când cerul căpăta nuanţe de violet.

Uneori flecăreau cu alţi devotaţi ai plajei, mai ales cu un om mai în vârstă care locuia în apropiere şi care făcea plimbări regulate cu MacDougal, un terrier negru ca tăciunele.

În fiecare seară, Linc alerga şi zburda cu MacDougal ca un băieţaş.

— Simt foarte tare lipsa unui câine, îi mărturisi el lui Kelly. Am crescut cu o potaie albă şi micuţă — un fel de Benji deschis la culoare — pe care am găsit-o într-o zi rănită pe stradă. A murit înainte de a termina eu liceul.

— Ştiu ce simţi, îl compătimi Kelly. Noi am avut totdeauna o mulţime de animale la fermă şi îmi lipseşte această companie îmblănită, dar în apartamentul meu micuţ nici nu se pune problema.

— Călătoresc prea mult acum ca să am un animal, adăugă el cu regret, fiindcă aş fi obligat să-l las în coteţ cea mai mare parte din timp. N-ar fi cinstit faţă de câine.

Călătorie. Aerul şi experienţa cosmopolitane ale lui Linc o atrăseseră pe Kelly de la început. Acum se gândea numai la cât de singură se va simţi în timpul absenţelor lui.

Încercă să pună frâu gândurilor. El va fi pierdut pentru ea pe vecie odată cu sfârşitul acestei săptămâni. Altă femeie — norocoasa lui viitoare soţie — va fi cea care îi va duce dorul în timpul călătoriilor lui.

În fiecare noapte îşi luau rămas bun în hol cu sărutări prelungite şi camera lui Kelly părea din ce în ce mai mult o celulă singuratică.

Cu fiecare noapte care trecea, despărţirea devenea din ce în ce mai grea, iar Kelly stătea în pat singură, neliniştită şi plină de dor.

Miercuri, pe plajă, lângă marginea apei, Linc a scrijelit numele lor pe nisip. Când un val mai puternic a şters numele lui, Kelly a avut un sentiment inexplicabill, ca şi cum ar fi pierdut ceva.

După sărutul de joi dimineaţă dat peste balcon, Kelly l-a tachinat pe Linc pentru a-şi masca emoţiile fremătânde.

— Nu mi-ai spus cum ai căpătat acea mică ciobitură la dintele din faţă.

— Poţi să crezi că e vorba de o femelă extrem de pasionată?

— S-ar putea. Vrei să-mi arăţi cum s-a întâmplat? se auzi pe ea însăşi întrebând curajos.

— Ce? Şi să-mi risc celălalt dinte din faţă?

— Dentiştii trebuie şi ei să trăiască.

— Mă tem că pierd bani din cauza mea. N-am reuşit niciodată să-mi îmbrac dintele după acea întâlnire pasionată cu o minge de baseball la vârsta de 13 ani.

Tăcu, după care deveni emoţionant de serios.

— Dacă te deranjează, mă duc şi mă programez la primul dentist.

— Cred că eşti perfect aşa cum eşti.

— Nasul prea lung, un fizic nu tocmai de vedetă, un bronz aproape inexistent, făcu el inventarul, părând să aştepte ca ea să-l liniştească, în ciuda tonului glumeţ.

— Toate astea fac parte din Linc.

Se întinse şi atinse cu degetul vârful nasului lui.

— Iar Linc e aproape perfect, în ceea ce mă priveşte.

— Aproape? Poate că într-o zi voi reuşi să devin perfect în totalitate de dragul tău, Kel.

Joi noaptea s-a furişat încet, fără somn, după despărţirea lor. În sfârşit, cu un oftat de frustrare, Kelly a sărit din pat şi s-a strecurat pe balcon.

Într-un fel n-a fost surprinsă să-l vadă pe Linc ieşind desculţ pe balcon în aceeaşi clipă. Privirile lor, torturate şi încântate în acelaşi timp, s-au contopit în spaţiul de deasupra palmierului.

Deşi era practic acoperită de o cămaşă de noapte subţire de bumbac, lungă până la pământ iar el îşi pusese din nou halatul scurt de casă catifelat, păreau totuşi să se simtă jenaţi şi din cale afară de îmbrăcaţi.

Adierea de la miezul nopţii umfla cămaşa lungă de noapte a lui Kelly, îndrăznind s-o mângâie în locuri unde Linc nu se aventurase încă, făcând-o şi mai conştientă de nevoia atingerii lui.

— Nici tu n-ai putut să dormi? spuse el inutil.

— Nu.

Dedesubt, deasupra şi împrejurul lor, oraşul dormea adânc în întuneric. Mai departe, dantela albă a valurilor care veneau spre mal mărginea ţărmul. Parfumul florilor tropicale îmbălsăma aerul.

— Crezi că există vreun loc unde asta e ora potrivită pentru un ultim sărut de noapte bună sau un prim sărut de dimineaţă? întrebă el încet.

— Nu ştiu. Toate zonele temporale şi celelalte dimensiuni par confuze pentru mine în ultima vreme.

— Atunci ce zici de ori/ori?

Linc se aplecă peste balcon iar Kelly îl întâmpină fericită la jumătatea drumului. Buzele lor se delectau cu gustul aflat, limbile explorau adâncurile, făcând aluzie la contopirea mai profundă care urma.

Mâinile lui alunecară de-a lungul braţelor ei goale, făcând fiecare nerv să-i tresalte de plăcere şi trimiţând mesaje grabnice până în miezul fiinţei ei.

Linc nu putu rezista invitaţiei sânilor ei, suspendaţi în întuneric. Kelly gemu de încântare pe când el îi mângâia uşor trupul flexibil, feminin prin cămaşa de noapte subţire de bumbac. Degetele lui atingeau sfârcurile proeminente, trimiţând unde de plăcere prin fiinţa lui Kelly, ca un râu puternic, vijelios.

Răsuflările amândorura şopteau fără voia lui, numele celuilalt — Kelly, Linc, Kelly

Până la urmă el se retrase. ca şi cum s-ar fi mişcat cu încetinitorul, lăsând-o disperată şi cu sufletul la gură.

Încercând să se re-orienteze, ea privi împrejurimile şi spuse slab.

— Slavă Domnului că nici unul din noi n-are rău de înălţime.

— Încă n-am atins înălţimile supreme, Kelly

Ea ştia că e adevărat. Şi ar fi vrut să atingă acele înălţimi împreună cu Linc, aici şi acum.

— Ai putea să sari balconul şi să vii lângă mine. Ea nu glumea pe de-a-ntregul.

Dar Linc glumea, retrăgându-se şi mai mult.

— Nu ştiu de scene ale balconului prelungite. Romeo a terminat-o repede.

— Nu fiindcă a căzut de la balcon.

— Nu, a căzut pradă amorului.

Era pentru prima oară că unul din ei pronunţa acest cuvânt, şi el plutea deasupra lor ca un cântec în afara timpului purtat de vânt.

— Mai bine am dormi puţin, murmură Linc în sfârşit, retrăgându-se în întunericul propriei camere.

— Te văd mâine dimineaţă la ora obişnuită.

Cine oare a spus că „despărţirea e o tristeţe atât de dulce"? se întreba Kelly pe când stătea trează. A, da, bătrânul Shakespeare — care a stricat o minunată poveste de dragoste omorând pe unul din îndrăgostiţi. *Despărţire* era un cuvânt de zece

litere care însemna nefericire absolută, hotărî ea.

La patru dimineaţa Kelly făcea eforturi să stea în pat. Dar aceasta îi amintea doar că cealaltă jumătate a patului era vizibil goală.

La 4,30 începu din nou să măsoare covorul în lung şi-n lat.

La 5 şi jumătate începu să facă un duş interminabil.

La 6 hotărî că duşurile nu ajută — nici fierbinţi, nici reci, nici potrivite. Duşurile pot spăla murdăria, nu şi dorinţa. În fapt apa care-i mângâia pielea n-o făcea decât să-i dorească şi mai mult pe Linc.

La 6,30 îşi puse un slip minuscul de dantelă, un sutien şi o rochie uşoară de plajă de culoare galben-viu. Apoi încercă să ascundă cearcănele de sub ochi cu un fard mai gros ca de obicei.

Cu un calm pe care nu-l simţea, Kelly ieşi pe balcon la ora 7 fix.

Sărutul de dimineaţă pe care-l schimbă cu Linc fu, ca de obicei, scurt ţinând seama de lumina strălucitoare a zilei. Dar chiar şi aşa, în acea dimineaţă sărutul intensifica un foc deja puternic aţâţat.

Ei plănuiseră să petreacă ziua de vineri la Fort Lauderdale. Linc pusese capăt afacerilor, iar Kelly era liberă următoarele trei zile înainte

de zborul de întoarcere la Iowa duminică după-amiază.

Au urmat planul turistic pre-stabilit pentru acea zi ca nişte marionete, dar adesea îşi pierdeau controlul ca şi cum anumite sfori fuseseră tăiate brusc. Cum amândoi erau de acord că dovezile de afecţiune în public în afară de ţinutul de mână erau nepotrivite, eticheta se dovedi ceva foarte greu de respectat.

Se sărutau pe furiş în spatele copacilor sau se grăbeau să ajungă la maşina lui Linc cât mai repede, pentru a se putea lăsa pradă sărutărilor pe ascuns şi mângâierilor ca doi adolescenţi prost crescuţi.

Kelly îl compătimi sincer pe Linc atunci când acesta simţi un uşor rău de mare în turul pe vapor la mai puţin de o milă distanţă de ţărmul de la Fort Lauderdale. Dar glumi pe seama acestui subiect şi râse de el, fiindcă locuia la 100 mile depărtare pe malul unui alt ocean, în timp ce ea era adevăratul „om de uscat"

În acea seară, plimbându-se de-a lungul canalului la Fort Lauderdale, Kelly se simţea uneori la fel de calmă şi placidă precum acele ape liniştite atunci, foarte zeloase în alte dăţi, care pretindeau ceva şi aşteptau adânci ca oceanul de lângă ele.

Au cinat la Fort Lauderdale la Mai Kai, un restaurant polinezian care transforma o suprafaţă de 6 acri într-un atol. Acoperişurile din stuf ale pavilioanelor erau pline de flori şi torţe aprinse. Au băut amestecuri exotice de la barul nautic dar s-au îmbătat numai de prezenţa celuilalt.

— Ţi-am spus că sunt nebun după ochii tăi verzi?

— Hmm, chiar în ultimele cinci minute, răspunse Kelly fericită. Se bucura că dăduse, la magazinul hotelului, peste rochia lungă cu desene verzi albastre şi mâneci largi, deoarece culorile îi intensificau culoarea ochilor iar pe gât se zărea mai bine bronzul şi pielea mătăsoasă. Ştiind că plănuiseră o cină specială luase rochia cu ea şi se schimbase mai devreme într-o cabină pe plajă.

După o cină delicioasă, urmăriră spectacolul polinezian de 40 de minute, dar se delectară numai pe jumătate, atât erau de preocupaţi de călătoria spre un paradis special.

Pentru final au fost stinse toate luminile, lăsând aprinse doar torţele tiki. Pâlpâiri jucăuşe dansau pe chipul lui Linc, atunci când acesta zâmbea spre Kelly. Inima ei bătea nebuneşte şi o căldură plăcută radia din adâncul fiinţei ei.

O pereche de torţe din apropiere luminau părul lui Linc de culoarea cafelei şi se reflectau în ochii ca argintul, ca şi cum ar fi simbolizat

o dorinţă arzândă. Peste masă, el puse mâna peste a ei când orchestra începu cântecul de încheiere. Kelly recunosu ritmul vioi havaian al melodiei *De mine îţi vei aminti?* Vocea solistului mângâia versurile tânguitoare:

Amintirea în noapte
De focuri vii şi şoapte
Vestind alene aurii dimineţi,
Îmi lasă un gust de-amare tristeţi
Şi şterge speranţa unui nou răsărit.
Iubirea mea, de ce m-ai părăsit?
Frumoasele dimineţi senine
Au rămas doar cu tine.
Şi umbra fericirii-ncet se stinge.
Doar întunericul mai pot atinge,
O noapte-adâncă cu reci sclipiri
Mustind de mii de vise şi calde-amintiri.
Tu erai zorile cu soare-n privire,
Tot ce-a rămas e doar amintire.
Dar oare acum, oriunde-ai fi
De mine îţi vei aminti?

— Poate ar trebui să-l considerăm cântecul nostru special, şopti Linc.

Kelly îngheţă. Încerca oare să-i spună că ei doi vor avea doar amintiri? Dacă spunea că vacanţa lor la soare se terminase pentru totdeauna, ea nu putea prevedea decât ierni mohorâte în inima-i îngheţată.

Lunecând uşor prin a mea viaţă
Ai fost ca lumina de dimineaţă
Plecând, întuneric adânc ai lăsat.
Acum sunt singură, n-am nici un spor
Şi-n fiece clipă de tine mi-e dor.
Doar ca o umbră-mi apari în închipuire.
Tu erai zorile cu soare-n privire
Tot ce-a rămas e doar amintire
Numai la tine mă mai pot eu gândi
Oare de mine îţi vei aminti?

Ea-şi va aminti de Linc întotdeauna. Kelly nu fusese niciodată mai sigură de ceva.

Şovăind, întrebă cu greutate:

— Încerci să-mi spui ceva sugerând ca acesta să fie cântecul nostru?

Ridicându-i mâna el îşi apăsă buzele pe degetele ei. Apoi surâse:

— De fapt abia aştept să se termine cântecul să ne putem întoarce la hotel.

Numai la tine mă mai pot eu gândi
Oare de mine îţi vei aminti?

La numai câteva secunde după aceste versuri Linc trăgea scaunul lui Kelly

Din nou se îndreptară grăbiţi spre maşină. Linc se uită înapoi.

— Frumos loc, zise nonsalant.

Un surâs înflori pe chipul său, lărgindu-se, iar ochii lui cenuşii erau pironiţi într-ai ei.

— Poate că ar trebui să ne gândim la Hawaii pentru luna de miere.

— Luna de miere? repetă Kelly cuvintele cu o bucurie stupidă. Vrei să spui, care urmează unei ceremonii de căsătorie.

— Te iubesc, Kelly.

Se aruncă în braţele lui, topindu-se toată. Şi cumva, printre nenumăratele serii lungi de sărutări, reuşi să îngâne.

— Te iubesc, Linc.

Miami părea în alt continent, deşi lungul drum de înapoiere la hotel le-a luat mai puţin de o oră.

Fără să se înţeleagă în prealabil, amândoi au fost de acord asupra camerei lui Kelly, mai curând decât a lui. Îndată ce uşa s-a trântit, pasiunile înfrânte timp de o săptămână au erupt într-o dorinţă vulcanică.

Sărutările lor adânci, cercetătoare, au căpătat un nou înţeles, ca o primă fază a unui nou început mai degrabă decât sfârşitul unei zile petrecute împreună.

Strâns îmbrăţişaţi porniră spre balcon dar nu ajunseră până acolo. Linc se întoarse s-o sărute iar, şi îmbrăţişarea lor continuă cu o serie de mângâieri.

Scrâşnetul fermoarului ei pe când Linc îi îndepărta rochia fu însoţit de zgomotul respiraţiei grăbite a lui Kelly. Nerăbdătoare, se

repezi la nasturii cămăşii lui de mătase în timp ce el îi descheia sutienul de dantelă.

Ea gâfâia de dorinţă când perişorii de pe pieptul lui atinseră prima oară sfârcurile tari ale sânilor ei. Apoi prăbuşirea sânilor ei peste masa de muşchi o făcu să plutească spre un tărâm de încântare, în timp ce Linc o lipea avid de trupul lui.

Pantalonii, apoi celelalte haine, fură aruncate în dezordine pe jos.

Kelly nu putea gândi, nu voia să gândească. Ştia numai că-l dorea pe Linc. Că trebuia să-l aibă aici, acum.

Conducând-o spre pat el o săruta şi o mângâia până ce fiecare fibră din trupul ei fu adusă în starea de a cere imperios să fie una cu el, până ce ea crezu că va ajunge să-l implore dacă bărbăţia lui palpitândă mai era ţinută o clipă departe de ea.

În momentul când fu gata să sucombe de dor, limba lui Linc pătrunse în gura ei, înnăbuşind gemetele ei, pe când se uni cu ea în ritmul atemporal al dragostei.

*

* *

Întinsă în pat cu amintirile în timp ce culorile cerului se întunecau devenind o explozie de violet, Kelly îşi dădu brusc seama

că trebuie să-şi împrospăteze ţinuta pentru întoarcerea lui Linc.

Trupul ei începu deja să fremete dorindu-l din nou. Nu se va sătura niciodată de Linc nici într-o viaţă întreagă.

Ar fi bine să nu piardă nici un minut preţios. Se strădui, cu toată moleşeala, să se dea jos din pat şi să treacă sub duş. Apa părea să fredoneze un refren, *curând. curând. curând.*

Închizând robinetele auzi zgomote sacadate în depărtare. Împuşcături? Nu, sigur că nu. Nu în partea turistică din Miami, la începutul unei seri de vineri. Desigur, zgomote de la circulaţie.

Ce să îmmbrace? Fiindcă nu venise la Miami cu un scop anume, nu-şi luase decât o simplă cămaşă de noapte de bumbac, fără vreun neglijé de un roşu viu sau negru adânc. Poate că ar fi mai bine să se îmbrace, fiindcă Linc va avea hainele pe el. Şi apoi, se distrau atât de bine dezbrăcându-se unul pe altul din nou.

După ce-şi adună îmbrăcămintea aruncată pe podea în seara precedentă, ea îşi puse o rochie de plajă de pichet cu flori mari turcoaz pe fond alb. Fără mâneci şi cu decolteu adânc, contrasta frumos cu pielea ei proaspăt bronzată.

Părul ei lung şi castaniu cădea pe spate bogat pe când îl peria. Consideră cosmeticalele de prisos, în afară de o urmă de ruj roz şi o dâră slabă de parfum *Cântecul vântului.*

Apoi aşteptă, nerăbdătoare şi neliniştită, privind ceasul la fiecare câteva minute, în timp ce amurgul se înstăpânea, filtrat peste oraş.

Broşurile de călătorie şi revistele pe care le răsfoia îi ofereau prea puţină consolare.

Ochii i se opriră scurtă vreme pe un articol care arăta că Revoluţia sexuală se apropia de sfârşit, că lumea se întorcea la valori mai tradiţionale. Cu toate acestea, un psiholog făcea teoria că excitarea sexuală depindea de obstacole şi bariere; dacă barierele se prăbuşeau, plăcerea dispărea. Un alt profesionist era de aceeaşi părere, afirmând că el cunoaşte mulţi bărbaţi care exercită seducţie sexuală la un nivel pur mental, cu excitarea diminuată odată câştigată femeia din punct de vedere psihologic şi unii bărbaţi care chiar evită să aibă relaţii sexuale cu cuceririle lor.

Fără a fi tulburată câtuşi de puţin, fiindcă în mod sigur acestea n-aveau nici o legătură cu Linc, Kelly citi mai departe despre alte probleme psihologice legate de sex şi de rata divorţurilor.

Se simţi uşurată când articolul se termină într-un târziu. N-avea de ce să-şi facă

probleme în legătură cu relaţia ei uni-dimensională cu Linc. Ei vor exprima intimitatea la fiecare nivel tot restul vieţii.

Dar unde era el? Se uită din nou la ceas. Nu observase ora exactă la care plecase Linc, dar lipsea de o bucată bună de vreme.

Era restaurantul mai aglomerat vineri seară? Poate. Comandase Linc vreun fel de mâncare mai greu de preparat? Hm, probabil. Se hotărâse el să se întoarcă pe drumul ocolitor şi să treacă pe lângă plajă? Poate, dar asta nu i-ar fi luat decât câteva minute în plus.

Se întorsese oare în camera lui pentru vreun motiv anume? Kelly îşi prelungi traseul pe care-l parcurgea cu paşi mari măsurând camera, până la balcon şi privi alături. Uşa glisantă dinspre balconul lui Linc era întredeschisă, cum o lăsa el întotdeauna ca să intre adierea de seară, dar golul dinăuntru era întunecat.

Părea că se scurge o eternitate de fiecare dată când trecea câte un minut la ceasul digital de călătorie. Când se mai adăugară cincisprezece, ea nu mai putu să rămână fără să facă nimic. Apucând geanta, se hotărî să-l întâmpine pe Linc la restaurant sau pe drumul de întoarcere.

Kelly ajunse la Roman în Havana, la trei blocuri distanţă, într- un timp record, măsurând

înălţimea fiecărui trecător, cercetând feţele străinilor.

Ajungând la cafeneaua în aer liber ea privi intens mesele, apoi o analiză pe fiecare în parte fără succes. Intră grăbită înăuntru, unde mai erau mese şi tejgheaua la care se servea. Însă Linc nu era acolo.

— Scuzaţi-mă. Cuvintele ei insistente atraseră atenţia chelnerului care-i servise adesea.

— Ah, una din *senoritele* mele preferate, răspunse omul zâmbind.

— Bărbatul care era întotdeauna cu mine, a fost aici în seara asta?

Trăsăturile chelnerului îngheţară. în timp ce părea să se socotească dacă trebuie sau nu să dea informaţii despre semenul lui.

Pentru a-l asigura pe chelner că nu divulgă nici o informaţie secretă, ea minţi:

— Trebuia să ne întâlnim, dar mă tem că am încurcat orele.

Rânjetul i se lăţi din nou pe chip.

— Aşa se explică. Părea că pluteşte când l-am văzut apropiindu-se. S-a oprit la florăreasa din colţ — chelnerul arătă spre dreapta — oh, cred că a plecat. Mă rog, avea un singur trandafir tropicana când i-am luat comanda. Era destulă mâncare pentru doi.

Expresia lui deveni din nou suspicioasă.

Kelly își aminti cum îi spusese odată lui Linc că splendidul trandafir tropicana galben cu portocaliu era favoritul ei.

— Cât a trecut de atunci?

Chelnerul dădu din umeri.

— Nu știu. Poate o oră. Sau poate mai mult. În seara asta am avut mulți clienți.

— Ai observat în ce parte a plecat?

— Nu. Așa cum v-am spus, am avut multă treabă.

Kelly știa că nu trecuse pe lângă Linc pe drumul cel mai direct dintre hotel și restaurant. Poate că alesese varianta circulară mai lungă la înapoiere, de-a lungul plajei. Când porni într-acolo, gândurile ei se împrăștiară în diferite direcții.

Ar fi plecat Linc cu mașina? Părea improbabil. Dar în cazul acesta ar fi putut avea un accident? Fruntea i se încreți de o nouă grijă. Bineînțeles, accidentele îi puteau implica și pe pietoni. Nu demult în Florida, o femeie în vârstă conducând neatent omorâse opt oameni care așteptau autobuzul în stație.

Kelly continua să scruteze îngrijorată orice formă, orice umbră. În noaptea acum întunecată încerca să distingă părul de culoarea cafelei, căuta cu înfrigurare strălucirea ochilor argintii.

Când dădu colțul, inima îi tresări la vederea a două mașini de poliție parcate în fața unui

bar de la colţul străzii ce ducea înapoi spre hotel. Grăbi pasul privind încă atent la toţi trecătorii, la toţi cei care stăteau pe bănci de-a lungul plajei.

Zgomotul oceanului îi bubuia în urechi, în contratimp cu bătăile mai rapide şi sacadate ale inimii ei, contribuind la acea stare de totală dezorientare.

Ceva colorat în rigolă îi atrase privirea. Kelly văzu un trandafir tropicana, cu floarea lovită şi tulpina ruptă. Cu gingăşie ridică floarea. Petalele galben cu portocaliu începuseră să se veştejească, dar parfumul lui aproape dispărut era un dulce elogiu al vieţii care ar fi putut fi.

Nu fu în stare să arunce floarea ofilită înapoi în rigolă. Putea să nu fie aceeaşi cu cea cumpărată de Linc. Şi totuşi reţinând în mână trandafirul muribund, părea să posede o fărâmă din Linc.

Înţelegătoare, Kelly se apropie de primul poliţist.

— Ce s-a întâmplat aici?

Cu detaşare profesională, fără a fi afectat de tonul îngrijorat şi răstit al întrebării, ofiţerul răspunse.

— Acum s-a terminat, doamnă. Mai bine v-aţi vedea de treabă.

— Dar caut pe cineva care ar fi putut — Kelly îşi dădu seama că putea obţine informaţii

de la poliţist cu o afirmaţie mai exactă — care ar fi trebuit să fie în zona asta acum vreo două ore.

Ofiţerul o privi cu mai mult interes, apoi spuse şovăitor:

— Cum arăta prietenul dumneavoastră?

Kelly îşi adună amintirile.

— 1,75 înălţime, bine clădit, păr castaniu închis, ochi cenuşii, treizeci de ani.

În gând adăugă: *Sensibil, tandru şi atent. Inteligent, cu inima deschisă şi harnic, dar cu simţul umorului.* Toate caracteristicile pe care le îndrăgea la Linc.

Poliţistul spunea.

— Au fost omorâţi trei privitori — o femeie, copilul ei şi un om în vârstă. Au mai fost răniţi câţiva de primele gloanţe, dar nici unul care să corespundă descrierii.

— Împuşcături?

Cuvântul mai întâi i se opri în gât, apoi izbucni afară.

— A avut loc un schimb de focuri în faţa barului, ceva în legătură cu crima organizată şi câţiva... — se opri, privind-o bănuitor Veniţi cu mine, poate că Joe vrea să vă pună câteva întrebări.

Când ajunseră la ceilalţi trei poliţişti, Kelly nu aşteptă ca ei să înceapă ancheta, propriile ei cuvinte izbucniră înainte.

— Vă rog spuneţi-mi ce s-a întâmplat aici. Caut un bărbat pe nume Lincoln Stanford. A fost aici? E bine?

Ofiţerul numit Joe schimbă priviri cu unul din ceilalţi, apoi o mască impasibilă se înstăpâni pe chipul lui.

— Cum arăta?

Kelly repetă descrierea lui Linc.

Joe răspunse exact ca şi primul poliţist. Nici una din victimele nevinovate nu putea fi Linc.

— Aţi putea să-mi spuneţi cum s-a întâmplat? îndrăzni ea.

— S-a tot anunţat la actualităţi în ora care a trecut, răspunse Joe. Câţiva asasini din mafie au pus la cale o ambuscadă împotriva a patru traficanţi independenţi de droguri care le încălcau teritoriile, pe când aceştia tocmai ieşeau din bar. Doi din traficanţi au fugit iar doi au fost omorâţi. Doi din asasini au fost arestaţi. Nu-i sigur dacă mai există şi al treilea care a scăpat.

Kelly era uluită că un astfel de masacru a avut loc la două clădiri distanţă de camera ei de hotel. Dacă ar fi fost pe balcon ar fi putut vedea tot.

Linc nu-i părăsise gândurile nici o clipă. Acum avea nevoie de el mai mult decât oricând. Se grăbi să se întoarcă la hotel, tânjind după căldura şi siguranţa îmbrăţişării lui.

Nu stătu să aştepte lifturile care se mişcau atât de încet, ci o luă la fugă pe scări până la etajul patru. Năvăli în camera ei, sigură că-l va găsi pe Linc stând pe pat şi devorând lasagna[1] reci.

Camera ei era pustie. Nu arătase niciodată atât de pustie. Kelly se repezi pe balcon, sigură că Linc e ascuns acolo, sprijinind o parte a uşii.

Nu era la vedere. Dar Kelly descoperi că uşa de la balconul lui era închisă acum şi se vedea lumină pe după draperiile trase. Sigur că da! Linc n-avea cheie la camera ei.

Alergă în hol şi ridică pumnul ca să ciocănească, dar văzu că uşa camerei e uşor întredeschisă.

Kelly îşi netezi cu mâinile părul lung. Apoi, cu chipul strălucind de bucurie anticipată, intră în camera lui Linc, ondulându-şi trupul. Îşi îngroşă timbrul vocii şi aşa destul de joasă cu încă jumătate de octavă.

— Bună, marinarule. Ai trimis după o fată?

Dar răspunsul care veni fu „Qué?" rostit de o cameristă zăpăcită.

Cu groază, Kelly văzu că aşternutul fusese strâns de pe pat. Uşile dulapului se căscau arătând interiorul gol. Kelly aruncă o privire în baie. Nu era nici un obiect personal împrăştiat.

---

[1] tăiţei.

Cum camerista nu vorbea engleza şi nici Kelly spaniola, alte informaţii nu mai puteau fi obţinute din acea sursă.

Kelly părăsi camera dezamăgită şi încurcată, dar îşi dădu seama că Linc plecase ca să economisească bani, deoarece plănuise să doarmă în acea noapte la ea, oricum. Probabil că o aşteaptă în hol şi în graba ei mai devreme nu-l observase.

Dar în hol Linc nu era de găsit. Nici la restaurant, la cafenea sau în salon. În sfârşit trecu şi pe la parcaj descoperind că maşina roşie închiriată de Linc nu se mai afla pe locul unde o lăsaseră noaptea trecută.

Cu spectrul fricii care-i golea plămânii de aer aspirând din toate celulele orice urmă de viaţă, Kelly se duse repede la recepţia hotelului. Dacă fusese chemat cu treburi, lăsase un bilet.

Funcţionarul de la recepţie i-a spus că dl. Lincoln Stanford de la camera 505 plecase cu aproximativ o oră în urmă. Nu, nu lăsase nici un mesaj pentru domnişoara Kelly Nyles, camera 406. Nu, recepţionerul nu ştia nimic în plus.

În mintea ei era un caleidoscop de gânduri şi emoţii care se întâlneau şi se ciocneau.

Linc o părăsise! O folosise şi o aruncase cât colo! Nu, nu, nu n-ar fi putut, n-ar fi făcut-o, striga inima ei.

Înapoi în camera ei, Kelly se trânti pe pat. Prea golită de gânduri, prea furioasă, prea pustiită în suflet ca să poată plânge, ea zăcea acolo aşteptându-l pe Linc, sperând că el se va întoarce şi va umple jumătatea cealaltă de pat, îi va umple existenţa. Ea aştepta şi spera. Aşteptă şi aşteptă până ce toată speranţa ei se risipi.

Apoi se dojeni singură pentru speranţa prostească, pentru faptul că avusese încredere în Linc de la început, pentru că se îndrăgostise, pentru că-şi dăruise întreaga fiinţă unui astfel de monstru.

Apoi plânse, intercalând suspinele ascuţite, adânci, înăbuşitoare, cu un plâns tăcut.

Ce se întâmplase oare în acele ultime clipe ca să-l facă pe Linc să se răzgândească? Părea că avea de gând să se întoarcă la ea. Întâlnise o altă femeie pe plajă, mai frumoasă, mai inteligentă, mai interesantă, mai —

Mai curând, dăduse peste el maladia veche de când lumea, laşitatea.

*

* *

În dimineaţa următoare Kelly îndeplini ca un automat toate operaţiile necesare pentru a împacheta. Frunzele palmierului „lor" păreau

că-şi bat joc de ea, foşnind când se întorcea cu spatele.

Dornică să audă o altă voce omenească şi începându-şi reintegrarea în lumea celor vii, ea dădu drumul la televizor. Ştirile locale pătrunseră în cameră în mijlocul unui raport despre atacul înarmat din seara precedentă. Kelly, ascultând neatentă în timp ce-şi îndesa ultimele lucruri în valiză, nu ştia dacă se simte uşurată sau dezamăgită că numele nici unei victime nu era Linc. Nu s-a uitat la ecran deloc, evitând să vadă fotografiile celor a căror viaţă fusese curmată atât de brusc şi violent.

Închise televizorul, încuie valiza, apoi aruncă o privire superficială prin camera, pentru a găsi eventualele fleacuri uitate.

Încercase din răsputeri să ignore un obiect. Simţindu-se bun şi simplu ridicolă aseară, pusese trandafirul ofilit într-o cană cu apă. Acum se pare că n-avea de gând să abandoneze floarea, aşa cum Linc o abandonase pe ea.

Invocând nenumărate explicaţii pentru comportamentul ei excesiv de sentimental, luă trandafirul cu ea, presându-l mai târziu în aceeaşi zi între paginile ghidului ei pentru Miami când se urca la bordul avionului de Iowa.

La zece zile după întoarcerea la Des Moines, Kelly se hotărî să telefoneze la San

Jose, la numerele date de Linc. Deşi drumul ei spre însănătoşire urma să dureze mult, era gata să-şi slobozească furia pentru felul urât şi laş în care fusese tratată.

Dar telefoanele de acasă şi de la servici ale lui Linc fuseseră ambele deconectate. Lincoln Stanford fusese pur şi simplu deconectat din viaţa ei, ca şi cum acea săptămână la Miami nu existase de fel, ca şi cum Lincoln Stanford n-ar fi existat nici el.

Au trecut şase luni, după care Kelly a putut să facă un efort şi să încredinţeze gunoiului petalele ofilitului trandafir, dorind ca simţămintele ei pentru Linc să se ofilească şi ele. Dar acele sentimente au rămas mult prea vii.

CAPITOLUL UNU

Sosind de la Crucerian & Co după o consultaţie dis de dimineaţă cu un client important, Kelly trecu prin birourile din exterior şi se opri la propria uşă. îi mai plăcea încă să citească scrisul cu litere de aur:

KELLY NYLES contabil specialist
Consultant financiar

Biroul ei vechi de o lună de zile, transformat dintr-o veche cameră de depozitare, fusese surpriza oferită de domnul Crucerian după obţinerea diplomei de specialist.

În ultimii patru ani Kelly nu se gândise prea mult la posibilitatea de a pleca din Iowa. Acolo părea ceva sigur, aşezat. Iar dacă atmosfera era mai puţin încărcată şi mai puţin plină de emoţii decât la Bursa din New York, ce dacă? Cel puţin nu va avea ulcer şi tensiune mare

la 35 de ani. Ea apreciase faptul că domnul Crucerian o sprijinise în carieră şi cu anumite ocazii fusese din cale afară de amabil.

Pe când îşi trântea servieta pe biroul lustruit, privirea îi fu atrasă de diplomele de pe perete. Data de pe cea mai recentă îi aminti că trecuseră mai mult de patru ani de când Linc o părăsise la Miami.

La naiba! De ce se gândea iar la el? Probabil din cauza adierii uşoare de dimineaţă care purta pe aripile ei amintiri nedorite odată cu mireasma florilor de iunie.

Avusese mult prea mult timp liber în cursul lunii de când obţinuse ultima diplomă, îşi zise. Mai întâi absolvise facultatea şi trecuse examenul de contabil cu rezultate excelente. Apoi se apucase de cursurile de specializare. Specialist în administraţia finanţelor şi afacerilor diploma *cum laudae* de pe perete proclama acest titlu.

Combinând cursurile de la facultate cu slujba toţi aceşti patru ani nu avusese multe ore libere. Dar chiar şi aşa, nu reuşise să-l alunge cu desăvârşire pe Linc din gândurile ei. Îi revenea nechemat în amintire, atât în clipele importante, cât şi în cele obişnuite, când un lucru mic atrăgea după sine un atac violent al amintirilor, în ciuda tuturor eforturilor ei de a-l da uitării.

Orele de somn, asupra cărora avea şi mai puţin control, erau cele mai rele. Uneori Linc se strecura în visele ei ca o fantomă, bântuind-o în starea de semi-trezie.

Se întâlnise şi cu alţi bărbaţi, dar studiile şi cariera erau pe primul loc şi timpul pentru viaţa socială era limitat. În afară de asta, era şi puţin mai mare decât majoritatea colegilor de facultate.

Câteva săptămâni după absolvire fusese o uşurare să nu mai fie nevoită să jongleze cu orele de studiu şi cele de muncă la birou. Dar după ce trăise într-o asemenea tensiune atâta amar de vreme începuse să se simtă plictisită şi fără chef serile.

Acum Kelly nu mai putea ignora golul dintr-un colţ al vieţii ei. Asta-i tot? Nu mai urmează nimic altceva? se pomenea întrebându-se în clipele libere. Era satisfăcută de realizările obţinute, atât cele trecute cât şi cele planificate, dar acea fericire specială după care tânjea lipsea.

Meandrele pe care le făceau gândurile ei au fost întrerupte de un ţipăt lung venind din biroul exterior urmat de o serie de ţipete mai scurte.

Kelly se repezi afară împreună cu restul personalului ca s-o vadă pe dispecera Lucy sărind şi scoţând sunete ciudate, în extaz.

Întorcându-se. Lucy o zări pe Kelly. Atunci începu să sară în altă direcţie. legănându-şi şoldurile înainte şi înapoi şi fluturând braţele. Părea o pasăre uriaşă care încearcă să-şi ia zborul dar nu-şi coordonează mişcările cum trebuie.

— Ghici ce am câştigat! bolborosi Lucy spre Kelly în timp ce restul personalului era cu ochii pe ele. Ea începu să fredoneze melodia „Minunata Hula" reuşind până la urmă să-şi mişte şoldurile în ritmul potrivit.

— Am câştigat o dansatoare de hula? glumi Kelly

— S-ar putea să fie şi asta zise Lucy zglobie.

— Asociaţia contabililor organizează un ospăţ havaian pe post de banchet anual şi eu primesc un bilet gratis?

Lucy, nemaiputând să se abţină, puse capăt unduirilor ei hilare şi anunţă.

— Ai câştigat! O excursie de două săptămâni în Hawaii, cu toate cheltuielile plătite în avans!

Kelly medita la faptul că erau în iunie. Prea târziu pentru „Ziua păcălelilor" de 1 aprilie. Nimeni n-avea vreun motiv special să-i joace vreo festă. Ei bine, n-avea de gând să se lase dusă de nas.

— Eu nu pot câştiga nimic fiindcă nu particip niciodată la concursuri, spuse ea cu nonşalanţă dar convingător

— Nici nu-i nevoie, fiindcă eu vă înscriu la toate, pe tine ca şi pe ceilalţi colegi, mărturisi Lucy exuberantă. Deschid toate plicurile cu astfel de conţinut adresate celor de la firmă şi trimit toate formularele de concursuri.

— Ce e, fetiţo? vocea domnului Crucerian bubui din spatele lui Lucy, deoarece tocmai intrase în birou. Cheltui banii de timbre ai firmei pentru toate tâmpeniile?

Deşi speriată din cauza şefului Lucy reuşi să scoată din ea o scânteie de spirit.

— Dar a mers, domnule Crucerian. Kelly a câştigat o excursie de două săptămâni în Hawaii.

— Nu mai spune! Kelly, vino peste o oră la mine în birou să discutăm despre concediul tău.

— Dacă e adevărat, se întrebă Kelly cu voce tare, pe cine să iau cu mine?

Întregul personal se oferi voluntar Kelly îşi dădu imediat seama că, bineînţeles, o va lua pe mama — mama ei văduvă care nu păşise prea des dincolo de hotarele statului Iowa. Îi trecu prin minte că ar putea s-o ia pe Lucy ea fiind responsabilă pentru câştigarea acestei excursii, dar se îndoia că ar fi putut supravieţui la două săptămâni de exuberanţă juvenilă.

Următoarea afirmaţie a lui Lucy rezolvă problema.

— Nu poţi lua pe nimeni. Excursia e pentru tine.

Bănuielile lui Kelly reveniră.

— N-am mai auzit de asemenea concurs care oferă o excursie pentru o singură persoană.

— E aici, în scrisoare, Lucy scoase o foaie din birou, zice aşa: „Un cec de 2 000 de dolari este inclus în caz că preferaţi să cheltuiţi banii în loc de a avea un partener de excursie" Când am completat formularul de participare la concurs, cred că mi-am închipuit că preferi banii, cu împrumuturile pentru facultate şi toate celelalte.

— Îţi aduci aminte să fi completat tocmai această rubrică?

— Păi, nu, admise Lucy după ce ezită o vreme Dar dacă tu n-ai făcut-o, înseamnă că e opera mea, fiindcă ai câştigat, spuse ea cu o logică elementară.

Kelly obţinu toate documentele de la Lucy se duse în biroul ei şi începu să adune informaţii. În mod ciudat, călătoria era deja planificată să înceapă de sâmbătă într-o săptămână

Telefonă mai întâi la compania al cărei antet figura pe scrisoare, Mifla Corporation. Recepţionerul care răspunse confirmă că ui-

timul concurs fusese câştigat de o doamnă Kelly Nyles de la Des Moines, Iowa.

Încă neobişnuită cu astfel de noroc venit pe neaşteptate, Kelly sună la compania aeriană, având confirmarea că biletul ei era plătit dinainte şi valabil. Hotelul Hyatt Regency-Waikiki din Honolulu i-a confirmat rezervarea unei camere plătite în avans pentru domnişoara Kelly Nyles. Biletul nu putea fi transferat nimănui altcuiva. Banca din Honolulu care emisese cecul de 2 000 de dolari a garantat legalitatea acestuia.

Cu un oftat, Kelly se întinse în scaunul ei de piele. În sfârşit trebuia să recunoască faptul că sperase ca această călătorie să se dovedească o glumă. Probabil era singura persoană de pe suprafaţa pământului care nu se putea bucura de un sejur la tropice.

De ce această călătorie gratuită nu era în îngheţatul Yukon sau chiar şi în Afganistan?

Hawaii înseamnă palmieri şi plajă. Hawaii îi va aminti prea mult de Florida. Acele amintiri erau încă prea vii, şi fără zilele însorite şi nopţile parfumate care să le revitalizeze.

Pur şi simplu nu se va duce Va păstra cei 2 000 de dolari dar va rămâne în Iowa.

Când răspunse chemării domnului Crucerian în biroul său, deveni clar că el nu avea intenţia să accepte acel devotament declarat. El preîntâmpină dojucând toate

scuzele ei, profesionale sau personale, menite să evite plecarea.

Era insistent.

— Nu vreau ca unul din experţii mei să fie terminat înainte de a împlini treizeci de ani. Nu ai nimic important în planificare. Cu atât mai mult ai motiv să pleci acum, înainte ca lucrurile să se pună în mişcare. O să pleci neapărat în această vacanţă.

Încercă altfel, cu devotamentul faţă de slujbă (de care nu era nevoie acum), anotimpul nepotrivit (temperatura era constantă în Hawaii), o frică groaznică de şerpi (nu era nici unul în Hawaii) şi lipsa unor haine potrivite (cumpără-ţi câteva). Pe un ton pierit, ea încercă încă o scuză.

— Dar...

Ochii deschişi la culoare ai domnului Crucerian se aburiră amintindu-şi.

— Am fost odată cu soţia în Hawaii, Kelly Dar numai o singură dată. În toţi anii mei de căsnicie am fost întotdeauna prea ocupat, întotdeauna a fost ceva care să necesite prezenţa mea. Mi-am închipuit că vom putea călători după ce mă realizez. Dar niciodată nu-i destul. Nici o sumă de bani şi nici un succes cât de mare nu e niciodată suficient. E ceva care te înrobeşte — mereu vrei mai mult. Aşa că am început să spun „după ce ies la

pensie" Nu trebuie să-ţi amintesc că pentru nevasta mea e acum prea târziu.

Soţia lui murise de cancer cu doi ani în urmă.

— Nu aştepta până ce devine prea târziu pentru tine, Kelly.

Îşi drese vocea, apoi o luminiţă îi sclipi în privire.

— Te duci acolo doar odată. Profită cât poţi mai mult de această savoare.

— Asta e o reclamă de bere, domnule Crucerian, îl tachină ea blând, încercând să dea un ton mai puţin serios conversaţiei lor

— E o filozofie valabilă, fermentată sau nu, scrâşni el.

Dintr-o dată, Kelly îl văzu pe Ursuz aşa cum era de fapt. Un bărbat singur care înainta în vârstă şi care nu avea altă companie noaptea târziu decât un televizor. Nu avea copii.

Şi tot atunci Kelly recunoscu aranjamentul. I se amintea că prin generozitatea domnului Crucerian, şi modul lui de a-i oferi vacanţa de care credea el că are nevoie, ajunsese la Miami cu peste patru ani în urmă.

Acest aranjament cu „câştigarea" unei excursii gratuite şi a 2 000 de dolari era darul de absolvire oferit ei de dl. Crucerian. Poate că ajunsese s-o privească ca pe un surogat de fiică, cel puţin între 9 şi 5 după amiază.

Un astfel de cadou oferit direct nu numai că ar contrazice imaginea sa de „Ursuz" dar ar semăna discordia în rândurile celorlalţi funcţionari pe care-i îndrăgea mai puţin. Iar ea ar fi putut refuza o asemenea ofertă directă atât de costisitoare.

Bine, va merge în Hawaii. Nu-l putea necăji pe domnul Crucerian printr-un refuz.

A jurat să *nu* se lase afectată în nici un fel de siluetele neregulate de palmieri şi plaje arzătoare, Lincoln Stanford nu va mai intra niciodată în gândurile ei — nici în Iowa, nici în Hawaii!

*

* *

O oră mai târziu Kelly lua masa de prânz cu prietena ei cea mai bună. Invitaţia Vetei fusese deosebit de insistentă. Aruncând o privire la meniuri, Veta comentă:

— E uimitor câte combinaţii pot face cu un aluat de pizza.

Dar imediat după ce dădu comanda, Veta lăsă deoparte flecăreala şi ochii ei mari de culoarea ciocolatei începură s-o măsoare pe Kelly

— „Ursuzul" zice că nu vrei să pleci în Hawai. Ce-i cu tine?

— Mi-am închipuit că el ţi-a cerut să stai de vorbă cu mine. Dar acum am stabilit. Plec.

— N-ai prea sărit în sus de bucurie şi nici nu te-ai repezit să-ţi faci bagajul.

Kelly şi Veta rămăseseră prietene din vremea când amândouă erau funcţionare contabile. Veta se îndrăgostise şi se căsătorise cu bărbatul viselor ei curând după întoarcerea lui Kelly de la Miami şi fusese promovată în funcţia de şef de birou după ce Kelly devenise contabil diplomat.

Kelly nu povestise nimănui, nici măcar Vetei, despre Linc. Poate că ar trebui să explice. Poate că vorbind de fantomele din trecut le-ar exorciza din memoria conştientă.

Întrebarea blândă a Vetei o stârni.

— E ceva în legătură cu Miami, nu-i aşa?

După o pauză, Kelly înfruntă privirea directă a Vetei.

— Da. Cum de ai ghicit?

— Erai atât de — altfel când te-ai întors de la acea conferinţă. Neobişnuit de tăcută. Şi mereu puţin tristă.

Aproape imperceptibil, Kelly aprobă dând din cap.

— Caracterul usturător al remarcilor tale a existat şi înainte, spuse Veta pe gânduri, dar i s-a adăugat un lustru de la stratul de cinism pe care nu-l simţisem niciodată înainte.

— Ţi-ai greşit meseria. Ar trebui să închiriezi canapeaua pentru psihanaliză — cel puţin cincizeci de dolari pe oră.

— Nu şi dacă nu reuşesc s-o conving nici pe cea mai bună prietenă să-mi spună ce probleme are.

— Nu e o problemă, cel puţin acum nu mai e.

Îngrijorarea care se citea pe chipul de spiriduş al Vetei indica faptul că n-o credea.

— Bine, admise Kelly. Poate că încă mai e o problemă. Dar n-ar trebui, astfel îţi răspund la întrebarea pusă mai demult, nu ştiu ce e cu mine.

Sandvişurile rămaseră neatinse cât timp Kelly povesti toate amănuntele — încă foarte limpezi, precum cristalul în mintea ei — întâlnirii, îndrăgostirii şi logodnei cu Linc. Şovăind, a pomenit şi de exprimarea cea mai profundă a dragostei care ea credea că e reciprocă. În sfârşit, fu nevoită să spună că Linc o părăsise.

Nu-şi putu opri lacrimile care curgeau neîncetat şi văzu că o ceaţă umedă cuprinsese şi ochii Vetei.

— La naiba, spuse Kelly.

Scoase din poşetă un pachet cu batiste de hârtie, îşi luă una, apoi oferi Vetei pachetul.

— Am jurat că vărs ultima lacrimă pentru acel ticălos de la Miami împachetând. Se pare că glandele mele lacrimale nu mă ascultă.

Nu mai adăugă că şi alte glande erau încă sensibile la amintirea lui Linc.

Veta întinse mâna peste masă şi o puse peste cea a lui Kelly, murmurând neîncrezătoare:

— E dur, foarte dur. Nici nu mă pot închipui într-o astfel de situaţie. Dacă Frank m-ar părăsi deodată, chiar şi acum —

Mâna îi tremura la o asemenea presupunere.

— Poate a intervenit ceva, sugeră fără convingere. Ceva ce nu putea fi amânat.

— Cum ţi-am spus, am analizat toate variantele.

— Cred că ai dreptate. Nu-i decât o singură explicaţie.

Fără menajamente, Kelly o spuse cu o voce tare, cu o răceală prefăcută pe care în realitate n-o simţea.

— Pretindea că mă iubeşte ca să mă facă să mă culc cu el, apoi m-a părăsit.

— Doar n-ai de gând să-l laşi pe acest singur bărbat să strice şansele tale de a fi cu altul, nu? se aventură Veta blând.

— Am simţit aşa în primele luni. Dar nu acum. Cel puţin nu la modul conştient. Numai că n-am întâlnit încă bărbatul care-mi trebuie. Dar mă întreb, mărturisi ea pe un ton mai coborât, dacă pot să am încredere în judecata

mea. Ştii că întotdeauna am crezut că posed puţină inteligenţă.

— Dar n-ai fost niciodată încrezută din pricina asta, o întrerupse Veta clătinând din cap în sus şi în jos a afirmaţie.

— Aşa că vezi, explică Kelly. Întâmplarea asta cu Linc m-a făcut să mă îndoiesc nu numai de atracţia pe care o reprezint ca femeie şi capacitatea de a ţine legat de mine un bărbat, ci şi de inteligenţa şi judecata mea. Cum am putut să mă înşel aşa tare în ce-l privea? Şi dacă mă înşel şi asupra următorului bărbat de care mă voi îndrăgosti?

— Aş dori să am o putere de introspecţie specială din care să-ţi dăruiesc. Veta oftă.

— Tot ce poate face o femeie este să-şi urmeze impulsul inimii şi să rişte... Nu e ca şi cum n-ai fi ieşit şi cu alţi bărbaţi în ultimii patru ani. O vreme am crezut că între tine şi Carl ar putea deveni ceva serios.

Kelly scutură umerii ei înguşti, ca şi cum purta pe ei greutatea lumii.

— Carl ar fi trebuit să fie bărbatul de care am nevoie. Avea toate caracteristicile, şi să nu crezi că vreau să-mi petrec singură restul vieţii. Dar cu Carl, niciodată nu părea să fie...

Făcu o pauză căutând cuvântul potrivit.

— Niciodată nu era ce trebuie?

— Niciodată nu era *perfect,* admise Kelly în sfârşit faţă de ea însăşi şi de Veta.

Asta spera ea să găsească din nou. Spuse într-o şoaptă abia auzită:

— Aşa părea să fie cu Linc. Perfect. Dar desigur că n-a fost. A fost numai fantezie, nimic altceva decât imaginaţia mea. E limpede că am făurit în mintea şi simţămintele mele omul care voiam eu să fie, dar Linc nu era de fapt acea persoană.

— Ce vrei tu la un bărbat? întrebă Veta.

Apoi, strecurând o nuanţă de veselie:

— Voi pune la cale o partidă de căutare de candidaţi.

— Nu contează prea mult cum arată. Dar admir inteligenţa, motivaţia, simţul umorului, puţin succes în ceea ce face, sensibilitate — Kelly se opri brusc, dându-şi seama că-l descria pe acel bărbat care credea că e Linc.

Încercând să zâmbească strâmb, adăugă:

— Cinstea.

— Poate întâlneşti pe cineva în Hawaii.

— *Nu!* spuse Kelly atât de apăsat încât o făcu să sară în sus.

— Poate că prima dată n-am dat dovadă de prea multă inteligenţă, dar învăţ din experienţă. N-am de gând să spun mai mult de un bună ziua întâmplător oricărui mascul între 16 şi 60 de ani. Nu mai vreau aventuri de vacanţă.

— Te înţeleg. Orice femeie care a trecut prin ce mi-ai povestit ar face la fel.

Kelly făcu un gest cu mâna, ca şi cum desfiinţa trecutul:

— Oricum gata cu văicăreala.

Dar termină fără să glumească într-adevăr.

— Pentru partida ta de căutare de candidaţi adaugă pe lista mea de cerinţe că vreau o persoană drăguţă, cu caracter solid din vestul mijlociu, cu rădăcini demne de încredere în oraşul de baştină. Cineva cu care să pot cultiva o prietenie din ce în ce mai profundă, care să conducă la o relaţie mai intensă numai după o perioadă mai lungă în care să ne putem cunoaşte.

— Când te întoci din Hawai jumătate de duzină de bărbaţi înfloritori şi de casă vor sta la rând să aştepte, promise Veta solemn.

CAPITOLUL DOI

— Bine aţi venit la Honolulu, domnişoară Nyles, spuse recepţionerul hotelului Hyatt Regency cu un zâmbet larg. Felicitări că aţi câştigat concursul.

Ursuzul acţionase într-un anonimat desăvârşit se pare. Sau poate, era posibil ca ea să fi câştigat cu adevărat un concurs în care o înscrisese Lucy?

Kelly ignorase cu grijă palmierii de afară, dar văzu în hol palmieri pitici. Pe bulevardul Kalakaua erau parcul şi plaja publică ale prinţului Kuhio, deşi taximetristul îi explicase că toate plajele din Hawai sunt publice.

Funcţionarul puse o cheie pe tejghea.

— Poftim. Camera 423. Chem imediat un băiat să vă ajute la bagaje.

— Stai!

Etajul patru ar fi şi aşa destul de rău, dar din exterior, mai mult ca sigur că în dreptul

camerei ei era un palmier. N-avea nici un rost să se chinuiască.

— Aş vrea altă cameră, vă rog, cât mai sus posibil.

Funcţionarul îşi consultă notiţele.

— Dar s-a cerut în mod deosebit etajul patru.

Kelly îşi aminti în fugă cum domnul Crucerian îşi instructa secretarele cu voce tare declarând că n-ar sta niciodată într-un hotel mai sus de etajul patru, după ce vizionase la televizor reluarea filmului *Infernul din blocul turn.*

El credea că aranjase pentru Kelly ce era mai bun.

La vederea expresiei neînduplecate a lui Kelly recepţionerul cedă.

— Cred că se poate aranja. Vara e la noi extrasezon, deci avem şi alte camere.

Privi la schemă.

— Ce ziceţi de 805? O vedere frumoasă spre ocean.

Instalându-se, Kelly făcu un efort să dea perdelele la o parte spre apus dar ignoră panorama după o privire rapidă, continuând să despacheteze. Nu se aventură pe balcon să vadă dacă se afla vreun palmier dedesubt. La fel ca perioada petrecută cu Linc la Miami, ar fi fost foarte îndepărtat — nu ceva ce putea fi ajuns sau atins.

Obosită de agitaţia din ultima vreme şi de călătoria lungă cu avionul, Kelly comandă cina în cameră.

Mâine. Mâine îşi promise. Voi ieşi şi voi înfrunta tropicele.

Dar o stare de disconfort stăruia. Din camera alăturată veneau sunetele batjocoritoare ale unui duş curgând, urmate de bâzâitul unui aparat de ras electric.

Neobişnuit de agitată, Kelly coborî la magazinul hotelului să cumpere nişte pilule slabe de dormit, puţin după ora 10 seara — în caz că ar fi avut nevoie. Nu apelase niciodată la aşa ceva până acum, nici măcar în primele săptămâni chinuitoare după ce Linc o părăsise.

Terminând un roman întreg fără să se fi concentrat vreun pic asupra lui, Kelly s-a bucurat la 2 noaptea că avea sticluţa. Peste o oră uitarea îi aparţinea pentru o vreme.

Efectul pastilei n-a trecut până la prânz. Kelly descoperi asta cu uimire când privi deşteptătorul de călătorie printr-o pleoapă întredeschisă. Obişnuită cu un program strict, ar fi trebuit să fie furioasă că pierduse o jumătate de zi făcând altceva.

Dar într-un fel nu era chiar aşa de rău că amânase întâlnirea cu amintirile în trei dimensiuni ale trecutului.

Chiar şi alegerea unui veşmânt din dulap reprezenta un prilej de amintiri. Hainele de vară

pe care le cumpărase în ultimii patru ani fuseseră în mare parte costume sau rochii potrivite pentru serviciu. Ca garderobă mai deosebită, fusese nevoită să ia cu ea câteva lucruri purtate foarte rar de la Miami încoace. În afară de rochia verde pe care o purtase la Miami în noaptea în care Linc o ceruse în căsătorie — care rămăsese în fundul unei cutii acasă.

Hotărî ca în ziua respectivă să încerce să-şi rezolve problemele, iar de a doua zi să înceapă să savureze darul, excursia în Honolulu.

Purtând o rochie de plajă de un verde intens peste un modest costum întreg de aceeaşi culoare, Kelly se opri la cafeneaua hotelului să ia un sandviş. De la un vânzător din apropiere cumpără o rogojină de plajă, ţesută din răchită şi o pălărie de pai în stil chinezesc, rotundă şi ţuguiată.

În drum spre plaja care era plină, dar nu supra-aglomerată, îşi desfăcu rogojina de plajă.

Acesta era Pacificul, nu Atlanticul — cu totul alt ocean, îşi repeta ea mereu. Dar Pacificul nu reuşea să-i aducă pacea în suflet, în ciuda nuanţelor de albastru liniştit care se contopeau şi se întindeau cât vedeai cu ochii. Valuri cu marginile albe mângâiau ţărmul, trezind amintirea unor degete palide împărţind altfel de mângâieri. Pe când îşi scoase rochia

de plajă şi începu să se ungă cu cremă, propria atingere îi aducea în amintire senzaţii nedorite pe pielea stimulată emoţional.

N-avea rost să rişte să se ardă pe nas. Puse noua ei pălărie de paie peste faţa îndreptată în sus, timp ce se întindea la soare. Încă somnoroasă de la pastila de dormit, ea jură să nu mai ia niciodată aşa ceva.

Nu ştie cât zăcuse acolo când un fel de farfurie zburătoare ateriză pe stomacul ei. Ridicând puţin borul pălăriei văzu că fusese recipientul unei mingi de culoarea zmeurei.

Cel care o reclama sosi îndată sub forma unui terier mic şi alb care lătra entuziast sărind înainte şi înapoi şi frământând burta lui Kelly cu picioarele lui micuţe.

Câinele se opri ca s-o lingă prietenos pe bărbie, apoi îşi reluă joaca pe stomacul ei.

— Ia uite o fecioară în pericol, rosti o voce baritonală din spatele ei. Salvarea de urgenţă soseşte într-o clipă.

— *Linc!* După aproape cinci ani, timbrul adânc şi plin al vocii lui încă mai răsuna înăuntrul ei, stârnind emoţii de ură şi dragoste, furie şi bucurie, durere şi plăcere, care se ciocneau în adâncul fiinţei ei.

Te porţi de-a dreptul prosteşte, se dojeni ea. Şansele ca Linc să fie aici erau una la zece bilioane. Nisipul cald şi palmierii graţioşi,

precum şi briza jucăuşă erau de vină pentru faptul că îi treziseră asemenea amintiri. Într-un fel acest decor îi deforma toate simţurile, incluzând şi bunul simţ.

Probabil că vocea lui nu semăna de loc cu cea a lui Linc, îşi zise Kelly. Cum aş putea să recunosc o voce dacă n-am auzit-o de atâţia ani?

Totuşi, nu era dornică să îndepărteze camuflajul de pai de pe faţă, şovăind să dea ochii cu acest om a cărui voce avea un ton familiar.

Prin fanta strâmbă formată de borul ridicat al pălăriei văzu degetele lungi, subţiri de la o mână bărbătească, care se continua cu un braţ bronzat şi musculos, cum apuca blând terierul jucăuş şi-l lua de pe mijlocul ei.

Apoi îndepărtă mingea buclucaşă, cu degetele atingând-o uşor şi chinuitor de delicat.

— Poftim, dragonul cu blană a fost învins. Poţi să-mi spui Sfântul Gheorghe, sau mai scurt, Sfântul.

Pe când murmura „mulţumesc" părea că braţul ei se mişcă cu încetinitorul, luându-i o veşnicie să îndepărteze bariera de pai de pe faţă. Când ridică în sfârşit pălăria, Kelly văzu o minge zmeurie care se înălţa pe cerul azuriu spre un băieţel urmat de terierul alb.

Salvatorul ei era puţin mai în spate şi într-o parte. Se întrebă de când era acolo, privind-o poate cu atenţie, înainte de venirea câinelui.

— Fiul dumneavoastră? întrebă ea referindu-se la băiat, fără să-l privească pe bărbat.

— Nu. Şi dacă acel câine ar fi al meu l-aş învăţa să lase mingea şi s-o aducă pe fata cea frumoasă. Nu sunt decât un Bun Samaritean care s-a întâmplat să treacă pe aici. Dacă-ţi place mai mult să-mi spui Bunul Sam decât Sfântul, n-ai decât.

— Ai vreo legătură cu unchiul Sam? întrebă Kelly dându-şi seama imediat că intrase într-o conversaţie.

Poate că are peste 60 de ani, îşi zise, şi astfel e în categoria persoanelor de încredere.

Cu puţină emoţie pentru ce ar putea vedea dar incapabilă să-şi mai înfrâneze curiozitatea, Kelly răsuci capul ca să privească înapoi.

Mai întâi văzu picioare — foarte bine dezvoltate, cu muşchi proeminenţi auriţi de bronz. Privirea ei se îndreptă în sus, peste slipul roşu care îmbrăca un tors puternic, spre pieptul lui lat îmbrăcat într-o cămaşă hawaiană cu un model cu flori mari roşii.

Kelly presupunea că după câteva zile în Hawai se va obişnui cu bărbaţi purtând imprimeuri în culori vii, chiar şi cu flori. Era clar că acest bărbat era destul de sigur de

masculinitatea sa şi nu-i păsa de acea imagine macho pe care o sugera.

Ochii ei trecură să-i exploreze faţa cu o nerăbdare pe care n-o putea nega. Era frumos ca o vedetă de cinema, cu un nas perfect şi dinţi albi regulaţi pe care şi-i etala cu un zâmbet larg, ca răspuns la privirea ei cercetătoare. Studiul ei de jos în sus sfârşi la părul des şi blond.

Nu era Linc. Dezamăgirea se făcu simţită, deşi ştia că ar trebui să simtă doar uşurare.

Acest străin era un gigant din punctul de vedere al lui Kelly, care-l privea din poziţia întins pe spate.

El nu păru deloc jignit de examenul ei vizual.

— Porţiunea asta de nisip e ocupată? întrebă cu un gest vesel.

— E o plajă publică.

Se aşeză încrucişând mâinile în jurul genunchilor adunaţi.

Kelly nu se putea împiedica să-i admire farmecul. Era probabil tipul obişnuit de tembel de pe plajă, care n-are altceva de făcut toată ziua decât să-şi dezvolte muşchii şi să-şi perfecţioneze bronzul.

În orice caz, nu era interesată să facă cunoştinţe de scurtă durată.

— Mulţumesc din nou, Sfinte Bunule Sam, spuse apoi îşi puse pălăria înapoi peste faţă ceea ce însemna concediere.

— Numele meu adevărat este Chase Granger, spuse el.

Ea se prefăcu că n-a auzit.

Chase Granger. Acum avea şi un nume, nu se putu ea opri să gândească. Un nume pentru un playboy de plajă sau un erou de idilă. Un nume pentru un bărbat care n-ar fi pentru nimic în lume găsit mort într-un costum scorţos.

Simţea cu neplăcere agitaţia din stânga ei pe când Chase Granger se instala. Şi porţiuni din trupul ei începură şi ele să se agite, fără voie, amintindu-şi insistent că un mascul foarte atractiv se afla foarte aproape. Îşi aminti de ochii lui — ca fumul amestecat cu albastrul cerului, sau norii reflectaţi de ocean.

Mai târziu, el îndrăzni:

— Eşti la Honoluiu în vacanţă?

După o clipă de ezitare, ea murmură de sub pălărie.

— Da.

— De unde eşti?

— Iowa.

— Eşti demult aici?

Kelly îşi scoase pălăria pentru ca el să-i vadă privirea îngheţată.

— Mulţumesc că m-ai scăpat de câine, domnule Granger, dar n-am chef de conversaţie. Mama mi-a spus să nu intru în vorbă niciodată cu străinii.

Şi mama a avut dreptate, adăugă ea în gând. Mai ales când era vorba de un străin atât de periculos de arătos ca ăsta.

Vederea acestui bărbat superb pe jumătate întins lângă ea îi cauză lui Kelly un fior neaşteptat. Nu era Linc, şi totuşi era ceva la el...

— Cel puţin ai reţinut cum mă cheamă. Părea imposibil de descurajat.

Vocea lui, desigur. Timbrul ei continua să-i amintească de Linc. Numai în decorul ăsta, îşi spuse ea. Precis că nu mai avea nimic care să-i amintească de Linc, cu excepţia umorului.

Ca şi cum ar fi vrut să confirme lipsa de asemănare fizică, ochii ei mai trecură o dată în revistă trupul puternic masculin al lui Chase.

Kelly se surprinse brusc privind stingherită în adâncul acelor ochi zâmbitori albaştri-cenuşii.

— Admirarea privelıştii este ocupaţia principală în Honolulu, comentă el amuzat.

Desigur că acea căldură care-i urca în obraji era un început al efectului razelor solare. Nu mai roşise de ani de zile. Repetă iritată:

— Ţi-am spus că nu mă interesează conversaţia dumitale.

— Vrei neapărat să fii răutăcioasă? o întrebă cu un rânjet.

Ea se pocni literalmente peste faţă cu o mişcare bruscă a pălăriei de pai pentru a-şi

relua vechea poziţie. Era hotărâtă să-l ignore pe Chase Granger şi tot ce-l privea.

— Asta înseamnă că nu vrei să bei nimic, chiar şi în compania unui cavaler în armură strălucitoare? întrebă Chase.

Amintindu-şi etalajul de piele musculoasă de pe picioarele lui lungi şi bronzate, Kelly răspunse:

— Cred că ai uitat şi ţi-ai lăsat armura acasă.

— Păcat. Aş fi avut nevoie de armură pentru a mă apăra de o limbă ascuţită ca a dumitale.

— N-am nimic personal cu dumneata.

— Păcat din nou. Credeam că n-ar fi rău să devenim puţin mai apropiaţi.

— Mă confunzi cu cineva care poate fi uşor agăţat, domnule Granger, rosti ea bătoasă de sub pălărie.

— Chiar aşa. Picioarele acelea minunate şi braţele graţioase n-ar putea fi niciodată confundate cu patru roţi,[1] do...

— Dovadă c-ai greşit, termină ea în locul lui. Sunt sigură că vei găsi femeia visurilor dumitale altundeva pe plajă, domnule Granger

— Nu poţi să ştii.

Tonul lui profund îi pătrunse în urechi.

---

1 *pickup* poate însemna persoană care poate fi uşor agăţată şi camion.

— Nu poţi să ştii niciodată unde poate apărea un vis.

El nu mai insistă să converseze. Şi, ca şi cum ultima lui frază sălăşuise în subconştientul ei, imagini ale lui Linc se întrepătrundeau cu scurte momente de apariţie a lui Chase, într-o străfulgerare de vis.

Kelly fu surprinsă când o mână o scutură, surprinsă că adormise. Trase pălăria de pe faţă, clipind spre soarele strălucitor şi aşteptându-se să-l vadă pe Chase Granger.

În loc de asta văzu un băieţel cafeniu care zise:

— Bărbatul care a fost aici mai devreme m-a plătit să vă trezesc dacă rămâneţi la soare mai mult de o jumătate de oră, ca să nu vă ardeţi prea tare.

Privind în jur, Kelly fu dezamăgită că Chase nu era prin apropiere. De ce dezamăgită? se întrebă. O altă idilă de vacanţă era ultimul lucru de care avea nevoie.

Chase n-avea nici un motiv să rămână. Poate că plecase în altă parte de plajă în căutarea visului său.

Ea şi-l va găsi oare vreodată pe al ei? Ar fi putut măcar să-l definească?

Se părea, din păcate, că visul ei era încă Linc.

*

* *

Kelly privi intens în dulap ca şi cum ar fi dorit conţinutul acestuia să se multiplice sau să se transforme în ceva mai potrivit pentru călduros şi neconformistul Honolulu. Luase cu ea rochia albă de pichet stropită cu flori mari albastre şi turcoaz pe care o purtase la Miami în ultima seară aşteptându-l pe Linc, dar degetele ei refuzară s-o ia de pe umeraş.

Până la urmă alese un costum de pânză roz în două piese cumpărat vara trecută. Oare n-ar trebui să-şi cumpere câteva rochii cu imprimeuri în culori luminoase pe care nu le va purta niciodată la birou dar ar da aşa bine în Hawai? O criză de frivolitate? Poate că da.

Ca şi cum ar fi vrut să facă un compromis cu ea însăşi în vederea viitoarelor cheltuieli Kelly alese din ghid un restaurant economicos pentru cină, îndreptându-se spre Perry's Smorgy de la hotelul Outrigger din apropiere.

După ce-şi încărcă farfuria la bufet cu bucăţele mici din toate felurile, de la pui fript la spaghetti, Kelly se întoarse la masa ei de la capătul zonei în care se lua masa.

Ea se îmbărbătă datorită priveliştii oferite de ocean. Apusul scăldat în orizontul în nuanţe din ce în ce mai intense de portocaliu. Era pur şi simplu nemaipomenit şi ar fi trebuit să înveţe să se bucure din nou de toate acestea.

Mai mult, conturul îndepărtat al Capului de Diamant nu putea fi văzut în Florida.

Kelly îşi pregătea furculiţa pentru prima îmbucătură când o voce masculină foarte cunoscută, întrebă:

— Pot să stau la masa dumitale?

Ea privi în tulburătorii ochi albastru-cenuşii ai lui Chase Granger, apoi aruncă ochii spre zona cu mese interioare şi exterioare.

— Sunt mai multe mese goale.

— Chelnerul zice că sunt toate rezervate, şi l-am asigurat că n-o să te deranjeze să stau la aceeaşi masă cu dumneata, din moment ce te-am salvat de un câine fioros mai devreme. Şi priveliştea de la masa asta e foarte frumoasă.

Privirea lui zăbovea mai curând pe ea decât la panorama oferită de ocean.

Decorul ar fi fost mai potrivit şi din punctul ei de vedere dacă Chase Granger ar fi stat vizavi de ea, şi dorinţa îi creştea, spre disperarea ei. Logica, totuşi, vorbi cu voce tare:

— E greu de crezut că toate mesele sunt ocupate.

— Doar nu pui la îndoială buna credinţă a unui Sfânt şi Sam pe deasupra!

Kelly fu nevoită să râdă, în ciuda reţinerii ei.

— Îţi sunt obligată. M-ai salvat de la o arsură urâtă. Mulţumesc pentru că ai închiriat acel ceas deşteptător.

El ridică din sprâncene exagerând:

— Prefer prăjit normal, nu ars.

Kelly îi făcu semn să ia loc, dar cum uitase că mai ţinea încă furculiţa în mână, gestul ei dădu impresia că încearcă să străpungă cu o suliţă.

— Ştiam eu că era mai bine să port armura mea strălucitoare, zise el chicotind.

Chicotitul acela înfundat, acea combinaţie de veselie copilărească şi râs satisfăcut, îi erau foarte cunoscute lui Kelly. Poate din banda sonoră cu râsete la o comedie, încercă ea să se convingă singură.

Deşi îi lipsea armura strălucitoare, cel puţin pantalonii bej arătau mai puţin decât costumul de baie mai devreme. Cămaşa avea un model ridicol cu orhidee.

Chase Granger arăta splendid, chiar şi îmbrăcat, recunoscu în sinea ei.

Întors la masă după turul la bufet, el o întrebă nonşalant:

— Cum mai merg treburile la Des Moines?

— Bucollic, ca de obicei, răspunse Kelly înainte de a lua în consideraţie întrebarea lui.

— Ia stai, nu ţi-am spus niciodată că aş fi din Des Moines.

El devie uşor întrebarea ei.

— Mi-ai spus precis, în după amiaza asta.

— Nu. Îmi amintesc perfect că ţi-am spus doar că sunt din Iowa.

El dădu din umeri indiferent, concentrându-se asupra răsucirii spaghetelor pe furculiţă.

— Probabil am presupus că e vorba de Des Moines. Şi de fapt, câte oraşe sunt în Iowa?

Ea presupuse că dăduse prea multă importanţă unui fleac.

— *Dumneata* de unde eşti? întrebă.

— Locuiesc la Honolulu. Dar am muncit multe ore înainte de a ajunge aici, aşa că am hotărât să-mi iau liber vreo două săptămâni să fac pe turistul.

Bronzul şi muşchii lui nu se prea potriveau cu imaginea unuia care munceşte, doar dacă nu era instructor de surf sau salvamar.

— De când eşti în Honolulu?

— De o vreme.

— De unde ai venit?

Chase acorda o atenţie deosebită feliei de pâine de casă pe care o ungea cu unt.

— Cam de peste tot. M-am mutat de nenumărate ori.

— De unde, anume?

— Parcă ai fi un procuror chestionând un criminal în boxa acuzaţilor

Kelly îşi dădu seama că depăşise măsura. Ce importanţă avea de unde e? El recunoscuse deja că nu avea rădăcini în Hawai sau în altă parte, ceea ce-o făcea să-l placă mai

puţin, chiar dacă ea va rămâne acolo mai mult de două săptămâni. Luminându-se, spuse sarcastic: „Granger Fript şi Nyles Prăjită Crocant. Halal meniu!"

— Eu cred că am fi un meniu grozav de la aperitive până la desert.

Zâmbetul lui era mai mult de tachinare decât pofticios.

— Consider că cineva venind din Iowa e prea scorţos pentru un astfel de decor, îl avertiză ea pe un ton glumeţ.

El înţelese aluzia, referindu-se la ceea ce spunea ea mai devreme.

— Deci te cheamă Nyles. E nume sau prenume?

— Nume. Prenumele e Kelly.

Părea nepoliticos să nu-i dea această informaţie de bază.

Dar nu era pregătită să întâmpine mâna lui Chase întinzându-se peste masă şi apucând-o pe a ei într-o atingere prelungită, nici pentru senzaţiile create de apăsarea mâinii lui peste a ei, într- un gest ce părea obişnuit.

— Mă bucur să te cunosc, Kelly Nyles din Des Moines, Iowa, spunea. Acum că ne-am prezentat oficial, vrei să fii drăguţă să-mi dai sarea?

După o vreme, o întrebă:

— Azi pe plajă te-a luat somnul din cauza companiei mele sau pot s-o pun pe seama drumului cu avionul?

— Puţin din cauza avionului şi puţină somnolenţă de la un somnifer pe care l-am luat aseară.

Dintr-o dată, Chase deveni foarte aspru şi serios.

— Nu trebuie să ai de a face cu nici un fel de droguri. Nici măcar somnifere.

Deşi neliniştită din cauza tonului lui de judecător, Kelly se apără:

— E singura pastilă de acest fel pe care am luat-o vreodată şi n-am de gând să mai iau vreuna.

Vocea lui se muie.

— Ai avut o noapte grea?

— Poate nimic mai mult decât o oboseală de la avion şi emoţiile legate de călătorie. Şi palmierii, şi adierile cu parfum de flori, adăugă ea în gând.

Apoi conversaţia decurse natural, până ce Kelly se revoltă în sinea ei la cât de uşor se relaxa cu Chase. Prea uşor. Nu-şi putea permite să devină interesată de el sau viceversa.

Astfel că, pentru ca masa să decurgă în condiţii echilibrate, descurajă toate discuţiile personale, luând parte doar la conversaţia despre subiecte generale. Aproape că ajunsese să confirme numai faptele evidente. Da, plaja era nisipoasă. Da, oceanul era umed.

Dar cumva, Chase reuşi să progreseze până la: Da, nu mai văzuse niciodată acea nuanţă de violet care domina apusul în acea seară. Da, luna ca de platină care se înălţa în depărtare era minunată.

Pe măsură ce seara se întuneca până la tonuri de violet închis, torţele tiki de-a lungul plajei Waikiki au fost aprinse. Da, luna ar fi părut să nu aibă nevoie de nici un ajutor, dar aşa era şi mai romantic.

Romantic? Kelly puse capăt brusc gândurilor şi emoţiilor ei rătăcitoare. Ultimul lucru cu care ar fi vrut să aibă de-a face în Honolulu, era perspectiva unei idile. Ea încercă să se detaşeze, să nu mai ţină seama de peisaj şi de însoţitorul ei.

În întuneric, flacăra celei mai apropiate torţe juca aruncând sclipiri şi umbre pe chipul lui Chase. Linc. Ea îşi putea imagina trăsăturile lui Linc în lumina slabă a torţei.

— Trebuie să plec.

Kelly împinse scaunul atât de brusc încât fu cât pe aci să-l răstoarne.

— Dar e încă devreme.

Dezamăgirea din vocea lui era inconfundabilă.

— Am putea să ne plimbăm pe plajă sau să urmărim un spectacol la unul din hoteluri.

— Îmi pare rău.

— Tovărăşia mea e chiar aşa de greu de suportat?

— Bineînţeles că nu. Doar că nu mă interesează.

— Nu te interesez eu, sau nici un bărbat în general?

— Asta nu-i treaba ta.

— Trebuie să ştiu dacă e vorba de o respingere a persoanei mele în mod special. Te întorci acasă peste două săptămâni la băiatul din vecini?

— Nu-i nimic personal.

Sau poate că era? Trebuia să-l evite fiindcă îi amintea de Linc în atâtea feluri? Sau îi lăsase să pătrundă chiar aşa, puţin, în viaţa ei tocmai de aceea, ea care jurase să ignore toţi bărbaţii în timpul călătoriei la Honolulu?

— Ce rău am face petrecând câteva ore împreună?

— Eu nu fac parte dintr-o idilă pe puntea unui vapor, Chase.

— Suntem pe teren solid.

— Te-nşeli. Suntem pe uscat, dar departe de terenul sigur.

În acel moment simţi în mod absurd că ar vrea să fie oriunde cu Chase Granger — înotând în nisipuri mişcătoare, sau plutind prin aer pe un covor fermecat. Se agăţă de alt argument în favoarea poziţiei sale.

— La modul figurat, suntem două nave care trec una pe lângă alta în noapte.

— Navele nu trebuie să treacă.

— Dacă încearcă să se întâlnească şi ajung să se ciocnească, avem de a face cu un dezastru.

— Poate că nu sunt eu bărbatul potrivit care să te facă să te răzgândeşti.

— Nici un bărbat n-ar putea să mă facă să mă răzgândesc, scăpă Kelly înainte de a-şi da seama că acele vorbe dezvăluie mai multe decât ar fi vrut ea ca Chase să ştie.

El se lăsă pe spătarul scaunului de răchită, introducându-şi vârfurile degetelor de la ambele mâini în buzunare. Expresia de pe chipul lui era în acelaşi timp compătimitoare şi îmbietoare.

— Trebuie să fie o poveste...

— Cum ar putea o contabilă din Des Moines să ştie vreo poveste interesantă? răspunse ea evaziv.

— Sunt milioane de poveşti în Oraşul Pustiu, intonă el pe un ton de crainic T.V. Aşa se cheamă Des Moines?

Kelly fu nevoită să râdă din nou. Era ciudat cum îi stârnea el simţul latent al umorului. Dacă n-ar fi fost acea fantomă veche de patru ani, s-ar fi simţit întru totul în largul ei cu Chase.

— Zău, Kelly, nu-mi amintesc să fi pomenit ceva despre dragoste. Am spus doar că am putea fi împreună câteva ore.

Era adevărat. Trebuie că o crede stupidă şi egoistă, trăgând concluzia că el ar avea vreo înclinaţie către ea. De altfel, plaja în acea după amiază etalase femei mult mai frumoase ca ea. Totuşi, n-avea rost să rişte o implicare care ar putea duce doar la despărţire şi la posibilitatea unei suferinţe.

Refuzând să comenteze ultima lui afirmaţie, ea sublinie:

— Observ că *mai sunt* încă multe mese neocupate.

Zâmbetul lui uşor ruşinat fu confirmarea. Totuşi insistă:

— Poate că unii care au făcut rezervări n-au apărut.

Da, şi ea a cunoscut odată pe cineva care n-a mai apărut. Se corectă — de fapt nu-l cunoscuse pe Linc deloc.

— Sunt sigură c-o să găseşti fără efort o tovărăşie feminină adecvată, declară Kelly cu o răceală aproape vizibilă îmbrăcându-i vorbele, în timp ce apucă iute poşeta şi se ridică.

— Mulţumesc pentru votul de încredere, spuse el pe un ton obosit către spatele ei care se îndepărta.

CAPITOLUL TREI

În dimineaţa următoare Kelly cercetă cu atenţie ghidul. Va avea destul timp să zacă pe plajă în următoarele două săptămâni. În orice situaţie, ea acţiona, nu stătea de pomană. Şi neastâmpărul continuu o obliga cu atât mai mult să fie activă.

Hotărî să înceapă cu Centrul cultural polinezian şi să vadă şi restul insulei Oahu pe drum. Alegerea ei sublinia hotărârea de a nu-şi strica vacanţa din cauza amintirilor despre Linc, care, în mod curios, erau şi mai vii de când îl cunoscuse pe Chase.

Îmbrăcată cu un costum-pantalon de bumbac galben ca lămâia, Kelly obţinu o hartă şi indicaţii specifice când închirie o maşină. Mazda bej refuza să toarcă politicos ca în toate reclamele de la televizor. În schimb mârâia necontenit, mai ales când schimba vitezele.

În sfârşit, era pe drumul spre Centrul cultural polinezian de la Laie, la o distanţă care necesita înconjurul a jumătate din insulă. Avea indicaţiile bine fixate în minte. Cel puţin aşa îşi închipuia.

Dar K-urile au făcut o conspiraţie contra ei. Alfabetul hawaian avea doar şapte consoane, iar numele de străzi care începeau cu litera K păreau cele mai populare. Cum Kelly se baza în general pe ceva care suna „aproape cum trebuie" pentru a se orienta, curând se rătăci de tot prin Kuhio, Kealohilani, Kaneloa, Koa, Kaiulani şi Kenekapolei — după ce părăsi Kalakaua.

Se oprea la fiecare câteva clădiri să consulte iar harta, simţindu-se totalmente stupidă şi reuşi să se extragă din acea zonă — ca să dea de Kapahulu, Kaina, Kanaina şi Kaunaoa.

Drumurile laterale prin împrejurimile bine îngrijite erau totuşi interesante şi liniştitoare. Frunzişul strălucitor transforma distanţele într-o fotografie color mişcătoare. Tufe de poinsettia rubinii şi bougainvillea roz sau violet făceau căsuţele să pară îngropate, la fel cum troienele iarna acoperă casele din Iowa. Copacii cu lalele africane de un portocaliu viu şi poinciana de un roşu aprins înflăcărau peisajul.

Până la urmă, Kelly reuşi să se îndrepte spre punctul unde nu trebuia să facă distincţie

decât între Kahala, Kealaolu şi Kalanianaole, pentru a-şi continua drumul corect pe lângă capul Koko.

Următorii kilometri au fost ceva de-a dreptul încântător. Fiecare curbă a şoselei de coastă dezvăluia o nouă imagine spectaculoasă. Stâncile întunecate de lavă dădeau viaţă izbucnirii de frunziş verde, flori viu colorate şi o mare cristalină care etala mereu schimbătoare nuanţe de albastru începând cu cel mai deschis până la ceruleum închis se întindea cât vedeai cu ochii. Norii albi şi pufoşi scoteau în evidenţă întinderea ca de cobalt a cerului.

Kelly se oprea mereu ca să se bucure pe deplin de peisaj. Tot nu-şi cumpărase aparat de fotografiat, gândindu-se că n-ar avea nevoie de amintiri de la tropice. Dar astăzi regreta hotărârea, fiindcă Florida era la mare distanţă de gândurile ei. Acest paradis nu semăna deloc cu plajele aglomerate şi înguste de la Miami.

Parcase maşina lângă şosea ca să poată privi în voie insuliţa aflată nu departe, numită Pălăria Chinezului, când auzi un scrâşnet de pietriş care semnala că o altă maşină se oprise acolo.

Şoferul unei maşini roşii Riviera strigă:

— Insula asta arată exact ca pălăria pe care o aveai ieri pe faţă.

Chase Granger. Reacţia lui Kelly a fost un amestec ciudat de exasperare şi încântare. Începu să întrebe:

— Mă urmă... dar se opri, dându-şi seama că ar fi observat orice maşină care ar fi urmărit-o pe drumul lent şi plin de ocolişuri pe care-l făcuse prin labirintul străzilor cu K pentru a ajunge până acolo.

— Ai ieşit pentru o zi să admiri peisajul? întrebă Chase vesel.

— Evident, răspunse cu răceală, deconcertată ea însăşi de reacţia pe care o simţise la vederea lui.

— Nu cred că vrei să ne unim forţele, nu-i aşa? Patru ochi văd mai multe decât doi.

— Nu, mulţumesc, spuse gura ei în timp ce inima o îndemna contrariul.

— Bine, atunci, îţi urez o zi bună, spuse el voios fluturând mâna şi întorcându-se pe şosea în scrâşnet de pietriş.

— Hotărât lucru, nu era prea insistent! Dacă ar fi vrut într-adevăr să petreacă ziua cu ea ar fi trebuit să se străduie mai mult ca s-o convingă. Fărâma de creier rămasă netulburată la Kelly a realizat lipsa de logică a acestor gânduri, dar nu le-a pus capăt.

Perspectiva optimistă de mai devreme asupra zilei se întunecase considerabil, lăsându-i un sentiment de singurătate pe când se îndrepta spre Centrul cultural.

Când ajunse, atitudinea ei fu brusc însufleţită de vederea cunoscutului Riviera roşu în parcare.

— Ce e cu mine? Nu vreau să-l mai văd niciodată pe Chase Granger, îşi spuse singură fără convingere. În ciuda unei atracţii de netăgăduit spre Chase, simţea că ar fi o cruzime faţă de ea însăşi să devină iar victimă pentru un nou necaz.

Chase stătea la coada pentru bilete. Schimbase cămăşile hawaiene cu motive florale de ieri pentru o culoare uni care părea să reflecte marea de safir şi să intensifice nuanţa albastră din ochii lui. Tulburător, primii câţiva nasturi erau descheiaţi, descoperind o porţiune mare de piept bronzat presărată cu păr blond-castaniu. Purta pantaloni albi.

Zâmbi salutând-o când ea trecu la rând în spatele lui.

— Mă urmăreşti, Kelly Nyles?

— Numai până la casa de bilete.

Îi zâmbi şi ea. Nu putea să se supere că o tachina, după ce fusese ea însăşi cât pe ce să-i pună aceeaşi întrebare fără nici o justificare.

— De ce te opreşti acolo?

— Fiindcă... ţi-am spus aseară.

— Are vreun rost să ne întrecem după amiaza singuri aici, când am putea să ne bucurăm de ea împreună?

— Cred că nu... numai că...

— Numai că tu nu vrei să ai vreo legătură cu nici un bărbat în momentul ăsta. Cine zice că noi doi *ne angajăm* într-o legătură, numai fiindcă petrecem o după amiază împreună?

Kelly fu cuprinsă de remuşcări.

— Iartă-mă, aş părea încrezută dacă aş bănui aşa ceva.

Chase o privi ca şi cum ar fi vrut să întindă mâna şi s-o liniştească, dar răspunse:

— Nu zic că nu există posibilitatea să ajungem la ceva mai mult sau că n-aş vrea asta. Pur şi simplu îţi arăt că nu e o concluzie obligatorie. Aşa că, ce-ai zice să încercăm o după-amiază de tipul „vechi amici"?

Ea reacţiona prea violent. Un consultant financiar în vârstă de 28 de ani ar trebui să fie în stare să petreacă după amiaza în compania unui bărbat atrăgător fără ca hormonii ei s-o ia razna. Dădu din umeri.

— Bine.

Pe măsură ce înaintau la rând, Kelly făcu o descoperire.

— Nu eşti mult mai înalt ca mine! izbucni ea.

Chase se întoarse încet.

— E vreo lege în sensul ăsta?

— Nu, sigur că nu.

Ea îşi înăbuşi surpriza şi amintirile care reveneau odată cu ea.

— Doar că păreai mult mai înalt înainte.

— N-am intrat la apă de ieri. Zău că nu.

— Cred că păreai aşa înalt fiindcă te priveam de jos când eram întinsă pe plajă.

Kelly îşi dădea seama că în seara precedentă nu stătuseră amândoi în picioare în acelaşi timp. Dar acum era evident că Chase avea cam un metru şaptezeci şi cinci — nefiind scund, dar nu era gigantul care-l crezuse ea la început.

Kelly insistă să-şi plătească biletul şi cumpără unul pentru intrare generală.

— Nu vreţi să rămâneţi diseară la spectacol? întrebă casierul. Studenţi din toată zona Pacificului de Sud interpretează dansuri etnice din ţările lor de baştină. E cel mai bun spectacol din insule.

— Aşa este, aprobă Chase din noua poziţie în spatele lui Kelly. Luăm două bilete pentru spectacol.

— Dar eu nu aveam de gând să rămân... Kelly protestă, apoi se supuse, ...bine, în regulă.

Poate să intre în chestia asta până în gât şi să aibă parte de ce-i mai rău. Poate după ziua de azi toate fantomele din trecutul ei vor fi exorcizante.

— Datorită acestui Centru se păstrează şi se expun vizitatorilor culturile din sudul Pacificului, explică Chase pe când intrau, şi în

acelaşi timp oferă slujbă studenţilor de la tânăra universitate Brigham de aici din Laie.

Deşi citise astea în ghid, Kelly nu-l întrerupse.

Înăuntru, un muzeu în aer liber reprezenta culturile Tonga, Samoa, Fiji, Tahiti, a insulelor Marchize şi Maori din Noua Zeelandă, precum şi din Hawai. Reproduceri autêntice în mărime naturală provenite din casele din insulele Mării de Sud puteau admirate acolo.

Palmierii erau în floare. Kelly se consolă că cel puţin îi vedea de jos în sus şi nu invers.

— Să începem turul cu masa, spuse Chase. E timpul să prânzim.

— La Iowa e ora cinci.

— Atunci sau/sau.

Un cuţit se răsuci în inima lui Kelly când Chase folosise această expresie, şi pentru o clipă crezu că durerea i se citeşte pe faţă. Revenindu-şi, zâmbi şi zise:

— Să mergem la masă.

Când el îi trase un scaun, ea încercă să nu-şi amintească de ultima dată când a cunoscut un bărbat sub 50 de ani cu astfel de maniere tradiţionale.

În timp ce mestecau specialităţile polineziene, Kelly încercă să facă conversaţia politicoasă:

— Nu mi-ai spus aseară cu ce te ocupi.

— Am avut impresia că nu vrei să vorbeşti despre ceva mai personal ca racheta MX.

Ea râse stângaci.

— Poate am reuşi să ajungem la mitraliera Uzi şi pe urmă, cine ştie?

Dar el nu profită de această nouă ocazie.

— Deci, îl îndemnă ea, ce anume îţi aduce pâinea pe masă şi îţi accelerează maşina?

El nu răspunse imediat. Până la urmă, spuse pur şi simplu:

— Mă ocup de vânzarea cu amănuntul.

— Ce fel de vânzare?

— În mare parte produse speciale.

Părea la fel de puţin dornic să discute despre ocupaţia sa ca şi Kelly care nu dorea să discute nimic altceva, astfel că nu mai insistă. Putea doar să-şi închipuie că era vânzător, jenat că n-o poate impresiona cu o poziţie mai înaltă, fiindcă seara trecută ea menţionase că şi-a luat recent diploma de specialist. Acest comportament ar fi tipic masculin.

Deci, în timpul mesei vorbiră despre mare, flori, Pacificul de Sud şi alte generalităţi. Am fi putut pălăvrăgi la fel de bine „despre pantofi şi vapoare şi ceară de sigiliu, despre verze şi regi", îşi spuse Kelly, regretând acum că insistase asupra unor reguli atât de drastice în seara dinainte.

După ce au urmărit Procesiunea sărbătorească de canoe, un spectacol pe apă cu cântece şi dansuri locale şi-au continuat turul.

Chase era amuzant: şi totuşi nu. Pentru scurtă vreme era în stare s-o captiveze pe Kelly în întregime, făcând-o să râdă nestăvilit. Se simţea minunat, dar gesturile sau expresia feţei lui Chase sau felul lui de a articula cuvintele făceau ca pentru o clipă imaginea lui Linc să-i strălufgere conştiinţa.

Şi totuşi chiar şi asta îi provoca o plăcere oarecum perversă care se amesteca oarecum cu durerea.

Kelly ştia că părea probabil schizofrenică pentru Chase. Acum era fericită şi murea de râs şi deodată devenea retrasă şi solemnă. Părea să fie două fiinţe într-una singură, la fel cum şi Chase îi părea întruchiparea a două persoane — el şi Linc.

Încercă să se concentreze asupra demonstraţiilor de măiestrie în cioplirea ornamentelor din scoici, confecţionarea de ţesătură tapa din scoarţă de copac, împletirea coşurilor din lauhala şi pisarea rădăcinilor taro. Încerca să se concentreze asupra oricărui lucru care ar putea alunga pentru o vreme imaginile lui Linc din mintea ei. Dar în compania lui Chase asta devenea din ce în ce mai greu.

După amiază târziu, vizitând interiorul unei colibe de paie Tonga, căptuşită cu tapa, Chase o întrebă:

— Ai dorit vreodată să fi eşuat pe o insulă tropicală cu cineva anume?

Dacă am fi izolaţi pe o insulă, el n-ar putea să mă părăsească. Acest gând îi despică precum un cuţit mintea şi inima. Reuşi să răspundă voios:

— Aud că insectelor le plac colibele de paie — deci acestea nu sunt prea potrivite pentru idile.

— Oriunde poţi avea o idilă cu persoana potrivită.

— Vorbeşti din experienţă?

— Credeam că tu eşti cea care nu vrei să vorbim de lucruri intime.

Kelly rămase interzisă. Propriile reguli se întorceau asupra ei ca un bumerang. Cum putea să se aştepte ca un om care nu şi-a dezvăluit ocupaţia să-i împărtăşească secretele vieţii lui amoroase? Şi totuşi, supărător lucru, se simţea fascinată de aceasta.

Încercă să îndepărteze aceste gânduri făcând speculaţii asupra lucrurilor pe care le vindea Chase. Îşi petrecea el oare zilele înghesuind picioare groase în pantofi înguşti? Brusc, speră că nu, fiindcă anumite picioare erau legate de gambe rotede feminine.

Cu fizicul lui era mai probabil că făcea negoţ cu planşe de surfing într-o dugheană din Waikiki. Apoi, îşi dădu seama că invidiază frumuseţile în bikini care treceau pe acolo.

Trebuie să mă stăpânesc, hotărî Kelly, jurând pentru a suta oară în acea zi să-şi ia gândul de la Linc sau Chase.

Chase îi oferi o acadea cu aromă de mango.

— Dulciuri pentru cei dulci.

— Nu e prea original, îl tachină ea.

— Ar putea oare un simplu muritor să concureze în poezie cu apusul pe care urmează să-l vedem?

Cu atât mai mult un muritor amabil şi plin de tact n-ar putea concura cu o fantomă chinuitoare, îşi zise Kelly cu tristeţe. Dar dacă ar putea cineva, acela nu era altul decât Chase Granger.

După ce urmăriră un apus de soare neasemuit de pe o plajă din apropiere, se întoarseră la spectacolul polinezian. De pe locurile lor centrale în rândul trei Kelly şi Chase se delectară cu amestecul de dansuri de război, incantaţii străvechi, dansuri hula din Tahiti şi Hawai, alte dansuri şi numere comice.

Punctul culminant erau dansatorii focului din Samoa, răsucind cu abilitate torţele lor mereu în mişcare aprinse la ambele capete.

Vrăjită, Kelly aruncă o scurtă privire spre Chase.

Flăcările jucăuşe ale torţelor aruncau şi apoi goneau umbrele pe chipul lui. *Linc.* Din nou, imaginea lui Linc o străfulgeră, apoi dispăru, ca să apară iar în lumina flăcărilor.

Atunci Kelly simţi cum emoţiile ei izbucnesc, necontrolate, mistuind-o împotriva voinţei ei.

Mai târziu, când treceau prin parcare, Kelly dădu glas întrebării care o chinuise în ultimele ore, de fiecare dată când o străfulgerare a chipului lui Linc se suprapunea pe trăsăturile lui Chase.

— Ai vreun frate, sau frate vitreg?

Era posibil.

— Nu.

— Atunci poate un văr sau o altă rudă cu păr închis la culoare care îţi seamănă — poate nu prea mult, doar puţin.

El n-o privi în ochi dar izbucni:

— De ce? Ai vreo prietenă pentru care vrei să fixezi o vedere şi putem să schimbăm între noi?

— Nu, aşa... Nu-i nimic important, minţi ea.

— N-am familie şi nici un fel de rude pe câte ştiu.

Îi luă mâna într-a lui, de data aceasta privind-o în ochi.

— Am fost singur pe lume până la tine.

Părea atât de sincer încât Kelly fu cât pe ce să uite că această remarcă făcea parte din repertoriul de bază al masculilor. Ar fi fost o mare greşeală să ia în serios asemenea declaraţie ieftină. Îşi trase mâna.

După o clipă, Chase spuse:

— Te voi urma în drumul spre casă.

— Asta crezi tu! trânti ea, sleită de atacul violent al amintirilor şi vechilor pasiuni, sau poate era vorba de noi pasiuni?

— Vreau doar să mă asigur că ajungi cu bine la hotel, spuse el cu blândeţe. Nu-i nevoie să mă abat cu nici un milimetru din drumul meu pentru asta.

— Ce mi s-ar putea întâmpla în mijlocul paradisului?

— Aparenţele pot fi înşelătoare, spuse el cu o amărăciune profundă care o năuci pe Kelly. Locuri care arată ca-n paradis au şerpii şi criminalii lor. Dacă maşina ta are pană de motor sau de cauciuc, sau dacă...

Deodată, el schimbă tonul şi deveni atât de autoritar încât Kelly ar fi fost furioasă dacă n-ar fi fost limpede că Chase era cu adevărat îngrijorat în privinţa ei.

— Te urmez la înapoiere, îţi place sau nu, până ce te văd că intri în holul hotelului. Maşina mea va face exact ce poate face şi Mazda ta închiriată.

— Poate să scrâşnească ameninţător când schimbă vitezele?

Trupul lui încordat se relaxă:

— Ai terminat cu prostiile?

— Drumul e liber pentru oricine.

— De asta mă şi tem, murmură el.

Apoi flutură mâna voios:

— Pe curând, amice.

Kelly avea într-adevăr un sentiment de siguranţă datorită perechii de faruri care o urmau îndeaproape cât ţinu drumul de înapoiere la Honolulu, pe traseul mai scurt pe autostrada Pali.

După ce au ajuns în oraş, ea a oprit chiar şi l-a aşteptat când au fost despărţiţi de un stop.

Amice. Problema era că ea nu putea să fie prea multă vreme în preajma lui Chase şi să nu vrea ceva mai mult.

Încercă să se convingă să se simtă uşurată când prietenoasele faruri clipiră un bun rămas în timp ce ea intra în hotel.

CAPITOLUL PATRU

Kelly petrecu o mare parte din ziua următoare făcând cumpărături la King's Alley, centru comercial internaţional cu alură englezească, întrebându-se dacă era posibil să devină o cheltuitoare după atâţia ani de cumpătare.

La un magazin care etala ţesături cu desene în culori vii profită de avantajul serviciului care confecţiona rochii într-o singură zi pentru a comanda două în stilul care se purta pe insulă. N-avea nici cea mai mică idee unde ar putea purta măcar una din rochii, darmite două, la înapoierea în Des Moines.

De mai multe ori Kelly se surprinse cercetând feţele trecătorilor. Se şi obişnuise cu Chase Granger apărând pe nepusă masă, în ciuda tuturor hotărârilor ei?

Pe la mijlocul după amiezii traversa plaja clipind spre soare. Tocmai trecea pe lângă un palmier când se opri brusc.

Chase, întins în spatele copacului fusese ascuns privirii ei până în momentul când era cât pe ce să se împiedice de braţul lui întins.

Rămasă o clipă fără grai, Kelly făcu un gest de salut fluturând uşor mâna. Chase nu răspunse. Era supărat pe ea?

Îşi dădu seama că probabil sub ochelarii de soare care reflectau lumina, aţipise. Ochii ei începură să acţioneze din proprie iniţiativă, rătăcind în admiraţia minunatului lui fizic.

Pieptul lui lat şi musculos, sugerat pe sub îmbrăcăminte în timpul întâlnirilor precedente, era acum descoperit. Cu o urmă de vinovăţie pentru asemenea purtare hedonistă, Kelly se lăsă în voia admirării suprafeţei de muşchi bronzaţi care coborau lin spre stomacul ferm.

Privirea ei mângâietoare deveni fixă în momentul când începu să studieze suprafaţa de păr auriu-castaniu care-i acoperea pieptul. Felul în care părul era uşor împrăştiat părea cunoscut, formând o dâră care ducea spre slipul roşu, cu acelaşi model...

Era modelul pe care odată îl urmase cu degetele şi pe care îl refăcuse atât de des în vis. Sau poate era numai asemănător? Sau de vină era imaginatia ei, stimulată de tropice?

— Ai terminat cu muzeele şi grădinile?

Vocea lui amuzată o surprinse.

De când era Chase treaz şi o urmărea cum îl priveşte?

— Păi, eu... îîî... voiam să fiu sigură că eşti tu înainte de a spune ceva.

— N-am nimic împotrivă dacă doreşti o examinare completă.

Ştia că ea îl studiase deja cu ochii. N-ar recunoaşte niciodată că mâinile ei erau dornice să urmeze acelaşi traseu ca şi alte părţi ale corpului ei care erau stârnite de masculinitatea lui.

— Voiam doar să te salut şi încercam să-mi dau seama dacă dormi sau nu, minţi ea. Acuma mă duc pe plajă.

Ea fugea de reacţiile ei mai mult decât de bărbatul însuşi. Din păcate, aceste reacţii fizice şi emoţionale refuzau să rămână în urmă pe când ea se grăbea să se îndepărteze.

Găsind o fâşie de nisip liberă, ea se întinse, hotărâtă să se destindă şi să-şi golească mintea de orice gând. Dar acea tapiserie îi stăruia pe retină în spatele pleoapelor închise. Păr auriu-castaniu contrastând cu pielea palidă. Păr auriu-castaniu pe suprafaţa de muşchi bronzaţi.

La naiba! Acea configuraţie a părului de pe piept era probabil comună. Doar că, experienţa îi lipsea lui Kelly ca să ştie asta. Brusc se ridică şi-şi scoase ochelarii de soare.

Uitându-se pe furiş spre locul de unde venise, văzu că Chase era încă întins sub palmier la distanţă destul de mare.

Cu abnegaţia unui om de ştiinţă distins cu premiul Nobel, Kelly dedică următoarea jumătate de oră unui studiu intensiv al părului masculin de pe piept. Parcul-plajă al prinţului Kuhio era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a elucida această problemă odată pentru totdeauna. Privea cu atenţie pe toţi masculii cu pieptul descoperit din raza ei vizuală şi ar fi dorit să aibă un binoclu pentru a-şi extinde cercetarea.

Un procent însemnat din sexul opus trebuia eliminat din studiu, deoarece în Hawai erau aproape la fel de mulţi japonezi ca şi americani. Iar bărbaţii japonezi n-au păr pe piept.

În ciuda profunzimii studiului, nu văzu nici o configuraţie comparabilă. Şi nici un bărbat la fel de atrăgător ca Chase Granger.

Îl supuse pe posesorul aranjamentului de păr de pe piept cel mai asemănător cu al lui Chase la o observaţie prelungită. Era atât de concentrată asupra pieptului bărbatului încât nu observă expresia chipului lui şi fu surprinsă când acesta începu să se mişte rapid în direcţia ei.

— Bună! rosti specimenul ei de laborator cu o privire libidinoasă. Ce ai zice dacă am începe cu nişte cocktailuri la Moana?

Nu-l putea învinui pe străin că a tras o concluzie greşită, dar se asigură că el a recepţionat răceala din vocea ei.

— Nu, mulţumesc.

— Hai, lasă fasoanele. Bărbatul brunet o apucă de braţ. Nu-ncape îndoială că eşti interesată.

— Mă tem că ai înţeles greşit, spuse Kelly cu un ton egal. Sunt aici pentru un articol în revista *Playgirl* despre „Pectoralii masculini în Hawai" şi făceam un studiu preliminar.

— Nu zău? Şi am ieşit bine?

— Eşti cel mai aproape de ce căutam, până acum, răspunse ea sincer. Uite ce facem. Dă-mi numele şi numărul de telefon şi poate intrăm în legătură când vine fotograful, peste vreo două zile.

Chiar avea fizicul necesar pentru a îndreptăţi o fotografie în *Playgirl*, recunoscu ea. Peste 1,90 înălţime şi bine clădit.

— Mi se spune Elanul, zise el şi Kelly fu nevoită să pună mâna la gură ca să nu izbucnească în râs.

Elanul nu observă, fiindcă tocmai se pipăia pe lateralele slipului.

— Nu cred să am hârtie şi creion la mine.

— Dă-mi voie, Kelly scoase cele trebuincioase din geanta ei de plajă şi i le înmână.

Elanul spunea.

— Locuiesc la hotelul Prinţesa Kaiulani.

— Pe doamna n-o interesează. E cu mine.

Vocea lui Chase mârâi amenințător din spatele ei.

— Dar doamna m-a rugat, spuse Elanul cu o căutătură de avertisment în jos spre Chase.

— Iar tu eşti băiatul care pur şi simplu nu poate să refuze pe nimeni, îl tachină Chase.

— Chase, nu înţelegi... sări Kelly în picioare, întrebându- se câte secunde le-ar lua acestor doi masculi ridicoli ca s-o facă praf dacă s-ar fi aşezat între ei, dar flatată în secret de faptul că doi bărbaţi se înfruntau pentru Kelly Nyles din Des Moines, Iowa.

Elanul lăsă carneţelul şi creionul să cadă în nisip pe când îşi încleşta degetele pentru a forma un pumn amenințător.

— N-ai fost în stare să reţii atenţia doamnei. Poate că îi va fi mai bine cu mine.

Deşi cantitatea de muşchi a lui Chase era impresionantă, Kelly nu se îndoia că o huidumă ca Elanul ar putea să-l facă bucăţele.

— Elanul ar putea fi vedeta articolului meu, îl informă ea imperios pe Chase. Dacă nu te porţi cum trebuie, de tine nu mai scriu nimic.

Întorcându-se spre Elan, continuă să vorbească rapid ca o mitralieră:

— O să ţin minte că locuieşti la hotel Prinţesa Kaiulani.

Luând carneţelul şi creionul începu să noteze.

— Care e numele tău de familie?

— Lacey.

— S-ar putea să te caut.

Îşi strânse lucrurile şi luându-l pe Chase de braţ îl sili s-o însoţească.

— O zi bună, Elanule.

Îl trase pe Chase după ea pe plajă, murmurând ca să n-audă Elanul:

— Să ştii că eşti un idiot. Un neghiob fără pereche. Are cel puţin 20 cm şi 25 kg mai mult ca tine.

— Nu ştiam că-ţi pasă şopti Chase drept răspuns.

— Asta n-are nici o legătură, eu întotdeauna ţin cu cel mai slab.

Prudent, Chase aşteptă până ce trecură dincolo de palmieri şi izbucni în râs.

— Elan *Lacey*?

Kelly i se alătură.

— Cu un nume de familie ca Lacey probabil că a fost nevoit să se apere atâta încât a fost numit Elanul.

Veselia ei era treptat înlocuită de iritare

— De ce te-ai băgat? Poate că voiam să mă întâlnesc cu el la hotelul lui.

Chase încrucişă mâinile pe piept.

— Ei bine, poate că eu nu voiam asta.

— Nu-i treaba ta, fac ce vreau.

— Dar eu vreau să fie treaba mea.

— Of, Chase, oftă Kelly, nu se poate. Amândoi ştim asta.

— E treaba mea să ştiu în ce articol mi s-a conferit locul doi?

Ea nu se putu abţine să nu chicotească, la gândul că Chase n-ar fi pe locul doi la nimic. Poate doar în viaţa lui Kelly Nyles.

Râsul i se domoli la gândul a ceea ce s-ar fi putut petrece între ei dacă l-ar fi cunoscut pe Chase fără să fi avut acea experienţă nefericită cu Linc.

Era riscant să se gândească la asta. Reluă pe un ton glumeţ:

— „Pectoralii în Hawai" un articol pentru revista *Playgirl.*

El clătină din cap.

— E o scuză mai proastă chiar decât cele folosite de bărbaţii libidinoşi. Ai noroc că n-ai fost acostată mai devreme de un Elan sau chiar mai rău.

— Treaba mergea ca pe roate până ai dat tu buzna şi ai stricat tot, răspunse ea.

— Puteai să spui că nu eşti cu mine.

— N-am vrut să mănânci bătaie de la Elan fiindcă ai minţit — deşi meritai fiindcă te-ai băgat ca musca-n lapte.

— Bunul Sfânt Sam te salvează ca întotdeauna.

— Te rog să termini. 28 de ani mi-am purtat singură de grijă şi fără ajutorul tău şi nădăjduiesc c-am s-o scot la capăt cu bine într-un fel sau altul. „A o scoate la capăt" era expresia potrivită, îşi zise Kelly, aducându-şi aminte că nu ştiuse să se apere de suferinţă.

Eşti sigură că Elanul m-ar fi bătut pe mine şi nu invers? În vocea lui Chase se simţea dezamăgirea pentru această evaluare.

— Da.

— Cred că ai dreptate.

El îşi scutură umerii goi atât de atrăgători.

Deodată Kelly fu cuprinsă de dor, întrebându-se cum s-ar simţi să fie din nou în braţele unui bărbat pe care îl iubeşte, să-şi lipească trupul de al lui...

— Ar fi meritat să încasez o bătaie dacă tu m-ai fi îngrijit ca să mă fac bine, spuse el. Ai fi jucat rolul doamnei Nightingale?[1]

— Poate, răspunse ea sufocându-se, cu gâtul obturat ca urmare a imaginilor care-i bântuiau mintea. Imagini în care îi mângâia fruntea pustiită de febră, plimbându-şi mâinile peste pieptul lui lat, tot mai jos...

Fără să-şi dea seama ce se petrece în mintea ei. Chase continuă gluma, ridicând mâna şi pocnind din degete, ca şi cum ar fi chemat un chelner.

1 Florence Nightingale

— Elan, aici — strigă el, dar nu prea tare, pentru a nu risca să fie auzit la mai mult de câţiva metri.

— Nu eşti în toate minţile, spuse Kelly. Parc-ai fi alunecat pe o coajă de banană.

— Sunt ca şi banana, un produs al tropicelor.

— Cât ai stat aici la tropice înainte de a-ţi pierde total minţile?

— Eram în toate minţile înainte de a te întâlni pe tine.

— Da, cum zici, aprobă ea ca şi cum ar menaja un bolnav mintal, apoi îşi dădu seama că nici ea nu mai era sănătoasă la minte de când îl cunoscuse pe Chase. Probabil era ceva în atmosferă.

— Că veni vorba de banane, ce-ai zice de un daiquiri banana sau un Mai tai?

Nehotărâtă, Kelly se străduia să-şi ordoneze sentimentele contradictorii.

Nemaiaşteptând răspunsul ei, el întrebă:

— Când îmi acorzi şansa unei probe pentru articolul ăla al tău?

— Eşti sigur că asta vrei? Pionezele în stomac pot fi dureroase.

— Depinde de cine le pune acolo.

— Zău? Atunci îţi plac senzaţiile tari.

— Nu chiar. Aş fi virgin ca poster.

Îi apucă blând mâna şi i-o plimbă de-a lungul taliei, deasupra marginii slipului.

— Vezi? N-am urme de pioneze.

Se priviră în ochi şi amândurora li se tăie respiraţia. Mâna lui Kelly rămase pe pielea lui de o căldură plăcută chiar şi când el n-o mai ţinu în acel loc.

Punându-i mâinile pe umeri, el o trase încet mai aproape. Tentaţia de a se cuibări la adăpostul trupului lui puternic deveni aproape copleşitoare, dar Kelly rezistă retrăgându-se în ultimul moment.

— Tu ai cicatrici, Kelly? întrebă el încet.

— Nu pe stomac, dar trebuie să mă crezi pe cuvânt.

Cuvintele ei sunau răguşit, deşi încerca să revină la tonul şăgalnic dinainte.

Vocea lui rămase serioasă şi blândă.

— Ai cicatrici pe inimă?

Şovăind, ea făcu semn că da. În timp ce vorbea el îi trecu degetele prin păr:

— M-ai putea considera o combinaţie între cardiolog şi chirurg plastic, gata să operez reparaţiile necesare?

Ea dorea nespus să-l cuprindă în braţe, să se lipească de el. Dar dacă o făcea ce-ar fi urmat? Nu se putea lăsa în voia acestor dorinţe tecătoare.

Schimbă direcţia de mişcare a capului, dintr-o parte în cealaltă, în loc de una de sus în jos. Nu.

Se smulse brusc, ca şi cum ar sfâşia rapid bandajul de pe piele, ca să doară mai puţin.

— Hai să mergem să bem ceva, amice.

Îşi muşcă buzele de necaz pe când îi întorcea spatele îndreptându-se spre cel mai apropiat local unde se putea lua un cocktail, care întâmplător era Moana.

Chase o urmă. Numai după ce s-au aşezat şi au comandat începu să vorbească din nou serios.

— -Kelly, mă tot întreb...

— Ce? îl întrerupse ea pe un ton şăgalnic.

Şi tonul lui deveni la fel.

— Păi, nu-i plăcut pentru un mascul ca fata visurilor lui să stea o jumătate întreagă de oră uitându-se la toţi bărbaţii de pe plajă în afară de el.

Ea rămase surprinsă.

— Ai observat?

— Tu te uitai la ei, iar eu la tine.

— Oh, făcu ea slab şi un val de căldură o scăldă din cap până-n picioare. Apoi încercă să confecţioneze o scuză pentru acest comportament.

— Sunt o fată de fermier din Iowa. Acolo nu prea avem ocazia să vedem multe piepturi descoperite ca acelea care se etalează aici.

Profită de faptul că venise vorba de asta şi îi sugeră:

— Poate ar fi mai bine să-ţi pui cămaşa dacă nu vrei să fi victima unui voyeur.

Şi dacă nu vrei să te mănânc din ochi în următoarea jumătate de oră şi să mă fac de râs, adăugă ea în gând.

— Cum doreşte doamna.

Îşi trase cămaşa cu desen hawaian pe care o luase mai devreme de pe locul său pe plajă.

Era sigură că el o încheie încet de jos în sus, numai ca s-o tortureze şi mai mult, dar refuză cu îndârjire să recunoască faţă de ea însăşi efectul produs.

Îşi încheie cămaşa aproape până la gât.

— Acum e bine? Sensibilităţile din Iowa sunt satisfăcute?

— Sensibilităţile mele sunt intacte, minţi ea.

O voce de femeie răzbătu din stradă:

— Chase!

Probabil cineva care vrea ca el să-şi scoată iar cămaşa, îşi zise Kelly cu ciudă.

Femeia care venea spre ei era o blondă minionă şi atrăgătoare. Vreo treizeci şi cinci de ani, după părerea lui Kelly.

Ce-i cu mine? se dojeni singură. De ce ar trebui să-i pese dacă Chase avea legături cu altă femeie? N-o să-l mai vadă niciodată începând de săptămâna viitoare. Începând de azi, îşi corectă ea eroarea din minte.

Cu toate acestea, Kelly fu mulţumită când deveni limpede că blonda era însoţită de un

bărbat şi mai mulţumită la vederea verighetei groase de aur de pe mâna ei stângă. Rochia ei de plajă de culoarea mărgeanului închisă cu un cordon subţire lăsa să se vadă bronzul.

Soţul ei, cu un început de chelie, era cu vreo zece ani mai mare şi cămaşa largă purpuriu cu auriu nu-i ascundea prea mult burta proeminentă, care se revărsa peste bermudele din care ieşeau picioare păroase.

— Chase Granger, izbucni blonda când ajunseră la masă, voiam să te sunăm să ne întâlnim.

Nu aşteptă răspunsul lui Chase şi se uită spre Kelly.

— Bună, noi suntem Jack şi Niera Thompson, vechi prieteni de ai lui Chase.

— Sper că nu deranjăm.

Jack îşi trase un scaun şi se aşeză înainte de a primi un răspuns.

Explozia lui Chase nu era nici de bucurie, nici de ostilitate. Surpriza de a întâlni prieteni vechi părea să stăruie.

Cum n-o prezentase, Kelly o tăcu singură.

— Mă bucur să vă cunosc, eu sunt Kelly Nyles.

Jack chemă chelnerul cu un gest emfatic în timp ce continua conversaţia:

— Locuieşti în Honolulu, Kelly?

— Nu, sunt în vacanţă.

— De unde vii? întrebă Niera prietenos.

— Des Moines, Iowa.

Era din nou rândul lui Jack:

— Cu ce te ocupi acolo?

— Sunt contabil diplomat, consultant financiar.

Aceste întrebări erau doar începutul a ceea ce-i păru lui Kelly un subtil dar complet interogatoriu. Fără îndoială că prietenii lui Chase voiau să-i aranjeze o partidă şi se asigurau că e perechea potrivită pentru el. Sau poate aveau o altă candidată şi adunau muniţie pentru a-l convinge că avea de-a face cu o persoană inadecvată.

Familia Thompson era o pereche plină de viaţă, poate puţin prea gălăgioasă pentru gustul lui Kelly. Dar Chase nu se purta cu ei ca şi cum ar fi fost prieteni apropiaţi. Era mai supus decât îl văzuse Kelly vreodată, făcea comentarii scurte şi vorbea numai când era obligat să ia parte la conversaţie.

Kelly profită de ocazie ca să afle mai multe despre Chase. Pe un ton voit neglijent, strecură şi ea o întrebare.

— Îl cunoaşteţi de mult pe Chase?

— Jack şi cu mine am fost colegi de cameră odată cu mult timp în urmă, răspunse chiar Chase.

Kelly făcu un efort să şi-l imagineze pe Chase împărţind un apartament cu Jack.

Niera, mereu dornică să ia parte la conversaţie, adăugă pe un ton exuberant:

— Noi doi îl cunoaştem pe Chase de ani de zile şi pur şi simplu îl adorăm.

Se întinse să-l bată pe umăr pe Chase, cu o mână ale cărei unghii erau lăcuite cu roşu.

Acestea au fost singurele date pe care Kelly a reuşit să le capete de la cei doi Thompson despre Chase. Desigur, nu putea pune întrebări directe de faţă cu el.

Însă acel amănunt arunca într-un fel o umbră de suspiciune sâcâitoare pentru Kelly. Chase Granger nu putea fi, sub nici un motiv, altcineva decât el însuşi.

— Dumneata cu ce te ocupi? îl întrebă Kelly pe Jack, fiindcă-i venise rândul la conversaţie.

— Relaţii cu publicul, răspunse el repede. Soţia lucrează cu mine.

Kelly se întoarse spre blonda cea atrăgătoare dar cam înfiptă, făcându-i un compliment sincer:

— Niera e un nume aşa frumos!

Trăsăturile femeii se îndulciră:

— Mulţumesc.

Chase le oferi unul din rarele sale comentarii:

— Uneori îi spunem Era, mai scurt. Ştii, ca iniţialele de la Equal Rights Amendament[1] E exact tipul de femeie independentă.

---

1 Amendament referitor la egalitatea în drepturi.

— Cel mai bun tip...

Kelly ştia că Chase a înţeles ce voia ea să spună.

Când după-amiaza se apropia de sfârşit Jack spuse:

— Aveam de gând de multă vreme să ne întâlnim cu Chase. Noroc că am dat peste voi. Unde cinăm?

Chase le tăie această posibilitate.

— Kelly şi cu mine n-avem de gând să cinăm împreună.

Vorbise cu atâta siguranţă încât Kelly nu mai avu altceva de făcut decât să plece.

Într-un fel, nu se gândise să-l lase singur pe Chase în acea zi aşa cum făcea de obicei. Cei doi Thompson păreau destul de drăguţi, în felul lor cam exagerat, şi cina cu încă un cuplu putea însemna o seară plăcută şi sigură.

Era limpede că Chase avea altă întâlnire în acea seară. Dezamăgirea ameninţa s-o cuprindă.

Sau poate că Chase o considera doar un flirt de pe plajă, nedemn de a fi prezentat prietenilor săi localnici. Kelly încerca să se concentreze asupra acestei posibilităţi folosind-o ca motiv să adune ură împotriva lui Chase.

Furia ar fi fost mai bună decât ce simţea ea.

Dar această scuză din urmă nu părea probabilă ţinând seamă de respectul şi prietenia cu care o tratase el întotdeauna.

Ce rost avea să despice firul în patru? Pentru ei doi nu exista un viitor dincolo de clipa prezentă.

Se ridică de pe scaun.

— Eu trebuie oricum să plec.

Şi-au luat cu toţii rămas bun. Chase n-o întrebă dacă poate s-o mai vadă.

Ieşirea plină de graţie a lui Kelly a fost întreruptă de realizarea că şi-a uitat acolo geanta de plajă. S-a întors la masă prin spatele lui Chase şi în acel moment l-a auzit spunându-i lui Thompson:

— Cum îndrăzniţi să vă amestecaţi?

Niera privi semnificativ spre Kelly şi Chase se întoarse cu uimire zugrăvită pe chip. Kelly bolborosi câteva scuze, îşi luă sacoşa de plajă şi plecă.

Pleca pentru totdeauna de lângă Chase Granger, aşa şi-a spus.

La două noaptea încă mai măsura camera în sus şi-n jos. Îşi oferise o cină exotică, îl urmărise pe Clint Eastwood cum se descurcă cu o singură mână cu 37 de gangsteri la un cinematograf din apropiere şi fusese la un spectacol la barul de noapte

Afurisit să fie Chase Granger! Îl lăsase să-i intre sub piele. Întinsă în pat şi încercând să adoarmă se surprinse numărând fire de păr de pe piept în loc de oi.

Privi din nou telefonul. Acum avea nevoie să vorbească cu cineva. Cineva cu rădăcini în oraşul natal, care n-a suferit influenţa atmosferei tulburătoare de la tropice.

Calculă diferenţa de fus orar. La Des Moines e ora 7 dimineaţa. Veta se pregăteşte să plece la lucru. Hotărâtă, Kelly luă telefonul.

Numai auzul vocii familiare care răspundea şi o făcu să se simtă mai bine. Trecu prin preliminariile de a-i povesti Vetei despre zborul cu avionul, hotel, priveliştile văzute.

— Ai făcut cunoştinţă cu vreun tip pe plajă?

Kelly trase adânc aer în piept.

— De fapt, da.

Continuă dezvăluindu-i unei Vete înţelegătoare sentimentele ei şi gândurile ei contradictorii referitoare la Chase. Vorbi de clipele fericite pe care le-ar fi putut trăi împreună dacă n-ar fi fost toate amintirile pe care el le stârnea fără să vrea. Sfârşi cu:

— Poate că ananasul are calităţi halucinogene nedescoperite încă de oamenii de ştiinţă.

— Tu eşti atrasă cu adevărat de Chase ăsta? întrebă Veta şovăitor, sau de felul în care îţi aminteşte de Linc?

— Sincer, nici eu nu-mi dau seama. Se pare că nu-i pot despărţi unul de altul.

— Pe cele mai multe femei care ar simţi asemenea atracţie pentru un tip le-aş sfătui să nu mai stea pe gânduri.

— Profită cât poţi mai mult de această savoare, şopti Kelly.

— Poftim?

Ea repetă ce-i recomandase domnul Crucerian să facă în această călătorie.

— În mod obişnuit ar fi un sfat bun, dar poate nu pentru tine, spuse Veta rar, alegându-şi cuvintele cu grijă. Am văzut prin ce ai trecut după Miami, toată suferinţa ta, deşi atunci nu înţelegeam. Înainte de a pleca în Hawaii ai zis că vrei în viaţa ta un bărbat stabil, cu rădăcini în oraşul natal. Nu ştii nici măcar unde lucrează tipul, cu ce se ocupă de fapt, de unde e şi alte lucruri esenţiale despre el. Oricât ar fi de splendid, se pare că nu prea e genul tău.

Nu, nu e genul meu, acceptă Kelly, întrebându-se de ce se simţea aşa bine cu el în acest caz. Şi de ce îl dorea tot mai mult cu fiecare zi care trecea.

— Fiindcă mi-ai cerut părerea, ţi-o spun, se oferi Veta. Uită acest personaj numit Chase. Petrece-ţi restul timpului în Hawaii făcând excursii în autobuze pline cu cucoane cu păr albastru şi începe să-l cauţi pe omul viselor tale când te întorci acasă. Adăugă blând: Eşti foarte sensibilă Kelly. Te afectează profund

soarta prietenilor tăi. Toate valorile şi sentimentele tale sunt acolo unde trebuie, dar acel loc nu e cu siguranţă Hawaii. Nu cred că poţi ieşi nevătămată dintr-o legătură temporară.

Urmă o pauză în care Kelly rumegă sfatul, care era exact ce aşteptase ea. De fapt, auzindu-l de la cea mai bună prietenă ar putea-o ajuta să rezolve problema.

Deodată Veta izbucni:

— Am o idee şi mai bună!

— Trebuie să-l văd pe Chase? întrebă Kelly, sperând că Veta a găsit o justificare pentru asta.

— A, asta în nici un caz.

Veta îşi prezentă alternativa entuziasmată:

— Problema e că eşti singură acolo, ai timp liber 24 de ore pe zi, lucru cu care nu eşti obişnuită. Poate că-l laşi pe tip să se apropie de tine fiindcă e singurul pe care l-ai cunoscut. Ce-ţi trebuie ţie este să fii în fiecare zi cu alt bărbat dar suficient de puţină vreme pentru a nu fi tentată să fii atrasă puternic de el.

— Dar am simţit o atracţie pentru Chase din prima clipă când am dat cu ochii de el, îi aminti Kelly. Şi în afară de asta nu pot spune că bărbaţii superbi şi liberi fac coadă aşteptând să-mi petrec timpul cu ei.

— Poţi să te descurci, spuse prietena ei cu inima uşoară. Pune la socoteală posibilitatea de a întâlni alţi bărbaţi — cu totul

întâmplător — cât mai rămâi acolo. Nu trebuie să fii mofturoasă dacă nu vei avea de-a face cu ei mai mult de câteva ore.

— A fost şi alt bărbat... Kelly râse şi-i povesti Vetei despre Elanul Lacey. Doar că, nu reuşea să-şi închipuie că ar putea să-şi omoare câteva ore, chiar numai pentru cină şi un film, cu Elanul. În timp ce cu Chase îşi putea închipui că petrecea câteva zile. Sau câţiva ani.

Dar aceasta era problema. Aveau la dispoziţie doar zile.

Îşi aminti că nu petrecuse timpul cu Chase deloc. Când avusese o şansă o ratase. În seara aceea el avea altă întâlnire, ceea ce nu trebuia s-o deranjeze câtuşi de puţin. Şi totuşi acest gând nu reuşea s-o liniştească.

CAPITOLUL CINCI

Kelly a rămas în pat până târziu după amiază, încercând să prindă restul de somn care o ocolise toată noaptea. Făcu o încercare de planificare a zilelor ce le mai avea de petrecut în Hawaii dar renunţă. Totul suna aproape bine, dar nu garanta un adevărat entuziasm.

Azi îmi voi termina cumpărăturile, hotărî, iar mâine poate o să am mai mult chef de turism.

Mai avea nevoie de câteva suveniruri pentru prieteni şi colegi de serviciu. Amintindu-şi de străzile începând cu K şi de scrâşnetele motorului la schimbarea vitezelor, luă autobuzul spre centrul comercial Ala Moana, desemnat pentru a servi atât pe locuitorii din Hawaii cât şi pe turişti.

După două ore de cumpărături; fu atrasă de un magazin micuţ în care obiectele deosebite pentru cadouri erau dispuse printre frunzele suculente ale numeroaselor plante

verzi din vitrină. Grăbită să dea colţul ca să intre în magazin, aproape că se ciocni de un alt pieton zorit.

— Chase!

El păru la fel de surprins.

— Bună, Kelly!

Iritată de plăcerea interioară pe care i-o provoca vederea lui, ea spuse:

— Îţi faci apariţia în locurile cele mai ciudate.

El păru să observe tonul sarcastic.

— Şi eu aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Aici târguiesc localnicii. Voi turiştii vă duceţi de obicei la Waikiki.

Privi spre pachetele ei.

— Se pare că ai admirat cu folos ceva magazine.

Kelly nu se putu opri să nu-i întoarcă zâmbetul. De fapt, reacţiile proprii o deranjau şi nu Chase.

— E plăcut să cheltuieşti. Aş putea deveni uşor dependentă de ocupaţia asta.

Şi aş putea deveni dependentă şi de tine, admise cu mâhnire în sinea ei. De acel zâmbet, de acea voce.

— Ce urmează pe agenda ta? întrebă el.

— Găsirea unor obiecte inexpresive de dat cadou celor de acasă.

— Pentru cineva special?

Kelly se bucură să facă pe misterioasa.

— Toţi prietenii mei sunt speciali pentru mine.

Fu răsplătită de o uşoară încruntare pe frumoasa frunte a lui Chase. Arătă spre vitrină:

— Magazinul ăsta are nişte lucruri mai deosebite.

— Nu!

Întinse mâna şi o apucă uşor de braţ, ca şi cum voia s-o reţină.

Kelly nu putu ignora senzaţiile care o asaltau la atingerea lui Chase. Carnea ei părea să fremete sub atingerea mâinii lui ferme. Înăbuşindu-şi atracţia către el, ea îl înfruntă:

— Cum adică, „nu"?

Cu un gest de neatenţie îngrijorată, Chase îşi trecu degetele lungi şi subţiri prin părul blond. Apoi aproape că strigă:

— Saimin!

— E numele unui alt magazin?

— E numele felului de mâncare pentru prânz. Poţi să guşti un pic, chiar dacă ai mâncat deja.

— De fapt n-am mâncat. Iar în Iowa e ora cinei.

Păşind în rând cu ea îi luă o parte din pachete şi-i trecu cu hotărâre braţul pe sub al lui.

— Atunci înainte spre prânz şi/sau cină.

Aceste cuvinte banale au stârnit amintiri neplăcute. totuşi, fiecare fibră a braţului ei

părea vie pentru prima dată după ani întregi pulsând la atingerea pielii lui bronzate. Subjugată de vecinătatea lui, Kelly nu fu în stare decât de un protest slab.

— Dar aş vrea să intru în magazinul ăsta dacă sunt aici.

— Nu acum.

Braţul lui îl strângea pe al ei, o silea să pornească în direcţia opusă.

— Atunci să-i reţin numele ca să mă pot întoarce.

— Nu te mai osteni...

Tonul lui Chase era încordat.

— Sunt zeci de magazine care vând astfel de lucruri.

— Dar n-am văzut nicăieri marfă ca asta!

Chase părea că n-a auzit păşind înainte.

După 15 minute, la masa micuţă din dreptul unui expres, Kelly privea cu îndoială castronul din faţa ei:

— Asta e ceea ce trebuie eu să mănânc fără a mai pierde nici o clipă?

— Această supă de pui şi fructe de mare cu tăiţei e foarte populară în insule, o asigură Chase solemn.

Şovăind, Kelly gustă o lingură.

— Nu e rea, dar nici grozavă.

Un zâmbet şăgalnic îi apăru pe buze.

— Cred că trebuie să repar greşeala invitându-te diseară la cină. Poţi alege între un

meniu japonez, fără saimin, sau chinezesc, hawaian chiar italian sau mexican dacă preferi.

Lingura lui Kelly se opri la jumătatea drumului spre gură. Gustase mâncăruri spaniole şi italiene de multe ori în ultimii patru ani, dar astfel de masă nu i-ar face nici o plăcere, asta ca să nu spună mai mult, dacă o lua împreună cu Chase care-i amintea atât de mult de Linc.

Privindu-l din nou văzu că surâsul fusese înlocuit de o expresie ciudată, enigmatică.

Kelly se simţea prinsă ca-n vârtejul unei treierători de sentimente — dorinţa de a fi cu Chase şi convingerea împreună cu teama care ar fi putut deveni o parte din viaţa ei dacă risca să se îndrăgostească din nou de un bărbat pentru care ea nu însemna nimic mai mult decât un flirt de vacanţă. Făcu un efort ca să spună:

— Nu pot cina cu tine.

— Adică nu vrei, sau pur şi simplu nu poţi?

— Am alte planuri pentru diseară.

Era adevărat. În secunda care trecuse îşi imaginase distracţia de seară.

Chase nu reuşi să-şi ascundă complet îngrijorarea şi gelozia.

— Alt bărbat?

— Da.

Ochii lui albastru-cenuşii o învăluiră de dincolo de masă, cu o privire atât de vrăjită încât lumea din jur deveni o pâclă neclară. Zarva cumpărătorilor se transformă într-o mişcare lentă.

De undeva de la periferia creierului lui Kelly veni un protest: Nu se poate. Nu sunt într-un film romantic. Stau într-un magazin aglomerat într-o după amiază însorită.

În clipa aceea nu i-ar fi putut refuza nimic lui Chase. Dar el nu făcu decât să întrebe:

— De ce?

Întrebarea era calmă, rostită blând. Şi totuşi părea să vină din adâncul sufletului.

Ea nu putu articula un răspuns:

El o împunse:

— Mi-ai spus că nu vrei să te încurci cu nimeni în vacanţa asta.

— Nu-i nici un pericol să devină ceva serios.

— Dar cu mine ar putea fi ceva serios?

Kelly încercă să răspundă cu nonşalanţă:

— N-o să ştim niciodată, nu-i aşa?

— Am putea încerca să aflăm.

— Am mai discutat despre asta, Chase. Ştii ce părere am de legăturile astea temporare.

— Trebuie să fie neapărat ceva temporar?

— Ştim amândoi că n-ar putea fi nimic mai mult.

— Dacă eşti aşa sigură că nu poate ieşi nimic, de ce eviţi ocazia de a afla?

— Sunt contabil, Chase. Îmi place să văd lucrurile împărţite în coloane ordonate. Activ şi pasiv, bunuri şi obligaţii. Şi relaţia dintre noi presupune mult mai multe obligaţii decât bunuri.

Treptat, el păru să se retragă, şi lumea putu fi din nou focalizată. O focalizare puternică ce nu era întotdeauna plăcută, dar reală şi necesară.

— Deci noi nu mai putem nici măcar să ne jucăm de-a turiştii?

Şi cât ar mai dura până am ajunge să ne jucăm de-a menajul în doi? se întrebă ea. Asta fiindcă era prea mult atrasă de Chase Granger ca să fie doar amici, chiar şi numai zece zile.

Dar îl dorea ea oare pe Chase? Sau pe Linc? Era atrasă spre Chase numai fiindcă el îi amintea de Linc, sau ea era cea care deforma imaginea oricărui bărbat pentru a semăna cu Linc fiindcă încă mai tânjea după dragostea ei pierdută acum patru ani?

— Ar fi mai bine dacă ne-am vedea fiecare de drumul lui începând de acum, spuse ea încet.

— Pot cel puţin să te duc cu maşina mea înapoi la hotel, sau mai ai încă maşină?

Ea acceptă să fie condusă, raţionând c-a făcut-o pentru a economisi biletul de autobuz,

dar de fapt din dorinţa de a prelungi ultima lor întâlnire.

Faptul că-i spusese lui Chase că are altă întâlnire diseară îl duruse vizibil. Mai rău decât se aşteptase ea. Poate doar orgoliul lui masculin fusese rănit, încerca ea să se convingă singură. Şi totuşi ştia că era vorba de ceva mai mult de atât.

A trebuit să evoce în minte faptul că Chase refuzase să fie cu ea în seara precedentă. Poate că era unul din acei bărbaţi care voia numai ce nu putea obţine.

Această analiză îi oferi lui Kelly stimulentul necesar pentru a-şi pune planul în aplicare. Luă din holul hotelului un exemplar din ziarul săptămânal pentru turişti. Cum ajunse în cameră îl parcurse disperată în căutarea anunţului care o făcuse să râdă cu câteva zile înainte.

Decisă, luă receptorul, inspiră adânc şi formă numărul.

Vocea care răspunse putea aparţine unui crainic de la radio.

— Aici „Aloha Închiriaţi Plăcerea la Domiciliu"

Vocea lui Kelly se opri în gât.

— „Aloha Închiriaţi plăcerea la Domiciliu", repetă bărbatul... Alo?

— Ăăă... alo, reuşi Kelly să articuleze.

Apoi rosti hotărâtă:

— Aş vrea să comand un tip gen Tom Selleck pentru diseară.

*
* *

Azi nu-mi merge bine deloc, se compătimi Kelly cu puţin înainte de opt seara.

Mai întâi şi-a stricat dimineaţa dând peste Chase. A pierdut un magazin care părea interesant şi mai avea încă de cumpărat suveniruri.

Apoi se dusese să ridice rochiile comandate ieri, ca să afle că aceea cu flori portocalii şi galbene nu era gata încă.

Cel mai groaznic lucru era rochia care *era* gata. Ce-o apucase oare să comande aşa ceva?

Materialul i se păruse cu totul altfel în cupon şi nu-şi imaginase cum trebuie modelul. Dar în acea după amiază, fusese nevoită să recunoască, rochia gata cu model abstract în mai multe nuanţe de verde semăna dureros de mult cu cea lăsată acasă la Iowa, cea purtată în ultima ei seară cu Linc.

Sănătatea ei mentală era fără îndoială afectată. Iar ea trebuia să îmbrace rochia nouă lungă şi verde în acea seară, fiindcă era singura potrivită din garderoba ei.

Muşcându-şi buzele, Kelly privi spre telefon, apoi la ceas. Era o prostie. Poate nu era prea târziu să contramandeze.

O bătaie în uşă fu răspunsul la întrebare. Mâna îi transpira aşa tare că alunecă pe clanţă. Se simţea ca o adolescentă la prima întâlnire. Poartă-te ca o femeie modernă şi fără prejudecăţi, comanda alter ego-ul ei.

Dând uşa de perete, ea rămase surprinsă:

— Trebuia să fii mai înalt.

Comanda ei avea numai vreun metru şaptezeci şi cinci. Aceeaşi înălţime ca şi Chase. Şi Linc. În fapt era subţire ca Linc. Şi totuşi nu-i amintea deloc de Linc aşa ca Chase.

Devii de-a dreptul ciudată, îşi spuse ea.

Deşi arătos, bărbatul nu era nici pe departe aşa de frumos ca Chase. Ar fi dorit ca „Aloha Închiriaţi Plăcerea la Domiciliu" să-i furnizeze ceva mai competitiv.

El trase un zâmbet profesional.

— Dezamăgită? întrebă ca răspuns la comentariul ei, cu o încredere ce indica imposibilitatea unei astfel de posibilităţi.

— A, nimic personal, doar că cerusem...

— Lasă-mă să ghicesc. Ai comandat un tip gen Tom Selleck. Ca toată lumea. Ca şi cum ei cresc aici în Hawai în seră, la un loc cu orhideele.

Tonul lui a rămas plăcut, ca şi cum ar fi fost obişnuit să trebuiască să explice lucrurile doamnelor singure care confundau Oahu cu Insula fanteziei.

— Ascultă păpuşo, toţi tipii gen Tom Selleck sunt la televiziune, nu se ocupă cu aşa ceva.

— Ascultă, nu-mi mai spune păpuşă, zise Kelly pe un ton glumeţ dar forţat, şi nu te trimit înapoi fiind măsura nepotrivită.

— Păi asta nu ştim încă, nu crezi?

În zâmbetul lui profesional se strecură o sclipire lubrică.

— Auzi, ţine-ţi pentru tine remarcile sugestive şi fă pe gentlemanul perfect şi fermecător şi o să petrecem seara cât se poate de bine.

— Tu hotărăşti.

Dădu din umeri fără vreo urmă de dezamăgire, apoi îi servi un compliment de gata.

— Culoarea rochiei se potriveşte cu ochii tăi.

Ea nu avea nevoie să i se reamintească. Apucă poşeta de seară.

— Ieşim mai întâi?

Kelly îl privi cu uimire, apoi îşi reveni.

— Ieşim şi atât.

— Eu trebuie să încasez cei 75 de dolari în avans.

Kelly îl plăti regretând deja actul impulsiv de a fi telefonat. Pe când coborau cu liftul, ea întrebă:

— Cum te cheamă?

— Lance. E numele meu de actor — Lance Alot. Îţi place?

— Foarte drăguţ, răspunse ea.

— Păi dacă un nume comun ca Tom Selleck a reuşit, îmi vine şi mie rândul cât de curând. Am avut un rol în *Magnum,* acum vreo două săptămâni.

— Zău?

— Îhî. Jucam pe unul din escortă. Am fost omorât.

— Nu se spune că viaţa imită arta? îl avertiză ea pe un ton descurajant de prietenos.

— Poftim?

— Poate îmi faci rost şi mie de autograful lui Tom Selleck.

Nu era aşa de rău când dansau, după ce l-a convins pe Lance că îmbrăţişarea ursului se practică numai în pădure. În fapt, era un dansator excelent.

Lance a fost dezamăgit că nu mergeau şi la un bar de noapte, dar Kelly insistă să rămână la Hyatt Regency. În afară de faptul că o costa mai ieftin, voia să fie văzută de Chase cu alt bărbat în caz că acesta s-ar fi îndoit — în cazul puţin probabil că s-ar fi uitat. Atâta vreme cât plătea pentru acea seară, ar fi vrut să-l descurajeze pe Chase să mai continue orice relaţie cu ea, fiindcă nu ştia cât mai putea rezista dacă el continua să mai apară.

— Ora de cină a trecut de mult, spuse Lance în sfârşit. Unde mâncăm?

— Eu am mâncat.

Îmbucase un sandviş mai devreme.

— Eu nu.

Făcu o mutră de căţel mare cu ochi rugători.

— Dar eu n-am comandat companie pentru cină, spuse Kelly aspru. Mi s-a spus 75 de dolari plus cheltuieli pentru ce vreau *eu* să fac în seara asta. Dacă vrei să mănânci, costul ţi-l suporţi singur.

Lance nu păru deloc încântat, dar se resemnă.

— Bine, iau nişte bomboane şi cartofi prăjiţi de la automat.

Au rămas în hol până ce Lance şi-a devorat „cina" Când un blond musculos în frac a traversat camera, Kelly a început să respire mai repede.

Dar nu era Chase.

De ce îl caut mereu pe omul ăsta prin mulţime? se întreba Kelly cu amărăciune. Aş fi putut fi cu el astă-seară dacă aş fi vrut. Şi iată-mă-s *distrându-mă* — pronunţă în minte cuvântul cu ironie — cu un bărbat închiriat. Mi-am promis să mă distrez în seara asta şi aşa va fi.

— Acum hai la discotecă, spuse ea tare.

Kelly s-a concentrat asupra ringului de dans, lăsând ca muzica exagerat de gălăgioasă să-i curgă prin tot trupul şi să ia

cu ea gândurile la orice bărbat. S-a destins şi s-a unduit în ritmul muzicii, răsucind mâinile şi picioarele în toate direcţiile. Numai de două ori şi-a permis să se întrebe unde şi cu cine era Chase în seara aceea.

Lance era atrăgător şi devenise mai fermecător după trei pungi de cartofi prăjiţi. Cel puţin seara nu era pe de-a-ntregul neplăcută.

Experimentul ei demonstrase un lucru. Nu era susceptibilă la orice bărbat atrăgător de la tropice. Doar un anumit gen făcea ca sângele să-i fiarbă sub soarele galben ca lămâia sau luna de culoarea şampaniei.

Melancolia o ameninţa, dar Kelly o dădu la o parte.

Ea rămase toate cele patru ore încheiate cu Lance, prea practică pentru a nu profita de ce plătise. Dar fu uşurată când veni timpul ca Lance s-o însoţească înapoi. Această cură costisitoare n-avusese efect.

— Mulţumesc, Lance, spuse Kelly politicos la plecare. Succes în cariera teatrală.

Auzi uşa ascensorului deschizându-se, dar vederea îi era blocată de silueta lui Lance.

— Nu-mi spune acum că vrei să te duci la culcare, spuse Lance cu un zâmbet lasciv.

— Chiar dacă ai folosit timpul pentru care ai plătit, nu înseamnă că noi doi n-am putea face un mic aranjament. Ne-am simţit bine şi

se poate încă şi mai bine. Nu arăţi rău deloc — îţi fac chiar o reducere.

Kelly fu îngrozită dar şi amuzată.

— Nu fii caraghios, Lance. Noapte bună.

O expresie neîncrezătoare îi apăru pe chip.

— Dar noi contăm pe venitul suplimentar — la fel ca o chelneriţă pe bacşişuri.

— Îmi pare rău, Lance, dar nu mi s-a explicat aşa ceva.

Reuşi să-şi înnăbuşe râsul.

Expresia lui disperată fu pe loc ştearsă de o idee nouă.

— Poate dacă-ţi dau o mostră pe gratis...

Într-o fracţiune de secundă, Kelly se pomeni lipită de uşă prin apăsarea corpului lui Lance care se mişca sugestiv lipit de al ei. Gura lui îi frământa buzele, pe care ea le ţinea strânse ca şi cum ar fi fost intrarea la fortul Knox. Interludiul era cam la fel de excitant ca o baie într-un bazin cu saimin.

Cum îşi eliberă mâinile, Kelly începu să-l împingă înapoi. Faţa lui exprima uluire completă, o privire gen *şi-acum-eu-ce-mă-fac?*

Râsul stătea să izbucnească din gâtul lui Kelly.

— N-ai bătă, Lance. Noapte bună.

A treia voce interveni

— Doamna vrea să plece.

Chase! Ce moment îşi găsise să apară! Şi cum îndrăzneşte să se amestece?

Sentimente contradictorii o stăpâneau pe Kelly şi ea fu cât pe ce să-i ofere lui Lance încă 20 de dolari ca să intre în camera ei — unde l-ar fi lăsat să se uite la televizor.

Înainte ca ea să apuce să răspundă, Lance îi spunea lui Chase:

— Nu zău? Da' tu ce treabă ai?

— Sunt tipul pe care l-a închiriat pentru restul nopţii, îl informă Chase nonşalant.

— Cum? Lance se întoarse spre Kelly. De ce ai făcut aşa ceva?

Ea dădu din umeri:

— Varietatea este condimentul vieţii.

Lance se trase înapoi, după care se îndreptă spre lift.

— Ţi-aş fi făcut reducere, zise el retrăgându-se cu o privire de copil care nu înţelege nimic.

— Se pare că atragi tipul neindicat de bărbaţi, o tachină Chase când Lance nu-i mai putea auzi.

— Şi tu intri în aceeaşi categorie, trânti Kelly. Ce cauţi aici, mă rog?

— Ţi-am spus că sunt şi eu în vacanţă în Honolulu. Aici locuiesc.

Aici? În hotelul ăsta? La acest etaj?

Chase clătină din cap afirmativ.

— Şi nu-i rău deloc, fiindcă mereu trebuie să te salvez.

— Să mă salvezi! N-am cerut niciodată şi n-am avut nevoie de ajutorul tău. Cum îndrăzneşti să-ţi închipui că voiam să fiu salvată? Poate că eu am un fel special de a juca jocul.

— Să ştii că nu cred, Kel.

Ea nu putut nega, fiindcă tandreţea de pe chipul şi din ochii lui îi topiră toată hotărârea, reducând-o la consistenţa laptelui de nucă de cocos.

— N-am venit în Hawaii în căutarea unui frate mai mare, să ştii.

— Nu vrei un frate mai mare, nici un prieten, nici un iubit. Ce *vrei* de fapt, Kelly?

— Să văd o seamă de lucruri, să-l urmăresc pe Don Ho clătinându-se şi cântând în acelaşi timp, să beau suc de guava în fiecare dimineaţă şi un Hawaii Albastru în fiecare seară, spuse ea pe un ton frivol. Fiindcă de fapt nici ea nu ştia ce vrea.

Ba da, ştia, recunoscu faţă de sine însăşi. în clipa următoare. Îl voia pe Linc. Idioată, imbecilă şi neghioabă, se gratulă singură.

De ce nu se putea mulţumi cu un facsimil rezonabil? se întrebă. De fapt, Chase era mult mai arătos. Linc ar fi părut de-a dreptul anemic pe lângă Chase.

— Aş da orice să-ţi aflu gândurile, spuse el.

— Cu inflaţia asta, nu mi-aş vinde gândurile prea ieftin.

— Ai gânduri elevate?

— Să ştii că timpul unui consultant e preţios. Chiar şi perioadele de gândire.

Kelly regretă imediat acea remarcă, temându-se că suna ca şi cum ar fi subliniat că profesia ei era superioară celei de vânzător a lui Chase.

— Deci cât m-ar costa să am o discuţie în ora următoare cu marele consultant?

— Păi eu, ăă... e trecut de ora de culcare.

— Nu te contrazic.

Surâsul lui o stârnea. Neprimind răspuns, el insistă.

— Serios, Kel, trebuie să stăm de vorbă. Nu-i nevoie să fie la tine sau la mine — pe teren neutru pe plajă.

Cu un aer resemnat ea îl însoţi. Când începură să traverseze Bulevardul Kalakaua, el întrebă:

— De ce ai venit în Hawaii?

— Pentru acelaşi motiv ca oricine altcineva. Adăugă sardonic:

— Mă-nnebunesc după palmieri.

— Nu te delectezi în paradis ca majoritatea turiştilor.

— Am fost obligată să vin fiindcă şeful mi-a oferit această vacanţă.

— Cum?!

Chase se opri drept în mijlocul străzii.

Kelly a trebuit să-l împingă de partea cealaltă.

— Am spus că şeful mi-a oferit vacanţa drept cadou pentru absolvire.

Vitriolul picurând din vorbele lui Chase o contrarie:

— Trebuie că eşti în termeni foarte familiari cu şeful tău. Vine şi el mai târziu?

Îl fulgeră furioasă cu privirea, zmucindu-şi braţul dintr-al lui.

— Sigur că da. Împreună cu toţi ceilalţi bărbaţi de la firmă. Sunt doar o fată veselă pentru petreceri, cu grad universitar şi specializare.

— Dar de ce crezi că el...

— Oricum nu te priveşte.

Se întoarse înapoi spre hotel.

Mâinile lui îi încleştară umerii implorând să se oprească.

— Kelly, stai. Trebuie să ştiu. *Trebuie.*

Ea şovăi, nehotărâtă dacă să pună capăt acestei relaţii chiar atunci sau să dezvăluie inofensivele fapte.

— Alt truc de-al tău ca să mă faci gelos? întrebă el.

— N-am încercat niciodată să te fac gelos.

— Nici nu trebuie să încerci. Sunt gelos în mod automat.

Un fior o străbătu.

— De ce?

— Fiindcă... fiindcă... Ei bine, să zicem că-mi placi foarte mult.

Şi tu îmi placi, Chase. Prea mult. Tare, se mulţumi să rostească:

— Mulţumesc.

— Nu te pot sili să simţi şi tu la fel. Dar ce-a fost toată mascarada din seara asta, dacă nu o încercare de a mă face gelos sau de a reveni la mine în ultima seară? O femeie ca tine nu trebuie să plătească pentru companie masculină.

— Am plătit eu pentru companie masculină în trecut.

Amărăciunea răzbătea din vorbele ei.

— Am plătit foarte scump.

Chase a înţeles ce voia ea să spună.

— Nu-ţi poţi distruge întreaga viaţă din cauza unui bărbat.

— Cine a zis că a fost un singur bărbat? întrebă ea cu încăpăţânare, rezistând încă să împartă ceva cu Chase, chiar şi la nivel platonic.

— Nu mai mult de un bărbat ar putea fi atât de nebun ca să te iubească apoi să te părăsească. Nu pe tine, Kelly.

— Nu m-a iubit. M-a părăsit doar.

Amărăciunea din glasul ei se amesteca cu o undă de tristeţe, dând vorbelor ei un ton usturător.

Ochii lui Chase îi mângâiau faţa şi-i cercetau sufletul, pe când degetele lui îi strângeau consolator umerii.

— Probabil a avut un motiv foarte serios.

Cu greutate, Kelly îşi smulse privirea dintr-a lui şi se îndreptă spre plajă.

— Nu vreau să vorbesc despre el. A trecut mult de atunci.

— Nu contează dacă amintirea lui încă îţi mai tulbură viaţa.

Ea ignoră comentariul lui, deşi îşi dădea seama că avea dreptate. Doar că nu putea face absolut nimic pentru a-şi schimba simţămintele.

— Hai să vorbim despre cel mai bun loc din oraş unde se găsesc de cumpărat fuste hula, spuse ea cu o veselie forţată, sau cum se acordează un instrument ukulele, sau cum ştii că un ananas e dulce.

— Credeam că am epuizat toate subiectele generale până acum. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, ultimul ananas e întotdeauna cel mai dulce.

Înţelesul ascuns al vorbelor lui nu-i scăpă. Încercă o abordare glumeaţă.

— Şi pe ce-ţi bazezi teoria?

— Nu-i teorie, e adevărat. Un ananas dă trei recolte. Cel din urmă fruct e cel mai mic dar şi cel mai dulce.

— De acum înainte nu mai cumpăr decât ananaşi mici.

Ea continua să depersonalizeze conversaţia lor. I-a venit în gând că o legătură cu Chase ar fi doar a doua. Poate că a treia şi cea mai bună o aştepta acasă la Iowa, unde-i era locul.

Se aşezară pe zidul scund de piatră care despărţea plaja de terenurile hotelului Moana. Muzica de la restaurant îi învăluia.

— Putem merge înăuntru, dacă vrei să bei ceva, îi oferi Chase.

— Nu, mulţumesc.

— Speram că voi putea să-ţi schimb preferinţa pentru Hawaii Albastru cu o culoare mai vie.

Kelly părea să studieze oceanul întunecat, brăzdat de albul valurilor.

— Mi-ai colorat apusul la Laie. A fost o zi minunată.

— De ce nu putem avea mai multe astfel de zile?

— Ştii răspunsul.

— Ştiu poezia pe care mi-o reciţi de obicei. Totuşi vreau să aud un răspuns rezonabil.

Ea nu-i putu oferi altul.

Până la urmă, Chase se aventură, pe un ton ciudat:

— Îmi place mult rochia ta, Kelly. Se potriveşte cu ochii tăi.

— Mi s-a mai spus, rosti ea sec. După o pauză, adăugă conciliant:

— Mulţumesc.

Chase se retrase dintr-o conversaţie pe care Kelly ar fi putut-o considera prea personală, debitând fleacuri timp de mai multe minute. Deşi vorbea cu el, Kelly continua să privească spre orizontul ca cerneala bătut cu nestematele stelelor sclipitoare.

El întrebă în sfârşit:

— Acum îmi spui de ce ai plătit un bărbat astă seară?

— Ca să mă distrez fără nici un fel de complicaţie.

— Am cerut eu vreodată ceva?

— Nu.

Şi poate că asta era adevărata problemă. Natura trecătoare a relaţiei care s-ar fi creat între ei putea însemna riscul unei dureri. Adăugă, o mărturisire şoptită:

— Am vrut să te descurajez.

În final, s-a întors pentru a confrunta privirea lui Chase. Şi a văzut exact lucrul de care se temea mai mult.

Flăcările torţelor tiki din apropiere îi chinuiau viziunea şi inima. Deoarece în jocul de lumini şi umbre se părea că-l vede pe Linc. Apoi pe Chase. Apoi din nou pe Linc.

Chase o privea cu un amestec de tandreţe şi dor şi — încă ceva ce Kelly nu putea defini.

El şopti:

— Îmi închipuiam cum ai arăta cu părul lung.

— Părul meu era lung de obicei.

— Ştiu că eşti frumoasă oricum.

Ea încercă să râdă, dar fu o încercare conştientă.

— Cei mai mulţi nu gândesc aşa.

Doar două persoane îi spuseseră limpede că e frumoasă. Mă rog, trei, dacă o punea la socoteală şi pe mama ei, pe lângă Chase şi Linc.

Un grup răguşit de adolescenţi se aşeză nu departe de zidul de piatră, rupând nu numai vraja, dar asurzindu-i şi făcându-i să nu-şi mai audă vorbele.

— Hai să ne mutăm pe plajă, sugeră Chase.

Kelly ar fi fost de acord cu orice mutare departe de acele torţe înşelătoare.

Se îndepărtară de tineri, de lumina torţelor, în întunericul care domnea mai încolo. Muzica încă mai străbătea până la ei, diminuată de depărtare, iar vuietul oceanului oferea un acompaniament plăcut.

Chase, purtând din nou pantaloni albi cu o cămaşă hawaiană cu modele roşii, începu să se descheie.

— Ce faci?

— Îţi dau cămaşa de pe mine.

El răspunse privirii ei încă întrebătoare cu vorbele:

— Ca să stai pe ea şi să nu strici rochia asta minunată.

Era o rochie ce se putea strica chiar şi pentru Kelly, cu tot simţul ei practic.

— E lavabilă.

Dar Chase îşi întindea deja cămaşa pe nisip.

Grozav. Scăpase de torţe ca acum să aibă de confruntat tulburătorul piept descoperit al lui Chase, cu ademenitorul covor de perişori auriu-castanii.

Kelly se aşeză pe pânza viu colorată, păstrând încă acea căldură a corpului lui Chase. Dedesubt, nisipul se mişca şi se modela după formele ei aşa cum şi ea se modelase odată lipită de Linc. Sau poate de Chase?

Spre consternarea ei, Chase se aşeză cu faţa spre ea, nu spre ocean. Apropierea lui o emoţiona şi o stârnea în acelaşi timp.

— Pierzi priveliştea.

Ea se străduia să aibă un ton obişnuit.

— Am exact priveliştea pe care mi-o doresc.

Ochii lui Kelly nu-i ascultară ordinul. Cu o voinţă proprie, se delectau privindu-l pe

Chase, destul de aproape ca să-i rămână gravat în memorie, în ciuda întunericului.

Ochi albastru-cenuşii înţelegători. Nas perfect. Dinţi perfecţi. Bronz perfect. Chase era perfect în toate privinţele. În afară de una — îi amintea de Linc.

— Vreau să termin ce am început acum câteva minute, Kelly.

— N-am început nimic.

Ea voise ca vorbele să sune hotărât, dar nu reuşi decât o şoaptă plină de alean.

— De ce voiai atât de mult să mă descurajezi încât ai angajat un bărbat?

— Părea lucrul cel mai simplu.

— Chiar înainte de a auzi conversaţia ta din hol, am ştiut din felul cum te privea şi se purta cu tine că era companie plătită. Atent, fermecător, dar fără scânteia pe care ar avea-o orice bărbat în mod normal alături de tine.

Kelly era atât de încântată încât vorbele care au urmat au fost mai mult o observaţie decât o acuzaţie.

— Ne-ai urmărit mai devreme, în cursul serii.

El nu păru câtuşi de puţin ruşinat.

Tot timpul. N-aş suporta să fiu detectiv particular. Pânda devine obositoare şi determină privirii suspecte la alţii.

— Bietul Chase, râse ea.

— Nici nu-ţi închipui ce greu a fost să planific exact momentul opririi ascensorului. Ca să nu mai vorbesc de emoţiile la gândul că puteai să nu te opreşti în faţa uşii.

— Nu se poate să-ţi fi închipuit aşa ceva, trânti ea cu îndreptăţită indignare. Dacă voiam o aventură de o noapte, ar fi fost cu tine.

Zâmbetul lui se întinse încât părea că umple tot orizontul.

— Chiar aşa? Acum chiar că ne îndreptăm spre ceva concret.

Ea bătu în retragere.

— De ce m-ai urmărit în seara asta?

— De fapt nu te urmăream pe tine — într-un fel mă uitam şi evaluam concurenţa.

— De ce eşti aşa hotărât? Puteai avea zeci de femei mai frumoase ca mine.

— Aşa crezi?

Îi atinse uşor vârful nasului cu degetul.

— Bun, ţine minte asta şi să nu fii prea rea cu mine.

— Vorbesc serios. De ce eu?

Vocea lui era joasă, mângâietoare.

— Fiindcă am ştiut că eşti femeia făcută pentru mine încă din prima zi când te-am văzut. De ce ai ajuns să doreşti aşa de mult să mă descurajezi?

Chase era atât de aproape încât Kelly simţea parfumul iute de after-shave amestecat cu mirosul lui masculin, purtat de briza sărată

a oceanului. Cornul lunii pe o panoplie de stele, marea întunecată ce se auzea clipocind, contururile moi ale nisipurilor calde de alabastru, toate se combinau cu prezenţa lui puternică pentru a pune la cale un atac asupra simţămintelor ei. Apărarea se nărui.

Aplecând capul, ea recunoscu şoptit:

— Fiindcă nu ştiam cât voi mai putea să-ţi rezist dacă continui să apari mereu.

— Kelly...

Sute de emoţii se împletiră în felul de a-i rosti numele. Chase îi ridică bărbia cu degetele-i lungi şi subţiri. Ochii lui se pierdură într-ai ei.

— De fapt care e problema? şopti el. De ce trebuie să rezişti?

Suspinul ei lung flutură purtat departe de briză.

— Şi nu mai repeta acele motive binecunoscute când amândoi ştim că între noi e ca o vrajă.

După o pauză care păru nesfârşită, ea răspunse încet:

— Bine, Chase. Meriţi adevărul.

Încă un moment rămase suspendat în aer înainte ca ea să continue.

— Nu-i vorba de tine sau de ceva ce ai făcut. Problema e că îmi aminteşti de altcineva.

Mâna lui îi părăsi faţa şi ea simţi că viaţa însăşi o părăseşte.

— Cineva deosebit? întrebă el stăpânindu-şi vocea.

— Un ticălos abject, stricat şi dobitoc.

El murmură:

— Un bărbat pe care nu l-ai putea ierta niciodată?

— Niciodată.

— Dar un bărbat pe care nu-l poţi uita?

— Nu, recunoscu Kelly într-o şoaptă plină de teamă.

Liniştea se strecură între ei.

În sfârşit, Chase spuse:

— O parte din mine ţine la tine atâta încât aproape că-mi vine să te îndemn să pretinzi că eu sunt bărbatul din trecutul tău, dacă asta te-ar face fericită pentru o vreme...

Asta n-ar ajuta, ci ar complica şi mai mult lucrurile, ar fi dorit ea să spună.

El continuă:

— Dar partea dominantă, logică, vrea să fiu acceptat drept eu însumi. Exact aşa cum sunt aici şi acum, nu ca o umbră din trecut.

— O meriţi, Chase. Eşti prea deosebit ca să te mulţumeşti cu mai puţin.

— Dacă eşti convinsă de asta, atunci alungă strigoii. Concentrează-te pe mine. Aici. Acum.

Braţele lui o înconjurară, încet, ca o tatonare — pregătite să se retragă la ordinul ei.

Un ordin pe care ea nu-l putea da. Cu o inspiraţie adâncă de anticipaţie permise mâinilor să exploreze terenul cald al pieptului lui Chase. Perişorii aurii îi atingeau uşor degetele.

Un geamăr uşor îi scăpă de pe buze şi o strânse pe Kelly foarte aproape lângă el. Ea fu cuprinsă de vrajă când ridicăturile sânilor ei cedară în favoarea pieptului lui solid şi neglijă pânza subţire care-i despărţea.

— Oh, Kelly, te ţin în braţe... — în sfârşit.

Şoapta lui încărcată de pasiune era ca un balsam în urechile ei.

O ţinu în îmbrăţişarea lui strânsă şi calmă iar clipele treceau pe lângă ei; obrazul ei se cuibărea pe umărul lui iar bărbia lui se odihnea pe părul ei. Era o plăcere nespusă să absoarbă fiecare căldura celuilalt şi să se simtă aproape.

Inimile lor băteau la unison, într-un ritm din ce în ce mai accelerat.

Timpul se dilata la nesfârşit. Nu era nevoie să se grăbească, deoarece această îmbrăţişare părea să confere siguranţă şi o pace nesfârşită ignorând problemele şi îndoielile.

Bucuria o inundase pe Kelly. Aici e locul meu, în braţele lui, se gândea ea fericită. Se simţea bine şi era satisfăcută în ciuda dorinţei febrile crescând şi înălţându-se ca o spirală prin trupul ei.

Printr-un acord comun, se despărţiră o clipă pentru a se întâlni într-un sărut de mult aşteptat. Buzele lui Chase le stârneau pe ale ei cu sărutări mici ca notele care o bântuiau dintr-o melodie din amintire. Răsuflările lor încărcate de plăcere se împleteau.

Un murmur adânc de dorinţă anunţă intrarea lui în mierea gurii ei, limba lui mângâind-o cu o pasiune nestăpânită. Braţul lui stâng o ţinea strâns lipită de el, iar dreptul aluneca pe panta spinării ei şi de-a lungul curbei şoldului, pentru a-i atinge senzual coapsa. Ea apucă strâns de carnea tare a spinării lui.

Bariera dinţilor lui ceda de bună voie, şi totuşi limba ei zăbovea ca şi cum ar fi căutat o uşoară fisură în această armură. Dincolo Kelly descoperi sanctuarul care adăpostea tot ce dorea ea. Gustul şi senzaţiile pe care i le provoca păreau cunoscute, tulburătoare.

— Linc, suspină Kelly, dar acest suspin fu absorbit de gura lui Chase, fără a-i ajunge la urechi.

Deodată, Kelly îşi dădu seama ce a spus. Se trase uşor înapoi, sprijinindu-şi bărbia de cea a lui Chase în timp ce privea în noapte forţându-se să confere o fărâmă de realitate acelui moment.

Valurile de abanos se ondulau în ritmul etern al vieţii pe măsură ce se grăbeau să-şi

întâmpine destinul, contopindu-se o clipă cu nisipul, apoi retrăgându-se ele însele.

Aşa se va întâmpla şi cu ea şi Chase? Să se contopească doar o clipă apoi să fie despărţiţi?

Gândurile lui Kelly păliră îndată ce degetele lui Chase îi atinseră uşor obrazul, apoi îi urmăriră gingaş conturul feţei pentru a o îndrepta uşor spre buzele lui care aşteptau.

Noul lui sărut spulberă timpul şi distanţa. Oceanul care pulsa putea fi Pacificul sau Atlanticul, sau marea eternităţii purtând-o pe Kelly pe tărâmul extazului.

Se topi lângă el. Chase îşi schimbă poziţia, aplecându-i trupul de-a lungul pieptului iui, braţul lui stâng susţinându-i puternic umerii.

— Kelly, draga mea, şopti el din nou aplecându-se spre buzele ei.

Mâna lui liberă îi apucă talia, apoi începu să urce încet. Îi mângâie pieptul cu mişcări atât de blânde şi totodată pricepute, încât un geamăt de plăcere şi dorinţă îi scăpă printre buze.

O sărută pe obraz apoi în jos pe gât, până ce buzele lui ajunseră să vibreze alături de puisul ei care se zbuciuma într-un ritm înnebunitor.

— Lasă-mă să te iubesc, Kelly.

Mintea ei refuză să acţioneaze independent de trup. Buzele lui, mângâierile lui, o con-

duceau spre o stratosferă situată dincolo de raţiune. Îl dorea pe acest bărbat cu o disperare sălbatică, pe care nu o crezuse posibilă. Acum. Aici.

— Iubito, hai înapoi la hotel.

Vocea lui răguşită dovedea limpede că urmau să împartă aceeaşi cameră.

— O plajă publică nu e locul potrivit pentru felul în care vreau să te ating şi să te iubesc.

Ochii lui găsiră răspunsul într-ai ei, dar aşteptă confirmarea în vorbe.

Cea mai uşoară apăsare a buzelor lui Chase peste ale ei ar fi putut opri absolut orice pe lume. Pe când Kelly se lupta să-şi revină din acea stare încântătoare de uitare, încercând să se agaţe de o fărâmă de raţiune, ea auzi pentru prima oară cuvintele cântecului de la Moana care era aproape pe sfârşite. Versurile ritmate o făcură să tresară ca la un pocnet de ţimbale.

Doar întunericu-l mai pot atinge.
O noapte adâncă cu reci sclipiri
Mustind de mii de vise şi calde amintiri.

Versurile cunoscute îi aminteau că alături de Chase n-o aşteptau decât alte amintiri chinuitoare adăugându-se vechii dureri. Trupul îi înţepeni şi Chase nu făcu nici o încercare s-o reţină când ea se trase înapoi.

Tot ce-a rămas i-o simplă amintire.
Dar oare acum, oriunde ai fi
De mine îţi vei aminti?

Ea se îndreptă iar el se ridică lângă ea.

Încercă s-o apuce de talie, dar ea se dădu la o parte. Rânjetul lunii îi părea batjocoritor.

— Kelly?

Ea reuşi să spună.

— Îmi pare rău, Chase. Nu trebuia să las lucrurile să ajungă aşa departe.

El spuse încet:

— Mă doreşti la fel de mult cum te doresc şi eu.

— Asta nu înseamnă că trebuie să avem întotdeauna ce dorim.

— Nici măcar când e cel mai bine pentru noi? El aşteptă un răspuns care nu mai venea, apoi adăugă:

— Iartă-mă dacă te-am grăbit. Nu-mi pot stăpâni sentimentele, dar fizic mă pot controla.

Ea nu era în stare să-şi stăpânească sentimentele nici reacţiile fizice.

Chase continuă:.

— De acum înainte o s-o luăm mai încet.

Vorbele care urmară parcă îi sfâşiau gâtlejul, în ciuda faptului că erau neapărat necesare:

— Nu mai există „de acum înainte". Noi nu vom mai fi niciodată împreună.

— Nu mai vrei să ne vedem?

Disperarea şi neîncrederea izbucniră în întrebarea lui.

Kelly îşi muşcă buzele şi îşi ţinu inima strâns în frâu când şopti minciuna:

— Nu.

— Niciodată?

— Niciodată, se sili ea să rostească.

— Pe vecie înseamnă foarte mult timp.

Da. Ce bine ştia ea asta! Pentru că dacă nu se oprea înainte de a continua această legătură, ar fi putut curând să tânjească după Chase la fel de mult cum îl dorea pe Linc — pentru totdeauna.

CAPITOLUL ŞASE

Poate că ar trebui să mă întorc acasă la Iowa unde mi-e locul, îşi spuse Kelly în dimineaţa următoare. Dar se simţise acasă, ca şi cum locul ei era în braţele lui Chase.

Cearcănele de sub ochi erau mărturia nopţii nedormite — o noapte în care fiecare fibră a trupului sensibilizat strigase disperat de dorul lui Chase. Sau al lui Linc.

Ostenită, plănui o devansare a întoarcerii la Des Moines. Putea scrie dinainte câteva ilustrate şi să plătească pe cineva să le expedieze la diverse intervale de timp la ea la serviciu şi la mama ei. Şi între timp ea să stea închisă în apartamentul din Des Moines până la data când vacanţa trebuia să se sfârşească.

Nu era un plan rău, încerca să se convingă singură. Se va aşeza pe o poliţă, precum o vechitură plină de praf şi va rămâne acolo până la sfârşitul zilelor.

„Eşti prea deşteaptă ca să-ţi petreci cea mai mare parte dintr-o vacanţă plătită în avans închisă în apartamentul tău", începu spiritul ei practic s-o hărţuiască.

Kelly fu nevoită să recunoască faptul că spera ca Chase să ignore ultimele ei porunci.

Dar el n-o făcu. În următoarele zile, se surprinse cercetând fiecare grup de indivizi unde se ducea. Dar niciodată cu rezultatul dorit. Chase Granger dispăruse complet, aşa cum dispăruse şi Lincoln Stanford din viaţa ei cu patru ani în urmă.

Nu avea decât să afle de la recepţie numărul camerei lui Chase şi să-l sune, Kelly ştia asta.

Ea trebuia să facă primul pas după ce-l respinsese necontenit. Şi totuşi nu...

Şi n-o făcu. Cu o lipsă caracteristică de logică, emoţiile feminine ale lui Kelly proclamau sus şi tare că dacă Chase ţinea într-adevăr la ea, nu s-ar fi lăsat descurajat aşa uşor. Ar fi trebuit s-o urmărească în continuare, aşa cum o făcuse şi înainte.

Zilele se târau una după alta, fiecare în parte părând o lună întreagă.

Kelly vizita muzee, gândindu-se că ar putea fi şi ea împăiată şi pusă în vitrină, având în vedere că se simţea atât de lipsită de viaţă. Grădinile luminoase şi plajele însorite păreau îmbibate de deznădejde.

Hawaii e pentru îndrăgostiţi, îşi zicea Kelly înciudată. Hawaii e pentru... — lunile de miere.

*
* *

O altă insulă! De asta avea nevoie.

Pe insula Maui nu l-ar mai fi căutat mereu pe Chase, fiindcă n-ar fi existat posibilitatea să-l întâlnească acolo.

Kelly se aşează pe locul de la fereastră în avion, fixând centura de siguranţă deasupra pantalonilor ei de pânză galbenă şi a bluzei, viu colorate. Privea întâmplător la ceilalţi pasageri care se agitau să urce la bord şi îşi căutau locurile, când ultimul călător suit la bord îi atrase atenţia.

Chase! Rămase, fără voia ei, privindu-l ţintă. Tocmai când încetase să-l mai caute, iată-l. Cămaşa lui de un portocaliu stins, deschisă la gât, scotea în evidenţă şuviţele mai deschise ale părului lui, iar pantalonii pe care-i purta erau cei albi obişnuiţi.

Chase se opri la rândul din faţa ei, o văzu şi începu să spună ceva. Dar nu scoase nici un sunet, nici măcar salutul obişnuit, şi se aşeză pe locul lui.

Cum îndrăzneşte să n-o bage în seamă? După tot ce se petrecuse pe plajă acum câteva nopţi! Kelly turba de furie, refuzând să

recunoască faptul că nu era doar emoţie ceea ce simţea clocotind în ea.

Fu încântată că doamna al cărei loc era lângă Chase se dovedi a avea cel puţin 70 de ani. Cu toate acestea, ei începu o conversaţie plăcută cu vecina. „Ce gigolo!" gândi ea fără voie. E fermecător cu orice femeie numai să nu-şi piardă antrenamentul. Kelly trăgea cu urechea fără ruşine, aplecându-se înainte fără a putea fi zărită, făcându-se că scormoneşte în buzunarul scaunului din faţă.

— ...sunt prima dată în Hawai, şi prima dată în avion, spunea doamna cu părul alb.

Kelly sări de pe locul ei. Picioarele ei, o purtau înainte independent de raţiune. Adunându-şi buzele ca să pară un zâmbet plăcut, o atinse pe braţ şi se oferi:

— Scuzaţi, doamnă. Am auzit fără să vreau că nu sunteţi obişnuită cu călătoria cu avionul. N-aţi vrea să treceţi în locul meu ca să vedeţi mai bine?

— Mulţumesc, drăguţă, dar n-aş vrea să te deranjez, iar tânărul ăsta simpatic îmi ţinea de urât...

Apoi, observând scânteile de neconfundat care pluteau între cei doi ea sfârşi brusc:

— Bine, mulţumesc foarte mult.

Încă zâmbind, Kelly o ajută să se ridice şi să treacă pe locul ei, apoi se prăbuşi pe locul de lângă Chase.

Porni o ofensivă imediată, deşi în şoaptă:

— Cum îndrăzneşti să nu-mi vorbeşti când te-ai uitat drept la mine?

El dădu din umeri încurcat.

— Credeam că n-am voie.

— Păi nu e o coincidenţă că suntem în acelaşi avion îndreptându-ne spre acelaşi loc? spuse ea cu sarcasm.

Chase nu păru să se sinchisească deloc. Calmul lui o înfuria pe Kelly.

— Tu eşti cea care refuzi să accepţi că destinul vrea să ne unească.

Un început de surâs îi licări în privire.

— Acuma care urmăreşte pe care?

— Pe cine urmăreşte?

— Exact. Eu ţi-am respectat hotărârea, iar tu vii şi aproape c-o goneşti pe biata doamnă în vârstă de pe locul ei.

— Oooo!

Kelly nu putu scoate decât sunete de furie neputincioasă. Urmară câteva clipe de tăcere. Apoi ea începu să spună:

— Ai fi putut... dar se opri înainte de a termina... — mitui pe funcţionarul de la biroul de voiaj ca să-ţi spună unde mă duc.

De ce ar fi făcut-o? Pentru ce? Nu ducea deloc lipsă de atenţie din partea femeilor, începând de la stewardesele excesiv de amabile până la înlocuitoarele de bunici.

— Ce ai zis? îi ceru el să spună şi restul.

Îşi dădu seama că tot ceea ce voia ea era să fie cu Chase, că asta sperase peste tot unde se dusese pe insula Oahu. Chiar şi simplul fapt că era în acelaşi avion cu el îi trezise deja simţăminte plăcute. Blând, neconvingător, ea reformulă ultima propoziţie.

— Voiam să spun că s-ar putea să ai dreptate. O surpriză plăcută îi lumină trăsăturile.

— Crezi?

Motoarele avionului porniră. Chase se aplecă.

— Nu ţi-ai fixat centura de siguranţă.

O făcu pentru ea iar mâinile atingându-i pântecele, oprindu-se uşor în mijloc, trimiseră torente de plăcere prin întregul ei corp.

— Aşa, acum eşti în siguranţă.

Se înşela. Niciodată nu se simţise într-un pericol mai mare decât avându-l pe Chase Granger la câţiva centimetri distanţă, umerii lor atingându-se aproape. Dar ce pericol plin de încântare!

— De ce te duci la Maui? întrebă el.

Ca să scap de Oahu, fiindcă speram mereu să te văd în orice loc m-aş fi dus, era adevărul pe care Kelly nu voia să-l spună.

— O zi de excursie. Şi tu? Afaceri sau plăcere?

Privirea lui alunecă pe lângă ea, părând să-i pârjolească pielea.

— Câte puţin din fiecare.

— Asta înseamnă că vacanţa a luat sfârşit?

— Nu, o să mai fac pe turista încă o săptămână. Dar mă gândeam că aş putea pierde şi o oră-două pentru afaceri, dacă tot sunt la Maui.

Lăsându-se pe spate, Kelly reuşi să confere tonului ei puţină nonşalanţă:

— Cred că putem să vizităm insula împreună.

— Nu!

Dacă nu s-ar fi sprijinit cu capul de perna scaunului, ar fi sărit înapoi ca la o lovitură fizică.

— Cum?

— Am folosit cuvântul învăţat de la tine: „Nu".

— Înţeleg, spuse ea cu mâhnire, te întâlneşti cu cineva la Maui.

— Nu.

— Atunci de ce nu?

Kelly nu-şi putea crede urechilor, auzindu-şi propria voce care insista.

— Ce rost are? cum ai spus şi tu. Nu numai că nu vrei un iubit, dar nu vrei nici un prieten sau măcar un tovarăş de călătorie. Aş putea să mă plimb la fel de bine şi cu doamna aceea drăguţă pe care ai sculat-o cu forţa de pe locul ei. Ea cel puţin nu-mi respinge prietenia.

— Nici nu sper să câştig cu aşa o concurenţă formidabilă, îl tachină Kelly.

— Deci, ca de obicei, nu eşti interesată de competiţie. Te dai bătută şi laşi totul baltă.

Cu o voce mieroasă ea întrebă:

— Are vreun rost să mă alătur întrecerii pentru câştigarea favorurilor lui Chase Granger?

— Dacă te interesează să parcurgi traseul...

— Aha! sări Kelly la vorbele lui. Vezi? Nu vrei doar prietenie!

Încrucişă braţele triumfătoare:

— Ştiam eu!

— Sigur, ştiai.

În sfârşit sâcâiala se făcu simţită în vocea lui, puţin mai ridicată decât pentru o conversaţie normală.

— Uneori cred că nu ştii nimic, Kelly Nyles. Eşti cea mai exasperantă femeie!

— Asta sună ca o replică dintr-un film vechi.

— Chiar aşa şi e, recunoscu el timid. Ca John Wayne în filmul de azi noapte, foarte târziu.

— Ştiu, şi eu l-am văzut.

— Puteam să-l vedem împreună.

— Mă îndoiesc că ne-am fi uitat la televizor dacă am fi fost împreună la două noaptea.

— Vezi, deci recunoşti.

Era rândul lui să se laude cu victoria verbală repurtată.

— Acum tu eşti cea care presupune că nu putem fi doar prieteni.

— Am putea încerca, numai azi, se hazardă Kelly cu un zâmbet fixat pe buze.

— Nu, n-am putea. Nu sunt o pasăre în colivie căreia să-i dai drumul când îţi vine cheful.

Avionul începu să coboare. Kelly privi dincolo de Chase la pantele verzi ale insulei, dar realiză că e mai captivată de terenul solid al pieptului acestuia.

— Nu pot să cred că am şi ajuns. Zborul a durat mai puţin decât timpul de urcare la bord a pasagerilor.

— Nu-i decât o plimbare de 27 de minute.

Douăzeci şi şapte de minute nu fuseseră suficiente pentru Kelly să se hotărască cum şi dacă îl voia cu adevărat pe Chase Granger în viaţa ei, cu atât mai puţin să-l convingă pe el.

Ca şi ea, Chase nu luase bagaj pentru excursia de o zi în insula din apropiere, aşa că nu aveau nevoie să mai zăbovească în micuţa aerogară. Chase se îndreptă spre ghişeul de unde se închiriau maşini, iar Kelly spre autobuz.

— Încotro te duci? se interesă el fără prea mult interes.

— La Lahaina.

— Poate ne întâlnim întâmplător mai târziu.

— Poate. De câte ori mai putem aştepta intervenţia destinului?

El se răsuci în direcţie opusă, iar Kelly, melancolică, se îndrepta spre ieşire. Atunci Chase aruncă:

— Nu m-aş mira dacă ne-am întâlni pe la prânz sub smochinul indian.

Kelly se răsuci să vadă zâmbetul lui obişnuit la locul lui. Cu un surâs nepăsător el plecă înainte ca ea să-i fi putut răspunde.

Inima ei cânta, pe când se urca în autobuzul care făcea 45 de minute de la capitala insulei până la vechiul port de baleniere Lahaina — *la prânz sub smochinul indian.* Apoi instinctul feminist se făcu simţit. Ce aroganţă pe el închipuindu-şi că ea o să aştepte acolo răbdătoare!

Acest gând fu curând înlocuit de îndoială. Poate că Chase a glumit. Câţi smochini erau în Lahaina? Zeci? Sute? Şi oare cum naiba arăta un smochin indian?

Interesându-se imediat ce a ajuns la Lahaina, Kelly a aflat că Chase se referise probabil la *smochinul indian,* copacul ce îşi întindea rămurişul de-a lungul a peste două treimi de pogon în centrul oraşului şi era cel mai mare din Hawai.

Ea îşi continuă mecanic plimbarea pentru a păstra echilibrul dimineţii, spunându-şi că

hotărârea luată deunăzi fusese corectă, că nu avea de gând să se ducă la întâlnirea cu Chase la ora 12. La 11,45 îşi repeta hotărârea în minte, în timp ce picioarele se mişcau rapid în direcţia respectivă.

O clipă intră în panică deoarece în locul indicat nu vedea decât un parc cu zeci de copaci. Dar o privire mai atentă dezvălui că acest parc, de mărimea cel puţin a unui bloc din oraş era de fapt un singur copac — *smochinul*.

O s-o găsească Chase? Şi dacă el se uita în celălalt capăt? Dar dacă ea încerca să se învârtă în cerc, ar putea să meargă fiecare în direcţie opusă fără să ştie.

Un om mai în vârstă de pe o bancă apropiată i-a explicat că smochinul indian îşi răsfiră crengile, apoi face rădăcini aeriene, care în final cresc spre pământ sub formă de trunchiuri. Nenumăratele trunchiuri furnizează un sistem de susţinere solid.

Bărbatul s-a prezentat drept Unea, născut pe insula Maui, jumătate hawaian, un sfert japonez şi un sfert chinez. Continuând să cioplească lemnul, el pălăvrăgea cu ea, într-o limbă stâlcită:

— Tu vezi partea de est la Maui?

Kelly încercă fără succes să-şi imagineze în ce parte a insulei se aflau.

— Est e opus, afirmă el. Apoi vorbi de cascade şi lagune, de copaci împodobiţi cu flori, de ramuri încărcate cu guava şi fructele arborelui de pâine, de plajele cu nisip închis la culoare.

— Parcă ar fi o ţară de basm. Ar fi minunat s-o pot vizita.

— Nu, o preveni el. Nu mai e aşa sigur în junglă. Oameni răi au luat părţi din ea pentru Maui Wowee, cea mai bună marijuana din lume, se spune. Nu mai e în Hawaii ca pe vremuri. Îi împuşcă pe străini. Oameni foarte răi. Nu mai sunt copii hawaieni care câştigă un ban în plus. Şmecheri mari din capitală vin acum aici.

Scuipă în semn de dispreţ. Apoi buna dispoziţie şi amabilitatea îi reveniră:

— Rămâi în locurile pentru turişti, o să fie bine.

Minutele treceau. Kelly le urmărea cum trec, unul câte unul, privindu-şi ceasul de mână la fiecare câteva secunde.

Va mai sta acolo până la 12,10 cel mult, hotărî. Mai aşteptase şi mai demult un bărbat care nu apăruse. La 12,15 hotărî să-i mai acorde lui Chase încă cinci minute.

La 12,25 se auzi vocea cunoscută:

— Iartă-mă c-am întârziat la întâlnirea noastră întâmplătoare.

Ea răsuci capul neglijent:

— A, bună. Mă odihneam puţin la umbră. Asta e un smochin indian?

— Nu, cred că e copacul nebunilor, fiindcă mă înnebuneşti, doamnă.

O apucă de mână ca s-o ajute să se ridice şi de-a lungul braţului lui Kelly explodară senzaţii încântătoare.

Bătrânul cioplitor ridică ochii:

— *Aloha*, tinere.

Păru să scormonească în memorie.

— Ei, nu-i aşa că te cunosc?

— Nu, îmi pare rău. Mă confunzi cu altcineva.

Se pare că lucrul acesta se întâmplă frecvent, îşi zise Kelly. Întrebă:

— Nu susţine o filozofie că toţi oamenii din lume au un geamăn identic?

— Se presupune că pe altă planetă.

— Te-ai întrebat vreodată dacă ai vreun alter ego undeva?

— Nu.

Tonul glumeţ se evaporă şi el deveni cât se poate de serios.

— E destul de greu şi să te cunoşti pe tine însuşi, să te uiţi în oglindă şi să te întrebi cine e acea persoană cu adevărat.

De îndată ce scăpă aceste vorbe, Chase păru să-şi dea seama că fără să vrea dezvăluise o fărâmă din fiinţa sa interioară. Tonul glumeţ reveni:

— Uneori doi oameni pot locui în acelaşi trup ca în Sybil şi prietenii.

Schizofrenicii, da. Dar putea o persoană să locuiască în două trupuri şi să vorbească cu o singură voce?

— Eşti gata pentru prânz sau cină?

— Sau/sau...

Se urcară în trenuleţul trestiei de zahăr folosit la începutul secolului, recondiţionat acum şi acesta îi duse cele 6 mile până la zona hotelurilor cu vedere spre ocean din Satul Vânătorului de Balene. Chase îi arătă lui Kelly insulele din apropiere. Învăluită de mori, Molokai stătea înnegurată dincolo de canal, iar insula mai mică Lanai oferea o privelişte mai veselă la orizont.

— Molokai era numită Insula Uitată, comentă el.

„Uitată"? Se întreba dacă pe *ea* ar putea-o ajuta să uite.

— Ai fost vreodată acolo? întrebă ea doar de dragul conversaţiei.

— De vreo câteva ori, pentru discuţii cu unul din cei mai pricepuţi proiectanţi-constructori şi conducători de şantier din insule. *Ea* locuieşte pe Molokai.

— *Ea?*

Kelly spera că gelozia ei bruscă nu a fost aşa de evidentă ca surpriza din întrebare:

— *Ea* locuieşte într-o fermă la Molokai împreună cu soţul ei şi se deplasează cu avionul pe care-l conduce singură pe orice insulă unde lucrează.

— De ce ai avut nevoie de şef de construcţii?

— A, şovăi el, pentru mai multe lucruri.

— Am înţeles că te ocupi cu vânzarea cu amănuntul.

— Aşa e. Dar ca mulţi alţii locuiesc într-o casă, ştii.

— Nu, nu ştiam. De unde aş fi putut şti?

— Tu eşti cea care ai făcut regulile.

— Poate că e timpul să le schimbăm, se aventură ea nesigură.

Privi din nou spre insula violetă de dincolo de canal. „Uitată"

— Molokai a fost numită şi Insula Singuratică, spuse el, cu umbra unui înţeles ascuns în voce.

Deci acum era prea târziu. Chase era acela care refuza să dezvăluie informaţiile personale. Ea va trebui să analizeze atent vorbele şi acţiunile lui ca să-l descopere pe bărbatul adevărat.

Pe când mâncau, norii se îndepărtară de Molokai şi curcubeul îşi desfăşură arcul deasupra dealurilor din depărtare.

— Curcubeul e considerat un semn bun în Molokai, spuse Chase.

— Peste tot e aşa, adăugă Kelly, fiindcă acesta părea să-i transmită prin razele-i multicolore un mesaj de fericire.

Trenuleţul îi duse înapoi la Lahaina. Stăteau aproape unul de altul fără să se atingă propriu zis. Dar o coapsă, un umăr. un braţ atins întâmplător, puneau la grea încercare nervii lui Kelly.

— Ce ai vizitat în dimineaţa asta? întrebă el.

După ce înşiră o listă de atracţii turistice, ea spuse:

— Am păstrat această după amiază pentru vaporul cu fundul de sticlă. Hai să luăm bilete

Se îndreptă plină de entuziasm spre port.

— A, nu, gemu Chase.

— Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place peştele decât pe farfurie?

— Nu-mi place deloc că trebuie să ţi-o spun, îmi va strica imaginea de bărbat teribil.

— Ai o astfel de imagine? Nu pot să o sufăr.

— Spui aşa ca să nu mă simt prea jenat, fiindcă trebuie să recunosc că nu pot merge cu vaporul având rău de mare.

— Zău?

— Pe cuvânt. N-aş minţi referitor la aşa ceva.

Ea profită de ocazie.

— Dar când ai minţi?

— Păi pe tine, draga mea Kelly, spuse el mândru, nu te-aş minţi niciodată.

— Asta sună a subterfugiu.

— Dar nu e minciună.

Dezamăgirea lui Kelly era evidentă în vocea ei.

— Niciodată nu mi-am dat seama că atâţia bărbaţi suferă de rău de mare. Fiindcă a mai fost şi altul, demult, într-o croazieră scurtă pe coasta de la Fort Lauderdale.

O expresie enigmatică pluti pe chipul lui Chase înainte de a glumi:

— În orice caz, asigură-te să nu stai prea aproape de unul despre care n-ai ştiut dinainte că are rău de mare.

— Dacă tu nu poţi, nu merg nici eu.

— Ba ai să mergi. Ştiu că această călătorie cu vaporul este ceva ce-ţi doreşti mult.

Entuziasmul ei fusese alimentat de perspectiva companiei lui Chase. Fusese singură destulă vreme dar nu voia să pară posesivă şi dependentă.

— Bine, mă duc fără tine.

Adăugă sinceră:

— Am aşteptat cu nerăbdare această plimbare pe apă. E singurul fel în care mă pot bucura de ocean, în afară de bălăceală, fiindcă nu ştiu să înot.

— Te aştept la hanul Pioneer, chiar lângă port. Imposibil să nu-l vezi. Are culoarea ochilor tăi.

*

* *

Lumea submarină era minunată. Sculpturile de coral confereau o grație anume apei ca de cristal, iar peștii de diferite mărimi, forme și culori erau în continuă mișcare.

Dar bucuria lui Kelly era diminuată de faptul că n-avea cu cine s-o împărtășească.

Un bărbat atrăgător, singur și el, începu o conversație cu ea. Schimbul de cuvinte era plăcut, dar Kelly i-o tăie brusc ca să se întoarcă pe puntea superioară. El nu era persoana pe care ar fi dorit-o.

La orizont, Kelly văzu că mai rămăsese doar un fragment din curcubeu, care părea să atingă vălurelele de safir. Ar fi dorit să poată comanda vaporului să se îndrepte cu viteză într-acolo; părea că ar putea întinde mâna și apuca acel curcubeu. Să întindă mâna și să păstreze fericirea...

Și totuși știa că acea ceață în culori pastelate i-ar aluneca pur și simplu printre degete, așa cum fericirea îi scăpase în trecut.

Deodată, Kelly se întrebă dacă acel curcubeu întreg ar putea fi încă acolo, dar invizibil pentru ea. Dacă percepția ei se diminuase în lipsa acelui om...

Fără ăstâmpăr, se întoarse la peretele de sticlă care dezvăluia priveliștea oceanului

dedesubt. Cât ar fi dorit să poată ajunge la fel de uşor în adâncurile sufletului lui Chase, să-i poată pătrunde în gânduri şi în suflet... Acelaşi bărbat simpatic se prezentă cu numele de Mike şi începu să discute din nou cu ea. Curând o invită la masă, dar ea explică precum că era aşteptată de cineva la ţărm.

Dar oare chiar o aştepta? Kelly nu-şi putea permite să se încreadă nici măcar într-o simplă întâlnire ca aceasta.

Scrută malul în timp ce vaporul revenea în port. Nu era nici urmă de Chase. Dar spusese c-o aşteaptă la hanul Pioneer.

Kelly îl localiză imediat, deşi înciudată că vopseaua verde a hanului era mult mai închisă decât culoarea ochilor ei. Poate Chase nu observase cum se cuvine culoarea ochilor ei.

El îi făcu semne de la o masă situată pe terasă. Trase încă un scaun de aceeaşi parte a mesei, de unde se putea admira o privelişte minunată a portului Lahaina.

— Văd că ai supravieţuit.

Făcu semn spre băutura lui.

— Ce zici de un pahar de suc de ananas amestecat cu nucă de cocos?

— Perfect.

Ea sorbea încet în timp ce stătea de vorbă. Având în vedere că stăteau amândoi înghesuiţi de aceeaşi parte a mesei, părea normal ca braţul lui Chase să se sprijine de spătarul

scaunului lui Kelly şi la scurtă vreme după aceea să-i înconjoare umerii.

Soarele părea o minge roşie de foc ce se scufunda încet în oceanul de un albastru îngheţat, lăsând pe cer dâre portocalii, trandafirii şi aurii. Catargele vaselor mai mari şi mai mici se profilau la orizont ca-ntr-o dioramă.

— Îmi arăţi cele mai teribile apusuri, şopti Kelly.

— N-aş vrea să împarţi această privelişte cu altul în afară de mine.

Vorbele lui Chase erau ca un balsam.

— Dar apusurile simbolizează sfârşitul. Eu aş dori să te conduc spre noi începuturi.

— Dacă ar putea asta cineva, recunoscu ea în şoaptă, acela ai fi doar tu.

Buzele lui gravitară spre ale ei cu o forţă care-i depăşi pe amândoi. Ei dăruiră şi primiră plăcerea odată cu gingăşia atingerii. Braţul ei îl cuprinse, alunecând peste talia lui, de-a lungul pielii de sub cămaşa lui largă.

El adânci sărutul şi Kelly simţi ca şi cum lumea se năruia şi-i lăsa pe ea şi pe Chase singuri în apusul înflăcărat. Dar un fragment de conştiinţă îi aminti că lumea era încă acolo.

Împotriva voinţei ei, se retrase.

— Ne dăm în spectacol. N-o putem face aici.

— Dar unde? întrebă el repede.

— Nu trebuie să facem nimic nicăieri.

Ea repetă cele spuse mai devreme fără convingere.

El făcu semn spre cele ce-i înconjurau.

— Nimănui nu-i pasă. E doar o demonstraţie a spiritului *Aloha*.

Într-adevăr, se pare că nimeni nu le dădea atenţie.

Buzele lui şoptiră.

— Aloha wau ia oe, Kelly.

Ştiind că trebuie să împrăştie vraja pe care o aruncase asupra ei, spuse batjocoritor.

— Astea sunt sunetele pe care le scoţi când cineva te calcă pe picior.

Dar în ochii lui se reflecta durerea pe măsură ce îi accepta hotărârea şi se retrăgea.

— De fapt ce înseamnă? întrebă ea.

— Poate c-o să-ţi traduc într-o zi.

Într-o zi... Asta însemna că-l va mai vedea pe Chase, că această după-amiază nu era ultima? Kelly ştia că aceasta putea depinde de ea, dar nu avea forţa să-l mai evite pe Chase. Totuşi nu era sigură nici că avea puterea să supravieţuiască unei alte legături temporare.

El îşi privi ceasul îngust.

— Ar trebui să pornim spre aeroport.

Pe când făceau drumul înapoi pe şosea spre Kahului, îşi dădu seama că gândurile ei dinainte fuseseră corecte, deşi să recunoască

asta era deconcertant. Peisajul părea chiar mai frumos văzut alături de Chase.

Nori pufoşi coloraţi în roz de razele apusului spânzurau în leagăne joase, între colinele înverzite — două lucruri din lumi diferite, care se uneau formând un tablou de o frumuseţe uimitoare.

Când norii ajunseră pe pământ, ea părea să fi pornit în altă direcţie, plutind deasupra lumii obişnuite.

Totuşi fericirea de lungă durată îi părea la fel de imaterială ca şi aceşti norişori roz ca de vată — ce urmau să dispară a doua zi odată cu razele de lumină.

Dar acum...

— E splendid. Splendid, nu-i aşa? spuse Chase.

— Foarte drăguţ...

Ochii lui sclipiră în direcţia ei, dar nu comentă în nici un fel adjectivul ales de ea.

— Aş vrea să fi rămas peste noapte aici.

Fruntea lui încreţită era un semn de întrebare, pe când se întorcea spre ea:

— Zău?

Kelly se grăbi să apere nevinovăţia remarcii:

— Voiam să zic, ştii, bătrânul din parc lăuda din cale afară frumuseţile din estul insulei. Mi-aş fi dorit să stau peste noapte şi să pot vizita şi partea aceea.

— Nu văd de ce n-am putea-o face.

— Dar nu mi-am luat haine, nici măcar periuţa de dinţi...

— Astea se pot cumpăra la Kahului.

Luxuriantul Maui de est şi Chase... — o combinaţie grozavă. Un duo căruia Kelly nu-i putea rezista.

— Bine.

— Bine? Nu există motive pentru care nu poţi?

— Nu sunt în stare să găsesc nici un motiv.

De fapt găsise ea mai multe, dar prefera să le ignore.

El opri pe marginea drumului de unde soarele la apus putea fi admirat cum împrăştie pe mare fâşii de raze de culoarea bronzului.

— De ce ne-am oprit? întrebă ea.

— Ca să hotărâm unde petrecem noaptea. Hotelurile şic sunt la Kaanapali, unde am luat masa. Dar am porni mai devreme dimineaţa dacă am rămâne la Kahului.

Trecutul se intercala în prezent, strecurând o notă de amărăciune în vorbele ei:

— Vreau doar să stau undevala nivelul solului, de unde palmierii se văd de jos în sus.

Asta elimina hotelurile înalte din Kaanapali.

Se aştepta ca el să ceară o explicaţie dar el şovăi o singură clipă, după care îi luă mâna şi i-o strânse uşor, apoi conduse maşina înapoi pe şosea.

— Deci înoptăm la Kahului.

— Poate ar fi mai bine ca eu să stau la Kahului iar tu la Kaanapali, îi atrase Kelly atenţia pe un ton glumeţ.

— Te temi că două camere separate nu-i destul? întrebă el cu un zâmbet strâmb.

Exact de asta se temea ea.

CAPITOLUL ŞAPTE

Flacăra unei lumânări dansa în suportul ei de forma unui vulcan pe masa la care Kelly stătea faţă în faţă cu Chase la Kahului. Deşi pâlpâirea lumânării era doar o rudă în miniatură a torţei tiki, ea arunca umbre vrăjite, misterioase, pe faţa tovarăşului ei. În semi-întuneric, Kelly aproape că nu putea distinge faţa celui cu care lua masa: era Chase sau Linc?

Se opriseră la drogherie să cumpere periuţe de dinţi, pastă de dinţi şi alte câteva lucruri importante, apoi se duseseră la hotel, unde singurele camere libere erau alăturate. Aşa pretindea recepţionerul cu surâsul lui larg *aloha!* Acum cinau la restaurantul hotelului.

Formaţia muzicală era în pauză şi chitaristul se opri la masa lor:

— Alege un cântec, frumoasă doamnă. Ceva special pentru soţul dumitale.

Încurcat, privi la mâna ei stângă.

— Scuză-mă, am vrut să zic pentru prietenul dumitale.

Privirea lui Kelly n-o părăsea pe a lui Chase. „De mine îţi vei aminti?" era singurul titlu de cântec la care se putea gândi. Acele cinci cuvinte îi stăruiau mereu în minte, gonind în afara cuvântului *soţ*.

Muzicantul aştepta răbdător, deşi vizibil încurcat neştiind de ce aceasta era o hotărâre atât de importantă. Până la urmă, un alt cântec îi veni în minte lui Kelly.

— „I'm Always Chasing Rainbows"[1], ceru ea.

— Interesantă alegere, rosti Chase cu un zâmbet uşor. Niciodată nu reuşesc să-mi dau seama ce se petrece în capul tău.

— Şi tu ai respectat întocmai regulile. Nu ştiu nici măcar cu ce te ocupi.

El nu răspunse imediat, dar în sfârşit zise:

— Ţi-am spus mai demult că mă ocup cu vânzarea cu amănuntul.

— Dar nu mi-ai spus ce vinzi.

— Ba da. Obiecte speciale.

Ea insistă:

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu suveniruri din Hawaii. Fleacuri.

1 „Întotdeauna alerg după curcubeu."

Kelly o lăsă mai moale. El era într-adevăr jenat că e vânzător, mai ales comparându-se cu statutul ei profesional.

— Mă ajuţi să aleg câteva daruri pentru cei de acasă?

— Sigur. Îţi arăt magazinul meu în ziua dinaintea plecării tale. N-are rost să te încarci cu prea multe lucruri până atunci.

În sunet de ukulele şi chitară, solistul declara prin microfon cu o voce mângâietoare:

— „I'm Always Chasing Rainbows"...

— Acest cântec combină două momente culminante ale zilei de azi — un curcubeu şi Chase.

Vocea lui Kelly era o şoaptă scăzută, mai senzuală decât îşi dădea seama.

— Nu e nevoie să alergi prea mult după Chase. Sunt mai uşor de prins decât curcubeul.

— Dar poate mai greu de păstrat.

Cuvintele i-au scăpat înainte ca ea să le poată opri.

— Pune-mă la încercare.

Din nou mâna lui o luă pe a ei, dar de această dată cu o tandreţe incredibilă care o înmuie.

— Sunt aici în carne şi oase.

Kelly nu putea să nu fie de acord cu acea afirmaţie. Carnea lui părea s-o dezintegreze pe

a ei iar sângele ei curgea în acelaşi ritm mereu mai puternic, ca şi al lui.

— În carne şi oase, Kelly.

Continuă cu vocea lui adâncă, mângâietoare.

— Sunt aici acum. Te-ai putea sprijini de mine, dacă ai vrea.

Cântăreţul se întrerupse, venind direct la masa lor ca să îngâne ultimele versuri.

*

* *

Deşi Chase nu făcuse nici o presiune asupra ei, el ar fi putut fi la fel de bine lângă ea şi nu în camera alăturată, fiindcă somnul o ocolea cu încăpăţânare. Se învârtea şi se foia tot timpul fără odihnă, tânjind.

Cearşafurile de hotel păreau aspre pe pielea dezgolită a lui Kelly. Asprimea aşternutului punea la grea încercare terminaţiile nervoase ale trupului ei gol sensibilizat în cel mai înalt grad. Mai bine dormea îmbrăcată şi a doua zi ar fi purtat haine şifonate şi murdare în loc să le spele pe toate. Goliciunea nu era starea potrivită pentru gândurile care o purtau spre Chase în fiecare moment.

Problema ei era că nu putea trece peste afurisitele de tabu-uri demodate. Cele mai multe femei moderne n-ar sta o clipă pe gânduri şi s-ar angaja într-o astfel de aventură scurtă. Mii... — poate milioane de femei voiau

în mod special să se implice în flirturi de vacanţă.

Ea de ce nu putea face parte din satisfăcuta majoritate? De ce n-a putut accepta interludiul cu Linc, ca nimic mai mult decât un mod plăcut de a-şi petrece timpul, aşa cum fusese şi pentru el?

Fiindcă Linc nu fusese cinstit, lua-l-ar naiba! Vorbise de căsătorie şi de o lună de miere, deşi n-ar fi fost nevoie. Declarase că o iubeşte, însă era vorba doar de o dorinţă trecătoare.

Cel puţin Chase era mai cinstit. El nu recunoscuse că era vorba de o legătură temporară, dar nici n-o minţise c-o iubeşte.

Pot s-o fac. Şi *vreau* s-o fac, jură Kelly. Îmi voi controla gândurile şi sentimentele. Voi pune capăt acestui dor continuu dacă reuşesc să am o aventură cu Chase, fără a-i permite inimii să se amestece în problema hormonilor.

Şi singură, atât de singură şi vulnerabilă în patul ei dublu, Kelly începu să se gândească la posibilitatea aceasta.

Zgomotul duşului din camera de alături la şase dimineaţa, urmat de bâzâitul unui aparat electric de ras, nu-i alină suferinţa.

*

* *

Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, Kelly ar fi putut crede că Maui era într-adevăr Insula Fanteziei.

Au trecut pe lângă câmpuri de trestie de zahăr şi diferite plantaţii verzi de taro aproape de satele hawaiene.

Un drum îngust şerpuia prin jungla luxuriantă care părea că nu e deloc afectată de trecerea timpului. Căderi de apă înguste păreau şiroaie de argint lunecând prin frunzişul verde-viu.

Dar acest decor feeric era pe planul doi, nefăcând decât să aţâţe dorinţa lui Kelly. Orice atingere întâmplătoare a lui Chase o stârnea.

Se opriră la peştera Waianapanapa şi coborâră treptele cioplite în piatră neagră de lavă flancate de nenumăraţi trandafiri şi boboci trandafirii. Chase povesti legenda dragostei şi a geloziei, despre o prinţesă din Hawaii ucisă acolo demult, când ascunzătoarea i-a fost descoperită de reflectarea ei pe suprafaţa apei.

— Mă-ntreb dacă aş vrea să mor din dragoste, rosti Kelly cu voce tare.

— Eu n-aş vrea ca tu să rişti.

Vocea solemnă a lui Chase o surprinse, făcând-o să adopte un ton glumeţ:

— Nu cred că va fi vreodată cazul la Des Moines.

El refuză să fie abătut de la acea seriozitate care părea să-şi aibă rădăcinile în tristeţe.

— Se poate întâmpla oricând şi oriunde. Dragostea înseamnă risc. Şi sacrificiu.

Se aplecă să mângâie cu degetele petalele unei flori, şi Kelly simţi că bobocul de floare era o reprezentare a ei.

— Poate dacă acel bărbat ar fi iubit suficient de mult, şi-ar fi sacrificat şi pierdut iubita mai curând decât s-o supună unui risc.

Cu o izbucnire de simpatie şi dorind să-l consoleze, Kelly îl mângâie pe umăr, murmurând:

— Am senzaţia că vorbeşti despre tine.

Trecură mai multe secunde: Ea simţi că el se gândeşte cum să răspundă. Dar imediat îşi reveni în întregime cu tonul glumeţ obişnuit.

— Prostii, zise el senin. Sunt prea blond pentru un prinţ din Hawaii.

Pe drum ea observă cum Chase priveşte adesea oglinda retrovizoare. Se uită şi ea şi comentă:

— Toyota aceea albastră a fost toată ziua în urma noastră. Oamenii aceia au acelaşi traseu turistic ca şi noi.

— Probabil, aprobă el cu o inflexiune ciudată în glas.

— Ora prânzului a trecut demult, insinuă Kelly, zărind alte plaje cu nisip negru în apropiere. La plecarea din Kahului luaseră cele necesare pentru picnic.

— Deci până la urmă accepţi că după amiază se poate lua şi prânzul nu numai cina.

— Oricum îi spui, mi-e o foame de lup.

— Păi dacă ai văzut o plajă, poţi spune că le-ai văzut pe toate.

Simulă un ton plictisit.

— Mă pregăteam să-ţi arăt laguna, dar dacă ţi-e aşa foame...

— O lagună! Chase, e minunat! Unde e, e departe?

Kelly sărea pe scaun ca un copil nerăbdător.

Când ajunseră la lagună, ea văzu că meritase osteneala.

— Oh, Chase, şopti ea încântată, e un colţişor de paradis.

— Fără şerpi. Nu există aşa ceva în Hawaii.

— Ştiu.

Se bucura grozav că domnul Crucerian îndepărtase acea scuză ridicolă pentru a evita excursia.

Poate că în acest mic paradis nu erau şerpi, dar tentaţia era cât se poate de palpabilă, gândi ea. Locul acela o ademenea cu o blândă senzualitate. Miresmele tropicale îmbălsămau aerul.

Nu conta că picnicul lor consta din fructe de mango şi banane în loc de mere. Tentaţia se pare că urma să repurteze o nouă victorie în acea zi.

O pereche de cascade înalte se prăvăleau în şopot de ape în laguna tivită cu plante luxuriante multicolore. Plină de voioşie, ea se

aplecă să privească în adâncurile albastru-verzui ale apei. Îngenunchind, luă în pumni din apa cristalină şi o lăsă să i se scurgă clipocind printre degete, ca o panglică răcoroasă.

— Te-ar interesa un plonjon fără haine pe tine? glumi el.

Ea îi făcu plăcerea protestului aşteptat.

— Ne poate vedea oricine de pe drum şi mă-ndoiesc că vom mai fi singuri aici multă vreme. De fapt, îşi zicea că Toyota albastră parcase undeva pe drum iar ocupanţii ei puteau apărea în orice clipă.

— Asta înseamnă că te-ar putea interesa un plonjon dezbrăcată altundeva?

Privirea lui Kelly se aprinse, fără a acorda importanţă surprizei lui Chase la răspunsul ei entuziast:

— Mai sunt şi alte lagune ca asta?

Ochii ei părură să străpungă jungla.

Câte cascade şi câte lagune trebuie să fie acolo, fără a fi fost vizitate vreodată? Mi-ar place să le explorez pe toate.

— Mă tem că e cam periculos.

Realitatea reveni.

— Ştiu. Bătrânul cioplitor din parc mi-a spus. Sunt şi şerpi, de un anume fel, în paradis.

Ea trecu mâna prin apă stropindu-l pe Chase pe faţă.

— Fii mai atentă, mi se spală bronzul, ţipă el.

Ea se ridicase şi fugise înainte ca el să se poată răzbuna. Ca nişte copii, jucau jocul vechi de când lumea al îndrăgostiţilor — ea făcându-se că fuge de el, el făcându-se că n-o poate prinde.

La un moment dat el părăsi jocul, o luă în braţe şi o strânse lângă el.

Cel puţin ea putea pune răsuflarea tăiată pe seama alergăturii. Dar cu cât rămânea mai multă vreme în această îmbrăţişare, cu ochii lui albaştri-cenuşii aţintiţi într-ai ei, i se tăia răsuflarea din ce în ce mai mult.

O slăbiciune ciudată o silea să se sprijine de pieptul lui puternic. Inimile lor băteau la unison, iar păsări nevăzute îngânau o melodie de iubire.

Ea ridică capul spre el, cu buzele întredeschise ca o invitaţie. El acceptă, coborând deasupra gurii ei cu delicateţea unui fluture în paradis. O stârnea cu sărutări mici, până ce, cu un geamăt, ea luă iniţiativa, apăsându-şi buzele peste ale lui cu o dorinţă furioasă.

Prin venele ei alerga un foc care a izbucnit într-o explozie în străfunduri. Se lipea de el, căutând şi primind dovada că ardoarea era reciprocă.

Un freamăt de voci de pe drum pătrunse slab până la Kelly.

Chase se trase înapoi, formulând ceea ce era evident.

— A sosit ora turiştilor.

Cu un ultim sărut grăbit dăruit buzelor ei tremurânde, adăugă răguşit:

— Va trebui să rezolvăm curând această foame care te-a cuprins, doamnă.

Nu mai era nici o doamnă, ci eul meu ascuns, îşi zise Kelly. Totuşi se bucura că acest ego ieşise în sfârşit la lumină, aici pe malul însoritei lagune.

Chase îşi împleti degetele lungi cu ale ei şi porniră împreună spre luminiş, lăsând locul celor patru doamne în vârstă însoţite de ghidul cu pielea cafenie care descinseseră dintr-un microbuz alb.

Kelly şi Chase luară în stăpânire un petic de iarbă în capătul îndepărtat al lagunei pentru picnic. Gustară cartofi prăjiţi şi mangusta tradiţională în acel loc.

— Parc-ar fi nişte veveriţe anemice, comentă Kelly, dezamăgită că un animal cu un nume atât de exotic arăta atât de inexpresiv.

După ce au terminat iar ceilalţi au plecat, Chase se înclină într-o parte, privind spre Kelly.

Era nepoliticos din partea ei să-l privească dintr-o poziţie superioară, aşa că se întinse şi ea, privindu-l de aproape.

El anulă distanţa care-i despărţea, degetul lui urmărindu-i conturul buzelor.

— Mulţumită?

— Da şi nu, şopti ea cu sinceritate.

Degetele lui alunecară într-o mângâiere de-a lungul obrazului ei, în jos pe gât. De-a lungul decolteului îngust al bluzei şi de-a lungul braţului ei, pentru a se împleti la loc cu degetele ei.

Minutele treceau, iar ei se sorbeau unul pe celălalt prin intermediul degetelor îngemănate.

Chase vorbi primul:

— Aş putea privi o veşnicie în ochii tăi, verzi ca un luminiş vara. Ochii ăştia rivalizează cu toată splendoarea luxuriantă ce ne-nconjoară.

Ea încercă să găsească un răspuns inteligent, dar nu putut decât să se răsfeţe la căldura complimentului lui. A spus „o veşnicie" Dar desigur se referea la cele câteva zile rămase. Şi Kelly fu gata să accepte — nu, să se împace — cu asta.

— Păcat că nu ne-am gândit dinainte.

Ea nu răspunse şi Chase continuă:

— O baie în lagună ar fi grozavă dacă am avea costumele de baie.

— A, deci asta voiai să zici, murmură ea.

— Da' tu ce-ai crezut?

— Nimic, minţi ea.

Un râjnet răutăcios îi apăru pe faţă:

— Am putea înota îmbrăcaţi.

— Şi dacă vine cineva?

— Am fi mult mai acoperiţi decât cu costumele de baie.

— Eu nu ştiu să înot, dar tu ai putea. Şi nu trebuie să-ţi pui cămaşa, sublinie ea, blând, pipăind cu mâna liberă nasturii acesteia.

Răsuflarea îi rămase în gât pe când ea se juca cu nasturii de la mijlocul cămăşii lui portocalii, desfăcută deja în partea de sus. Ea nu-şi termină sarcina de bună voie asumată până ce nu strecură palma înăuntru, mângâind contururile lui masculine.

— Tu chiar eşti obsedată de piepturi, murmură el cu o încântare crescândă, pe când ea explora fiecare centimetru pătrat al zonei respective. Era ca o oarbă pipăindu-şi drumul pe un tărâm al dragostei. Perişorii auriu-castanii îi gâdilau palma sensibilă. Când mâna ei o luă pe panta descendentă formată, Chase nu putu să mai rămână un participant pasiv.

Cu o singură mişcare, îi învălui corpul cu al său, iar buzele lui îşi cereau răsplata aşteptată. Pe sub ţesătura mătăsoasă a bluzei, moliciunea ei se predă puterii ferme a acelui piept fascinant. Ea simţi apropierea pielii lui, a covorului de perişori de pe piept. Parfumul lui proaspăt masculin depăşea cu tăria sa mirosmele sutelor de flori.

Îl învăluia cu braţele, apăsându-i trupul peste al ei. Gura lui jefuia toate bogăţiile ei, iar ea tremura de dorinţă în îmbrăţişare.

Cu un efort el se trase de o parte, depunând câte un sărut pe fiecare pleoapă a ei.

În vocea lui se simţea freamătul dorinţei.

— Am nevoie de o baie ca să mă răcoresc.

Grăbit, se desprinse de ea, îşi descheie ultimii trei nasturi, aruncă bluza pe iarbă şi o luă la fugă spre lagună. Era gata să se arunce dar se opri brusc, îşi scoase pantofii, ciorapii, cureaua şi pantalonii, rămânând doar în chiloţii strâmţi roşii care-i acopereau bărbăţia trufaşă. Apoi făcu un plonjon în apa cristalină.

Kelly îl urmărise cu o apatie care dezminţea infernul de pasiune tumultuoasă pe care el îl dezlănţuise. La început privirea ei nu-l părăsea pe Chase, admirând felul în care străbătea cu mişcări puternice acel bazin natural. Apoi câmpul ei vizual se lărgi.

Totul era adevărat. Păsărelele ciripeau încurajator. Cele două cascade şopotind ademenitor. Toate acestea există din timpuri imemoriale. Aşa cum pasiunea care o stăpânea era fundamentală, primitivă, minunată.

Totul era adevărat. Nici pomeneală de un decor ca să vândă marfă de doi bani. Nu era un decor fictiv pentru o falsă idilă.

Privi spre oceanul de safir care se întindea nu departe, tivit de nisipul ca abanosul. Aici nu erau clădiri înalte care să blocheze vederea.

Nu era ca în Florida. Distanţa în spaţiu era imensă, iar cea în timp de o jumătate de aproape cinci ani...

Totul era adevărat. Privirea ei se întoarse spre lagună. Ea se concentră pe umerii largi, bine dezvoltaţi şi bronzaţi, pe braţele musculoase care transformau laguna într-un teren de joacă.

Chase exista cu adevărat, aici, acum.

Dar cum putea ea să fie sigură că dragostea pentru el era adevărată? Cum putea ea oare despărţi sentimentele ei reminiscente, chiar dacă nedorite, pentru Linc, de cele existente pentru Chase? Cum putea ea să *ştie* ce era adevărat în ea însăşi?

Avea vreo importanţă din moment ce nu avea să fie decât un scurt flirt de vacanţă?

Chase ieşi din lagună precum un zeu grec. Stropi mici de apă îi străluceau pe trup ca diamantele scânteind în soare. Fiecare formă a lui ieşea astfel în evidenţă. Kelly nu-şi putea lua ochii de la el.

— Întoarce-te! ordonă Chase vesel.

— Te-a copleşit brusc modestia?

— Cine a spus că e brusc? Nu mi-ai dat niciodată ocazia să-mi scot hainele.

Îşi strânse hainele aruncate şi se adăposti, după o perdea de frunze. Cu greu, Kelly se întoarse cu spatele. Încercă să se concentreze asupra panoramei viu colorate din faţa ei, încercând să-şi înşele simţurile supra excitate.

— Aproape decent, anunţă el păşind în spatele ei, apoi braţele lui o cuprinseră şi-o traseră spre el.

Apropierea lui era minunată. Kelly se ondulă ca să se lipească şi mai mult de el, adorând senzaţia pe care i-o dădea pieptul lui lat lipit de spatele ei. Obrazul lui îl mângâia pe al ei.

Mâna lui, nemulţumindu-se să rămână în jurul taliei, alunecă pe sub marginea bluzei mişcându-se uşor şi concentric pe abdomen. Degetele celeilalte mâini se strecurară pe sub cordonul pantalonilor ei, oprindu-se cu o atingere uşoară ca un fulg pe pielea tremurând dezgolită şi făcând-o să-şi piardă complet controlul.

Adâncurile fiinţei ei se dizolvară prefăcându-se în miere fierbinte pe când ea închidea ochii şi se desfăta la apropierea lui, cerând mai mult, cu tot trupul. Kelly părea înfăşurată într-o urzeală a timpului alături de bărbatul destinat ei.

— Frumoasă privelişte, nu?

Buzele lui o hărţuiau, la doar câţiva centimetri de colţul gurii ei.

Răspunsul ei fu un suspin de încântare:

— Totul e minunat, Linc.

Kelly nu şi-a dat seama ce-a spus până când a fost nevoită să caute motivul încetinirii

şi apoi încetării mângâierilor lui. De ce întreg trupul se încorda tot mai mult?

De data asta el auzise. O auzise cum îi dă numele altui bărbat. Mintea ei tresări speriată. Ce putea face?

— „Blink!“[1] încercă ea repede să repare greşeala. E atât de frumos încât ar trebui să clipim ca să ne convingem că-i adevărat.

Dar scuza ei nu ţinu. El se îndepărtă de ea, atât de fizic cât şi emoţional, până ce ajunse să n-o mai atingă deloc şi ea simţi ca şi cum o parte vitală a fiinţei ei fusese amputată.

— E a doua oară că-mi spui „Linc“, zise el cu o voce ciudată — nu era furioasă, nici măcar jignită, ci avea un ton neutru.

O auzise şi pe plajă la Honolulu!

Ea se întoarse, şi groaza din ochii ei fu întâmpinată de privirea lui blândă.

— Iartă-mă.

Înghiţi cu greu un nod care-i stătea în gât.

— Dacă nu mi-ai aminti de el aşa de mult. Dacă erai mai înalt sau mai s...

— Eu sunt cine sunt, Kelly. Aş dori să-l poţi iubi pe omul care sunt eu azi.

Îl iubesc, voia Kelly să spună. Dar nu putea vorbi, nefiind absolut sigură. Putea ea şti cu exactitate pe cine iubea — ieri sau azi?

---

1 A clipi.

Chase spuse:

— Eu n-am nici o vină pentru ce s-a întâmplat în trecut. Învaţă să trăieşti pentru prezent, Kelly. El trece şi aşa destul de repede.

Deşi o considera o viziune foarte sumbră, trebui să-i recunoască valabilitatea. Ea nu regreta cu adevărat clipele trăite mai devreme.

Înainte ca ea să poată da glas gândurilor, el adăugă mai mult pentru sine:

— Învaţă să ai încredere în sentimentele tale, Kel. Ele sunt mai vrednice de crezare decât orice altceva în viaţă.

Tonul lui deveni mai puţin filozofic, dar încordat din nou:

— Acum îţi voi face o propunere pe care n-o poţi refuza.

Ea nu putea să-i refuze nimic. Ar fi vrut ca această propunere să fie s-o i-a de mână şi s-o ducă dincolo de marginea junglei, să facă dragoste tot restul după amiezii şi toată noaptea...

Fiindcă îl dorea. Cu disperare, sălbatic, fără motiv. O singură dată i se mai întâmplase să dorească pe cineva atât de mult. Îl dorea pe Chase Granger, aici, acum.

El continua:

— De acum înainte mă voi conforma regulilor impuse de tine la începutul relaţiei noastre. Poate că aveai dreptate. Vreau să

continui să te văd în săptămâna urmatoare, Kelly, dar fără nimic fizic între noi.

Cum putea ea suporta aşa ceva? fiecare fibră a trupului ei striga disperat. Dar să fie cu el, chiar şi având o relaţie platonică, era preferabil alternativei de a nu-l mai vedea niciodată. Cu un ultim rest de raţiune, Kelly răspunse:

— Bine, Chase. Dacă aşa vrei...

În tăcerea încordată ce urmă întrebările începând cu *dacă* au continuat tortura asupra minţii lui Kelly. Dacă vocea lui Chase n-ar fi avut acelaşi timbru catifelat ca şi cea a lui Linc. Dacă râsul lui Chase n-ar fi fost acea combinaţie cunoscută de copilărie şi sofisticare. Dacă astăzi s-ar fi întâmplat cu patru ani înainte.

CAPITOLUL OPT

Pe când Chase conducea maşina prin aglomeraţia de pe şoseaua Nimitz după zborul de întoarcere la Honolulu, Kelly spuse că vrea să ia parte la un luau înainte de a pleca din Hawaii. Apoi întrebă:

— Mă duci după-masă la magazinul unde lucrezi să cumpăr nişte suveniruri?

Chipul lui părea impasibil în interiorul întunecos al maşinii.

— Nu, şi eu sunt în vacanţă. Ţi-am spus că te duc la magazin înainte de plecarea ta la Des Moines.

Deşi dezamăgită că Chase nu vrea să-i arate unde lucrează, se îmbunã când el o anunţă la micul dejun în dimineaţa următoare:

— Am bilete vineri seară la cel mai şic şi exclusiv luau din insule.

Era plăcut să faci astfel de planuri de viitor cu Chase, dar plăcerea diminua dacă te

gândeai că astfel de viitor nu putea dura mai mult de o săptămână.

Următoarele zile trecură combinând bucuria cu agonia. Bucuria era datorată prezenţei lui Chase. Agonia, politicii „fără contact personal", deşi nu se putea plânge, el respectând întocmai regulile asupra cărora chiar ea insistase.

De nenumărate ori a vrut să-l atingă, sau a vrut ca el s-o atingă.

Kelly nu l-a întrebat niciodată ce număr de cameră avea, gândindu-se că e mai bine să nu ştie. Se îndoia că era la acelaşi etaj, fiindcă el mărturisise că o spionase pur şi simplu când cu „Închiriaţi Plăcerea" cu peste o săptămână în urmă.

Ajunseseră să se cunoască mai bine, în afară de... ceva ce Kelly nu putea defini, ceva ce el părea să ascundă. Însă aceasta nu era cel mai bun lucru pentru prietenia lor ce se înfiripase.

Se pare că se înţelegeau bine — fără a discuta vreodată despre trecut. Sau despre viitor.

Din ce în ce mai mult, Chase îl înlocuia pe Linc în mintea şi apoi în inima lui Kelly. Totuşi erau momente, imagini care reveneau, un sentiment de „văzut mai de mult"

Pentru o scurtă clipă, urmărind spectacolul cu broaşte ţestoase în Parcul animalelor

marine, Kelly s-a simţit ca şi cum ar fi fost la Acvariul din Miami însoţită de Linc.

Pe când făcea eforturi disperate să scape din tunelul timpului, Chase surâse spre ea şi zise:

— Ţi-am spus în ultimele cinci minute că îmi place mult să fiu cu tine?

Nimeni nu-i spusese asta nici în ultimele cinci minute, nici în ultimii patru ani. Acea expresie dădu frâu liber amintirilor pe care Kelly reuşise să le ţină la distanţă într-un colţ îndepărtat al subconştientului.

Cu severitate, îşi reaminti ei însăşi că a-ţi place mult să fii cu cineva şi a-ţi place mult cineva nu era acelaşi lucru, că ea şi Chase nu erau decât doi tovarăşi de călătorie şi nimic mai mult.

Îi părea bine că făcuse câteva cumpărături mai demult, fiindcă în prezent se simţea mai profund pătrunsă de atmosfera destinsă şi plină de viaţă de pe insulă, pe care o îndrăgea mai mult cu fiece zi ce trecea. Ar fi avut nevoie de o garderobă mai bogată, dar nu voia să irosească preţiosul timp lângă Chase pentru ceva atât de banal ca nişte cumpărături.

Amintindu-i prea mult de trecut, ea evita să îmbrace rochia verde cu modele abstracte comandată din greşeală. Astfel rochia ei nouă cu galben viu şi portocaliu fusese purtată în

trei seri diferite şi spălată din nou pentru acea seară.

Chase bătu la uşă pentru a o însoţi la cină.

— Ceva japonez fără saimin, promisese el mai devreme.

Kelly păli când deschise uşa. Figura cunoscută se prezenta în pantaloni albi şi haină albă de seară, purtată în stilul din Hawai cu o cămaşă purpurie descheiată la gât.

Dar în locul feţei lui Chase era un buchet imens de trandafiri tropicana.

Kelly rămase fără grai. Vederea celor două duzini de boboci portocaliu cu galben o catapultară în trecut, sfâşiindu-i inima. Respirând cu greu, ea dădu vina pe parfumul ameţitor care invadase camera.

Se dădu înapoi din uşă, ca şi cum ar fi fost lovită.

De data aceea, Chase nu era acordat la sentimentele ei şi spunea intrând în cameră:

— Sper că apreciezi strădaniile mele. Nici n-ai idee ce problemă e să cumperi trandafiri în Hawaii. Orhidee, plumeria, rodul pământului, hibiscus, anthurium — toate florile exotice la care lumea visează — puteam cumpăra cu sutele. Dar trandafirii sunt greu de găsit aici.

— De ce? reuşi ea să şoptească cu gâtul uscat ca o sahară.

El o privi, încurcat că îi cere o explicaţie aşa de simplă.

— Fiindcă trandafirii nu prea au căutare aici.

Mai trebuia să întrebe ceva, dar vorbele ieşeau greu, zgâriindu-i gâtlejul.

— Voiam să spun de ce ai vrut neapărat trandafiri?

Răspunsul pregătit dinainte i-a ieşit uşor din gură, deşi îi evita privirea.

— În prima seară când purtai rochia aceea lungă ai spus că galbenul şi portocaliul sunt culorile tale favorite, aşa că mi-am închipuit că aşa ceva o să-ţi facă plăcere.

Prezenţa a două duzini de amintiri vii ale trecutului o scotea din minţi. Cuvintele ei izbucniră aproape singure:

— Nu pot suferi trandafirii! Mai ales pe cei din soiul tropicana!

Vizibil socat de reacţia ei, neîncrederea plutind în ochii albastru-cenuşii, zise:

— De când?

— De... totdeauna.

După ezitarea de moment, trânti:

— Asta ce fel de întrebare mai e?

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre balcon, unde o întâmpină priveliştea frunzelor de palmier care păreau că râdeau de ea în adierea serii.

El o urmă blând, şi-i puse mâna pe umăr:

— Kelly?

În mod normal atingerea lui ar fi blocat totul pe lume. Dar acum, trupul ei înţepeni sub

degetele lui calde, deşi încerca să păstreze o aparenţă calmă, spunând cu voce egală:

— Sunt alergică, e bine? Vrei să-i iei te rog de aici? Pune-i în camera ta, sau dă-i cameristei.

— Sigur, acceptă el supus.

Degetele lui alunecau încet pe umărul ei. Kelly rămase neobişnuit de liniştită după întoarcerea lui Chase, câteva minute mai târziu. Din toate gesturile, acţiunile şi cuvintele lui străbătea o tandreţe înţelegătoare.

În maşină, în drum spre restaurant, Kelly se scuză:

— Iartă-mă pentru necazurile pe care ţi ie-am pricinuit.

— Nici o problemă, e vina mea.

Ea încercă să înviorеze atmosfera comentând:

— De fapt intenţia contează.

Dar seriozitatea interveni:

— Şi intenţiile tale erau cu totul deosebite.

— Aşa e.

*

* *

Un alt apus mângâia firmamentul cu tente de piersică şi trandafiriu şi aceeaşi atingere blândă se filtra prin nisipul fin, colorând marea, astfel că întreaga lume apărea trandafirie şi fericită.

Sunetele specifice de luau — râsete şi voci, clinchet de cuburi de gheaţă, muzică polineziană — se împleteau cu pulsaţiile oceanului. Kelly şi Chase erau aşezaţi pe lespezi de lavă neagră.

Acesta ar putea fi ultimul apus alături de Chase, realiză Kelly, respirând adânc ca şi cum voia să înnăbuşe un oftat în subconştient. În mai puţin de două zile va fi în avion spre Des Moines, lăsând în urmă paradisul pentru totdeauna.

— Încă un apus, dădu Chase glas gândurilor ei, apoi adăugă în şoaptă atât de încet încât Kelly nu era sigură c-a auzit:

— Vom avea oare noi doi un răsărit împreună?

Kelly întoarse spre el privirea încărcată de sentimente, dar Chase se uita la dansatorii care se adunau pe plajă. Asta e ca şi cum şi-ar fi retras vorbele, hotărî ea. Să urmeze orice relaţie fizică timp de mai puţin de două zile însemna numai suferinţă mai mare la despărţire.

Fragmente de apus păreau să strălucească pe cămaşa lui autohtonă plină de culori vii. Kelly fusese obligată să poarte rochia ei lungă şi verde cu desene abstracte fiindcă era singura pe care Chase n-o văzuse de mai multe ori.

Priviră cum este scos porcul Kahlua din groapa adâncă tradiţională unde fusese fript, apoi mâncară o carne atât de moale că abia o puteau ţine în furculiţe. Kelly abia gustă peştele şi fructele tropicale proaspete. Se îndoia că mâncarea era apetisantă, chiar dacă plecarea ei apropiată n-ar fi ameninţat s-o arunce în cea mai neagră disperare.

În timpul cinei, Chase înclină discret capul:

— Îl vezi pe bărbatul cu cămaşă albă şi blugi?

Kelly dădu din cap.

— Nu era tot el şi-n locul unde am prânzit azi?

— Nu ştiu. De ce?

— Pare ciudat să vină cineva singur la o petrecere luau deosebită.

— Nu şi dacă ar călători singur. Şi eu aş fi venit aici sau în alt loc asemănător singură, dacă nu te cunoşteam pe tine.

În acea seară, conversaţia lor nu mergea aşa uşor ca-n săptămâna precedentă. Şi nu vorbeau de sentimentele reciproce sau de despărţirea iminentă.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, tineri polinezieni zâmbitori aprindeau torţele tiki pe plajă. Kelly ştia că acel moment urma să vină şi acceptă inevitabilul.

Ea privea cum flăcările aruncau umbre pe faţa omului de lângă ea. Acum cele mai multe

imagini care o urmăreau erau ale lui Chase, deşi mai zărea câteodată şi străfulgerări cu chipul lui Linc. Mai conta oare? Era fericită şi, poate că asta era cel mai important.

Grupul de muzicanţi era la câţiva metri mai încolo. Unul din cântăreţi prinse privirea lui Chase şi-i făcu un semn cu mâna.

Ca la un semn, Chase luă mâna lui Kelly. Atingerea lui, atât de dorită, o străpunse ca o lance, ca un fulger. Tot corpul ei se încordă la această apropiere care o străbătea ca un curent electric.

Nu-i decât un gest întâmplător. Stăpâneşte-te, comandă ea unei minţi delirante. Dar nu-şi putea lua ochii de la el, iar flacăra pâlpâitoare a torţei aurea coama lui blondă şi se reflecta în ochii lui albastru-cenuşii.

Formaţia începu versurile blânde, mângâietoare ale următorului cântec:

Amintirea în noapte
De focuri vii şi şoapte
Vestind alene aurii dimineţii,
Îmi lasă un gust de amare tristeţi
Şi şterge speranţa unui nou răsărit,
Iubirea mea, de ce m-ai părăsit?

Nu! Nu! Nu! Întreaga fiinţă a lui Kelly se încorda şi protesta.

Da. Oh, Doamne, da. Îşi permisese să se relaxeze. Ea îşi va aminti de Chase, aşa cum

îşi va aminti întotdeauna de Linc. Încearcă să culegi clipele fericite din aceste amintiri, în loc să le laşi să te mâhnească.

Chase aşteptă ca încordarea ei să treacă şi apoi întrebă:

— Îţi vei aminti de mine, Kelly?

Se întoarse spre omul a cărui faţă era atât de cunoscută, atât de îndrăgită, în lumina pâlpâitoare a torţelor tiki.

— Ştii bine că da, răspunse cu căldură.

Vocea lui profundă păstra o senzualitate irezistibilă.

— Pentru mai multă siguranţă, aş vrea să-ţi dăruiesc o amintire perpetuă.

Grozav, îşi zise ea. O să mă cadorisească cu un suvenir din magazinul lui — un vas pentru bomboane din lemn sau o brichetă în formă de zeu tiki. Dar orice fleac de la Chase ar fi fost ca o comoară pentru ea.

Întorcându-i mâna într-a lui astfel ca palmele să le fie lipite, ea şopti supusă:

— N-am nevoie de nici un obiect ca să-mi amintească de tine pentru totdeauna.

Mâna lui o apăsă şi mai puternic pe a ei.

— Mă bucur. Totuşi sper să primeşti această amintire a timpului petrecut împreună.

— Sigur că da, reuşi ea să rostească. Ce vrei să-mi dai?

— Pe mine.

Cuvintele rostite cu voce răguşită descriseră o simplă spirală în trupul ei, apoi o proiectară în sfera lunii scânteietoare şi a stelelor.

— Mărite-te cu mine, Kelly.

Uimirea şi îndoiala se amestecară cu iubirea care i se citea în ochi, iar emoţiile îi rămăseseră suspendate în noapte în aşteptarea răspunsului ei.

— Te-am iubit din prima zi în care ne-am cunoscut.

Lunecând uşor prin a mea viaţă
Ai fost ca lumina de dimineaţă...

Ea suspină pe când privirea ei se topea într-a lui.

— Oh, Chase, te doresc atât de mult...

Acum sunt singură, n-am nici un spor
Şi-n orice clipă de tine mie-dor.
Doar ca o umbră mi-apari în închipuire.

— Asta înseamnă „da"?

Neliniştea se citea în privire.

Kelly dădu capul pe spate, până ce văzu doar stelele sclipind ca nişte nestemate pe fundalul de onix al nopţii.

Numai la tine mă mai pot eu gândi
Oare de mine îţi vei aminti?

Chase îi declara dragoste, îi făcea o promisiune. Kelly nu era sigură că simţea pe de-a-ntregul la fel.

— Nu.

Răspunsul ei sosi ca o şoaptă în agonie.

Speranţa arzând în ochii lui Chase ca o flacără hrănită de dragoste şi dorinţă, stinsă brusc de acel cuvânt, lăsând în urmă un imens pustiu. Inima lui Kelly deveni şi ea un rug, durerea ei crescând, mereu mai greu de suportat la vederea suferinţei lui.

Următoarele lui cuvinte păreau smulse din fundul gâtului, unul câte unul.

— Tu nu mă iubeşti.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Mâna lui începu să se depărteze de a ei, şi atunci ea o apucă din nou, împletindu-şi degetele strâns cu ale lui, ca şi cum ar fi vrut să-l lege de ea. Nu găsea cuvintele potrivite.

— Nu ştiu, Chase... Pur şi simplu nu ştiu. Cred că te pot iubi. Uneori sunt sigură. Dar alteori...

Cum ar fi putut ea *să ştie*, să ştie cu siguranţă dacă dragostea pe care o simţea era pentru Chase sau pentru Linc?

El plecă învins capul, dar pulsul lui zvâcnea din fiecare încheietură unde degetele lor se uneau.

— Înţeleg...

Dar ea ştia că el nu înţelege. Cum ar fi putut? Şi n-ar fi făcut decât să-l rănească şi mai mult explicând.

Era sigură de un singur lucru, fusese sigură de mai multe zile. O îndrăzneală care n-o caracteriza de obicei se strecură în şoapta ei:

— Ştiu că te doare, Chase.

Închise ochii la fiorul de dorinţă care o străbătu în urma acestei recunoaşteri finale.

— Atât de mult încât uneori simt că mor de dorul tău.

El răspunse cu un sărut care prefăcu fiorul într-un adevărat cutremur — urmând drumul deschis cu bucurie de buzele ei, dincolo de şirurile de dinţi, şi ajungând până în miezul fiinţei ei. Numai prin contactul mâinilor şi a buzelor lipite, Chase reuşi s-o aducă pe Kelly într-o stare care se simţea transformată în pulbere şi amestecată cu cea a nisipurilor eterne.

Minutele treceau, dar sărutul nu contenea, iar Kelly era în extaz. Pământul era prea departe de ea ca să mai poată percepe muzica sau zgomotul vorbelor. Chase reprezenta pentru ea întreaga lume.

Într-un târziu, o voce glumeaţă le răsună în urechi rupând vraja:

— Ei, frăţioare, tu nu respiri din când în când, sau îţi ţii respiraţia?

Încet, buzele lui de dezlipiră de ale ei şi se depărtară unul de altul jenaţi de faptul că se dăduseră în spectacol, şi totuşi nu foarte

jenaţi fiindcă toate lucrurile păreau la locul lor, iar lumea le aparţinea oricum în întregime.

Tonul şăgalnic al lui Chase dezminţea intensitatea din privirea lui.

— Sugerai să fac dragoste cu tine fără să-mi promiţi căsătoria?

— Da, răspunse Kelly simplu. Nu înţelegi, Chase. Mai am încă nişte îndoieli... am nevoie de timp... am nevoie *de tine.* Poate asta mă va ajuta să mă dumiresc.

— Să desparţi dorinţa de dragoste? întrebă el sardonic.

Ea nu observă schimbarea de ton.

— Poate. Nu ştiu... parcă nu mai ştiu nimic. În afară de faptul că te doresc.

Răceala din vocea lui nu mai putea fi ignorată, mai ales când retragerea mâinii dintr-a ei i-a subliniat întrebarea:

— Eşti sigură că pe mine mă vrei?

— Păi doar nu pe tipul de la „Închiriaţi plăcerea", replică ea încurcată şi disperată.

— Ai de gând să mă supui la un fel de test sexual? Trebuie să câştig o probă de verificare ca să vrei să te măriţi cu mine?

Performanţa sexuală a lui Chase era un lucru de care Kelly fusese sigură intuitiv din momentul când îl văzuse prima oară pe plajă.

Ea nu putu formula un răspuns. Undeva în mintea ei stăruia convingerea că, în pat, va reuşi să-l despartă pe Chase de Linc. Şi o

parte din fiinţa ei simţea că, chiar dacă se dovedea încă o legătură de o singură noapte, nu voia să spere mai mult.

El întinse mâna mângâindu-i uşor obrazul şi ea şi-l apăsă cu ardoare pe palma lui caldă.

— Kelly, Kelly, şopti el. Nu pot suporta să existe vreo umbră între noi, să fim nevoiţi să schimbăm vorbe grele.

Ochii ei de smarald implorau.

Emoţiile care i se citeau pe chip contraziceau întrebarea lui glumeaţă:

— Eşti sigură c-o să mă mai respecţi mâine dimineaţă?

— Întotdeauna, spuse ea zâmbind.

Se întreba dacă va mai putea să se autorespecte, dar nu putea face faţă acestei probleme.

— Să mă respecţi, şopti el, şi poate să mă iubeşti?

— Probabil, aprobă ea cu un suspin.

El părea c-a rămas fixat în timp, fără o mişcare, fără o vorbă.

— Unde putem merge? continuă ea cu o şoaptă disperată.

— Putem alege între camera ta sau a mea când ne întoarcem la hotel.

— Hotelul e la jumătate de oră de aici. Casa ta e mai aproape?

Spera ca în sfârşit s-o ducă acasă la el. În afară de asta, dacă era mai aproape decât

hotelul, nu voia să mai aştepte. Aşteptase şi aşa prea mult, încât părea o viaţă întreagă.

Degetele lui coborau pe panta gâtului ei de-a lungul umărului, în jurul decolteului rochiei, împărtăşind o dorinţă la fel de puternică.

— Hotelul e la fel de aproape.

Drumul cu maşina până la hotel fu interminabil. Traficul era mare şi toate stopurile roşii.

Dar până la urmă Chase o conduse la uşa ei, deşi nu se vorbiseră dinainte a cui cameră să folosească. Kelly ar fi mers oriunde ar fi hotărât Chase. Fiindcă ea *trebuia* să-l aibă, aici, acum.

Cum intrară în cameră se uniră într-o îmbrăţişare atotcuprinzătoare, iar Chase trânti uşa cu piciorul.

Moliciunea ei se supuse forţei lui, şi deveni maleabilă ca lutul sub acţiunea degetelor lui talentate. Dar spre deosebire de lut, ea era pe deplin vie, suplă, dornică, palpitând de atingerea lui expertă.

Gura lui o căuta pe a ei pentru promisiunile reţinute, cu limba atingându-i toate locurile umede şi ascunse, până când o făcu să-l dorească cu frenezie, din tot trupul. Ea îşi apăsă palmele pe muşchii pieptului lui, vibrând toată odată cu bubuiturile inimii lui.

Kelly întrerupse explorarea pieptului lui pentru a începe să-i descheie nasturii cămăşii.

Cu un geamăt, el o lipi de trupul lui, transmiţându-i întreaga intensitate a dorinţei lui, în timp ce-i rostea numele:

— Kelly, draga mea...

Impedimentele cauzate de îmbrăcăminte au fost curând îndepărtate formând o grămadă colorată la picioarele lor, apoi fură complet abandonate pe când se îndreptau spre pat.

— Kelly — vocea lui era răguşită de emoţie — am aşteptat mult, atât de mult.

— Da, dragul meu, prea mult, mult prea mult.

Ea nu-şi mai putea controla emoţiile dezlănţuite şi dorinţele trupului ei, aşa cum nu putea opri soarele să strălucească.

Buzele lui coborau pe gât simţindu-i pulsul, apoi se mutară pe sânii ei, în timp ce ea-l îmbrăţişa strâns, cu degetele înfipte în părul lui blond. Pasiunea o potopi şi mai tare.

Degetele ei înfrigurate apucară bărbăţia lui şi-o simţi cum pulsează în tunelul palmei ei sensibilizate.

El scotea suspine pasionate înaintând cu sărutări de-a lungul trupului ei, iar apăsarea capului lui pe abdomenul ei dezlănţui noi pasiuni care o răvăşeau. Era atât de aproape — curând.

— Te rog, Chase, te rog... îl implora ea.

Ea privea în ochii de culoarea fumului unui foc puternic pe fundalul cerului albastru de

vară. Chase îi satisfăcea viziunea, îi satisfăcea trupul, luase în stăpânire însuşi sufletul ei.

— Te iubesc, Kelly. Aici, acum şi întotdeauna.

Ei prinseră un curcubeu, se răsuciră deasupra lui, apoi coborâră uşor de pe arcul lui cu culori strălucitoare înapoi în prezent... ştiind că acest curcubeu ar trebui să fie mereu al lor ca să se poată sprijini de el.

În următoarele ore, pe aripile pasiunii născute din dragoste, Chase îi oferi lui Kelly o astfel de noapte încât nici un alt bărbat n-ar mai fi putut rămâne în amintirea ei.

*
* *

Kelly se trezi în lumina dimineţii următoare simţindu-se nemaipomenit. Întinse mâna după Chase.

Nu era acolo.

Panica o cuprinse. A părăsit-o!

Suspină uşurată când îi auzi vocea:

— Două porţii de şuncă, ouă, pâine prăjită, cafea şi suc de guava.

Comanda micul dejun în cameră. Aruncându-i un zâmbet cuceritor, spuse:

— M-am gândit că încă nu suntem gata să ieşim. Putem lua micul dejun în pat, sau ne putem îmbrăca destul de decent ca să ieşim pe balcon.

— Pe balcon, te rog. Ne putem distra aşa bine dezbrăcându-ne unul pe altul iar, şi în afară de asta, nu vreau să facem firimituri în pat.

— Simţul ăsta practic al tău e unul din lucrurile pe care le îndrăgesc la tine.

Îi trimise o sărutare, apoi căută în dulap şi-i aruncă un halat.

— Nu-l pune decât când va fi absolută nevoie.

Îşi îmbrăcă pantalonii, dar lăsă cămaşa descheiată în timp ce mâncau pe balcon, cu o vedere panoramică asupra oceanului şi a palmierilor de departe, dedesubt.

Pe când mai zăboveau la cafea, Chase se tot uita în zare, de teamă să nu întâlnească privirea lui Kelly. Încercă fără succes să strecoare un ton obişnuit în întrebarea lui presantă.

— E vreo şansă ca noaptea trecută să te facă să te răzgândeşti privitor la măritişul cu mine?

— Să mă răzgândesc?

Privirea lui Kelly îi mângâia cu dragoste fiecare trăsătură.

— Aseară, n-am hotărât nimic.

Îi aruncă o privire piezişă albastru-cenuşie care era mai mult albastră.

— Aseară ai spus clar că răspunsul e nu.

— M-ai întrebat dacă răspunsul meu e da, şi ţi-am răspuns nu, ceea ce înseamnă poate.

El clătină din cap oftând.

Vocabularul unei femei e tare greu de priceput.

Turnă încă o ceaşcă de cafea cu degetele vizibil încleştate pe toarta cafetierei până ce încheieturile se albiră cu tot bronzul lui.

— Vrei să-mi spui clar care e răspunsul tău în dimineaţa asta?

Acum fu rândul ei să privească spre ocean încercând să-şi ordoneze gândurile. Era imposibil cu Chase atât de aproape încât mirosul lui îi rămăsese în nări iar căldura trupului lui o mai încălzea încă.

— Probabil.

Cuvintele lui Chase combinau exasperarea cu disperarea.

— Asta înseamnă că probabil o să te decizi să-mi răspunzi, sau „probabil" e răspunsul tău?

Kelly îi puse mâna pe braţ şi simţi cum toţi muşchii lui sunt încordaţi.

— Chase Granger, e foarte posibil să mă mărit cu tine.

El se destinse sub degetele ei, aruncându-i un zâmbet dintr-o parte

— Pot face ceva ca să sporesc această posibilitate?

— Ai procedat perfect în acest scop.

Clipele treceau şi el suflă:

— Dar...

— Dar există multe lucruri importante într-o căsătorie pe care nu le-am discutat încă.

Ca de exemplu?

Kelly înghiţi cu greu.

— Chase, pentru mine nu are importanţă ce ce te ocupi. Însă te-ar deranja... s-ar putea ca într-o zi să-mi porţi pică — ea şovăi înainte de a rosti cuvintele următoare — pentru că eu câştig mai mult ca tine?

Un zâmbet şăgalnic stătea să-i apară pe chip.

— De abia ţi-ai terminat specializarea. De unde ştii c-o să câştigi mai mult ca mine?

— Nu râde. Vreau să zic într-o zi. Amândoi ştim că un contabil specializat câştigă mai mult decât un vânzător.

— Aşa e. Cu ce vânzător vrei să te măriţi?

— Chase! ea era acum exasperată.

Zâmbetul i se lăţi pe toată faţa.

— Eu sunt *proprietar* al unei reţele de magazine de suveniruri, Kelly.

— Nu mi-ai spus niciodată, murmură ea.

Erau atâtea lucruri pe care nu şi le împărtăşiseră unul altuia. Cum puteau să se gândească la căsătorie după două săptămâni de respectare a regulilor de a nu discuta probleme personale? Şi totuşi părea că reuşiseră să se cunoască în toate aspectele importante în ciuda acelor reguli ridicole.

— Ţi-era frică să nu-ţi vânez banii?

— Nu chiar. Dar întotdeauna e mai bine să fii sigur că eşti iubit pentru tine însuţi, pentru ceea ce este în momentul respectiv.

Chase părea că vorbeşte întotdeauna ca şi cum viitorul ar fi fost nesigur, în ciuda cererii sale în căsătorie, care se presupunea că va dura o viaţă.

Încurcată, ea spuse:

— Cred că sunt multe lucruri de care nu mi-ai vorbit niciodată.

Trăsăturile i se aspriră, zâmbetul dispăru dar nu răspunse.

Kelly îşi adună forţele, apoi zise:

— De exemplu, nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti.

Umbra unui zâmbet reapăru şi el o cuprinse afectuos pe după umeri, privind-o drept în ochi.

— Ba ţi-am spus. Atunci, în Lahaina. Iar astăzi îşi voi traduce. „Te iubesc" în limba din Hawai se spune *„Aloha wau ia oe"*

Groaza îi împietri trăsăturile. Râsese de el prima oară când a spus „Te iubesc" Dar acum era timpul să repare gafa. Răspunse încet, încurcându-se puţin la silabele neobişnuite, *Aloha wau ia oe,* Chase.

El închise ochii o clipă, parcă mulţumind cerului.

— Atunci mărită-te cu mine, Kelly.

Ea încă mai şovăia, neştiind ce neprevăzut mai poate interveni între ei, simţind că încă nu ştie tot ce ar trebui înainte de a stabili hotărârea definitivă.

— Ce părere ai de copii?

— Nici unul sau douăzeci — cum vrei tu, nu mai are importanţă dacă te am pe tine.

Kelly se simţea vinovată că era nedreaptă cu Chase amânând un răspuns clar la cererea lui. Totuşi el părea că-i ascunde ceva...

Răspunsul ei imediat nu mai fu necesar deoarece mâinile lui alunecară de pe umeri ei şi începură s-o mângâie în locuri mai intime, curând fiind nevoiţi să se întoarcă în cameră unde Chase a continuat să practice arta lui specială de convingere.

*
* *

Kelly se întinse mlădioasă ca o pisică satisfăcută lângă trupul lui Chase. Se întoarse şi văzu că şi el e treaz încă, privind-o cu ochii lui albastru-cenuşii care păreau să împletească dragostea cu emoţiile imposibil de definit:

Kelly îl sărută, apoi şopti:

— Vrei să mă iei de nevastă?

Bucuria îl invadă şi zâmbi larg. Un zâmbet perfect, cu dinţi albi egali aşezaţi sub nasul lui de actor de cinema.

— Eu am întrebat primul.

Se ridică deasupra lui astfel ca sfârcurile sânilor ei să-i atingă perişorii fini de pe piept şi susură la ureche:

— Răspunsul meu este da.

Pătrunse cu vârful limbii în urechea lui stârnind un suspin lung, întretăiat în timp ce-o cuprindea în braţe. Buzele ei îi torturau lobul urechii. În sfârşit întrebă:

— Ei?

— Ei ce?

Simţi cum râsul îi gâlgâie în piept pe când o săruta pe gât.

Spre propria surprindere, se temea de această reticenţă neaşteptată.

— Care e răspunsul la întrebarea mea? îl presă ea nesigură.

— Probabil, glumi el.

Kelly se trăgea uşor înapoi, privind drept la el cu ochi mari şi nevinovaţi.

— Dacă nu eşti hotărât, spuse ea decisă, trebuie să chem iar „Închiriaţi Plăcerea"

— Bine, ai câştigat, se predă el cu un zâmbet plăcut. Ai un bărbat pe gratis pentru toată viaţa.

Kelly îşi spuse în sinea ei că nimic nu se obţinea în viaţă gratis; muzicantul îşi lua întotdeauna plata, într-o formă sau alta, pentru dans. Dar gândul dispăru pe dată la fel de repede cum apăruse.

— Şi unde mai pui că e şi tip bine.

Ea se aşează şi mai bine deasupra lui.

— Kelly Nyles, ce faci? glumi el cu o voce spartă.

— Urmez întocmai ordinele şefului, profit cât pot mai mult.

Vorbea de omul care promisese să fie al ei pentru totdeauna.

Puţin mai târziu, strângând-o încă lângă el, Chase privi spre ceas. Kelly îi urmări privirea. Era 4 după amiază în cea mai fericită zi a vieţii ei.

— Crezi c-ar trebui să facem ceva în legătură cu mâncarea? întrebă el.

— Mmda, aprobă ea lenevos.

— N-am mai mâncat de la micul dejun iar tu nici atunci nu te-ai prea atins de mâncare.

— Mmmm.

Ideea de mâncare prinse rădăcini.

— Dacă mă gândesc mai bine, mor de foame.

Îi făcu o demonstraţie înfigându-şi dinţii uşor în umărul lui.

— Am putea mânca în cameră, dar aş vrea să ieşim undeva să sărbătorim.

— Am sărbătorit aici cum nu se poate mai bine.

— Dacă ieşim, spuse ei convingător, am putea să ne uităm şi la verighete.

— Perfect, cinăm în oraş, acceptă ea fără să mai şovăie.

Totuşi, o trase spre el, îmbrăţişarea lui devenind tot mai puternică în loc să slăbească.

— Kelly.

Părea îngrijorat.

— Ce e dragule?

— Eşti sigură că pe mine mă iubeşti şi nu trecutul?

Sincerităţea lui făcu să crească adoraţia din ochii lui Kelly, a cărei privire se topea într-a lui.

— Da, te iubesc pe tine, numai pe tine. Aseară la Luau eram sigură 99%. Acum sunt 100% — nu, 1000% e mai bine.

Îşi sublinie vorbele cu un sărut lung.

El păru să aibă nevoie de mai multe asigurări şi ea i le furniza din plin, acum că se pornise.

— Aş fi recunoscut dragostea mea pentru tine mai demult, dacă n-ar fi fost trecutul. M-aş fi îndrăgostit de tine oricum. Trecutul a fost un impediment, nu o motivaţie.

El îşi apăsă obrazul pe al ei şi o strânse lângă el.

— Kelly, dragostea mea, am atâtea să-ţi mărturisesc. Atâtea să-ţi spun...

Dar se opri parcă împotriva voinţei lui. După o pauză continuă:

— După cină, draga mea, când ne întoarcem aici... Şi mai bine, mergem la mine acasă

să stăm de vorbă. Şi dacă nu-ţi place casa, îţi cumpăr alta.

Ea răspunse fericită cu un sărut.

Până la urmă, Chase îi dădu drumul, ridicându-se în coate.

— Trebuie să iau haine curate de alături.

— Alături? Adică ai camera alăturată?

Încă o mică informaţie pe care el i-o ascunsese.

Chase ezită, o mască instalându-i-se pe faţă înainte de a murmura:

— Sunt sigur că ţi-am spus.

— Nu mi-ai spus, insistă Kelly. De fapt eu nu te-am crezut când ai spus că locuieşti la acelaşi etaj, după ce ai recunoscut că m-ai spionat în seara aceea.

El n-o privi în ochi.

— Păi toate camerele sunt la fel.

— Cred că împărţim şi partea de sus a unui palmier undeva, dedesubt, încercă ea cu o nuanţă ironică.

— Probabil.

El îşi legăna picioarele peste marginea patului fără s-o privească.

De ce nu te pregăteşti tu aici în timp ce eu fac duş, mă bărbieresc şi mă îmbrac în camera mea?

Părea o sugestie inofensivă, dar inima lui Kelly intră într-o stare de panică şi groază.

CAPITOLUL NOUĂ

— Nu! aproape că strigă ea.

În sfârşit el o privi, nu încurcat ci compătimitor.

Putem face duş amândoi aici, spuse ea, vorbele ieşindu-i cu repeziciune din gură, pe urmă vin cu tine în camera ta până te bărbiereşti.

Dacă văzu că el nu acceptă imediat, adăugă:

— Unei femei îi place întotdeauna să-l privească pe omul ei bărbierindu-se.

Chase îi strânse mâna.

— Bine, draga mea, dacă aşa vrei tu.

Sunetul duşului o duse pe Kelly cu gândul la trecut — la trecutul când auzea duşul din camera de alături la Miami, apoi la zgomotele de armă care răsunaseră în depărtare la terminarea duşului ei.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că mintea ei a evadat din prezent şi era hotărât s-o aducă

înapoi, Chase iniţie o demonstraţie a cât de distractiv poate fi un duş.

Când acest interludiu prelungit luă sfârşit, el remarcă:

— Nu era nici pe departe aşa interesant când mă trimitea antrenorul la duş pe vremea când jucam baseball la liceu.

Kelly se îmbrăca, iar Chase îi urmărea cu adoraţie fiecare mişcare. Îşi puse rochia albă de pichet cu flori mari turcoaz, aceea fiind singura curată.

Puţin ruşinată dar tânjind după apropierea lui Chase, Kelly îl însoţi în camera alăturată. Prezenţa lui masculină era evidentă peste tot în peria de păr natural plină de firicele blonde de pe birou, în cămaşa cu model hawaian şi pantalonii albi aruncaţi pe spătarul unui scaun, în pantofii de piele purtaţi aşezaţi lângă pat.

Un singur lucru nu se potrivea: splendizii trandafiri tropicana, acum înfloriţi — aşa cum se simţea şi Kelly acum în plină înflorire. Îşi mută ochii şi gândurile în altă parte de la trecutul simbolizat de ei.

— Credeam că vrei să vezi această acţiune plicticoasă de rutină, strigă Chase acoperind bâzâitul unui aparat electric de ras din baie..

Kelly se duse şi se sprijini de canatul uşii, glumind pe seama lui cu o privire fixă, în timp

ce ochii lui se mutau înainte şi înapoi între oglindă şi chipul ei.

Profilul lui îndrăgit umplea vederea ei, aşa cum îi va umple viaţa. Totuşi ceva o îngrijora: Cum va putea ea să nu-l scape din ochi tot restul vieţii?

N-ar fi putut suporta niciodată lipsa lui *Chase.*

*
* *

— Te tot uitai în oglindă în spatele maşinii pe drum, iar acum te uiţi la uşă, zise Kelly în timp ce se învârteau încet deasupra oraşului Honolulu în restaurantul La Ronde, panorama uluitoare schimbându-se pe când luau masa.

Dar ochii, mintea, şi întreg trupul ei, până la cea mai neînsemnată părticică, erau concentrate asupra lui Chase.

Erau la jumătatea mesei când un bărbat cu un cocktail în mână se împiedică trecând pe lângă masa lor. Conţinutul paharului lui se vărsă pe pantalonii lui Chase.

Cel puţin de data asta Chase purta pantaloni negri, îşi zise Kelly. E posibil ca pata să iasă la spălat.

— La naiba, scuzaţi, fu începutul unui şir de scuze din partea brunetului din lumea interlopă, pe al cărui costum albastru nu era nici o urmă a accidentului.

Chase ridică ochii, după ce încercă să tamponeze pata cu şervetul şi lui Kelly i se păru că o scânteie de recunoaştere apare o clipă pe faţa lui.

— Nu-i nimic. A fost un accident.

Chase părea să-l studieze pe străin.

— Merg cu dumneavoastră-la toaletă să mă asigur că se spală şi nu rămâne pată, fiindcă dacă e nevoie plătesc curăţatul.

Părea atât de insistent încât Kelly aproape că se aştepta ca el să-l scoale pe Chase cu adevărat de pe scaun, dar n-a fost nevoie fiindcă Chase s-a ridicat mormăind:

— Bine. Mă-ntorc imediat, Kelly.

Nu se uită nici în ochii lui Kelly, nici în cei ai străinului care-l privea intens.

Ea ciugulea din mâncare, aşteptându-l pe Chase să se întoarcă, pentru a termina amândoi odată, aşa cum coordonaseră atâtea începuturi şi culminări în ultimele 24 de ore.

Ea aşteptă aproape o jumătate de oră, gândindu-se cât ar putea dura să clătească o pată. Se uita din ce în ce mai des în spate, în direcţia toaletei pentru bărbaţi. Doamne Dumnezeule, aştepta să i se usuce pantalonii ca să apară?

Până la urmă chemă chelnerul.

— Vrei te rog să-l cauţi pe prietenul meu în toaleta bărbaţilor? începu ea. E înăuntru de foarte multă vreme.

Chelnerul o privi cu o figură uluită, apoi îşi mută privirea în altă parte, ca să evite ochii ei.

— Mă scuzaţi, doamnă, mormăi el. Prietenul dumneavoastră a plecat demult.

Kelly încremeni — năucită, mută. *Ce altceva puteam aştepta,* îi răsuna în minte. *O, Doamne, de ce tocmai eu? De ce...*

Au trecut mai multe minute până şi-a redobândit vocea şi a putut să i se adreseze chelnerului:

— Nota de plată, te rog.

El o privi, evident uşurat să-i dea şi o veste bună pe lângă cele proaste.

— A fost achitată, doamnă, de bărbatul brunet în costum albastru care a plecat cu prietenul dumneavoastră.

Se pare că cei din gaşcă posedau o fărâmă de curtenie care-i lipsea bărbatului pe care alesese prosteşte să-l iubească.

Iubit fără înţelepciune dar prea temeinic vechiul citat îi trecu prin minte. De două ori iubise temeinic dar fără înţelepciune.

Kelly coborî cele 23 de etaje cu liftul, simţindu-se ca şi cum ar fi coborât în adâncurile iadului. Mecanic, făcu semn unui taxi şi ignoră încercările şoferului de a face conversaţie, ca şi cum ar fi fost paralizată.

Pe trotuarele înţesate cu trecători, chipurile se amestecau, se strâmbau şi se învârtejeau

părând că râd de ea ca maniacii într-un coşmar înspăimântător.

Faţa *lui* era printre ele. Kelly ştia deja că n-o s-o zărească, ştia că nu are rost să-l caute prin mulţime.

Plăti şoferului cu o bancnotă de 20 de dolari pentru un drum foarte scurt, extrăgându-şi trupul rigid din taxi, nemaiaşteptând restul şi fără să audă mulţumirile pentru bacşişul gras.

Picioare ca de plumb o purtară cumva prin holul hotelului Hyatt Regency. Aşteptă, resemnată, ascensorul. N-avea nici un rost să alerge pe scări, fiindcă ştia ce urma să găsească.

Uşa camerei lui Chase era întredeschisă, lumina dinăuntru filtrându-se în coridor. Fără ceremonie, Kelly o dădu de perete, ochilor ei fără viaţă prezentându-li-se suprafaţa goală a biroului, patul fără aşternut, dulapul gol.

Un sentiment macabru de déjà vu[1] îi dădea târcoale, storcând din ea şi ultimele rămăşiţe de viaţă ca un boa constrictor.

Fără vreun scop anume, Kelly păşi în baie. Doar câteva fire fine de barbă împrăştiate prin chiuvetă atestau faptul că Chase existase odată.

O cameristă cu pielea întunecată ridică capul din cada pe care o freca, întrebând-o

---

1 déjà vu — s-a mai întâmplat o dată (în fr. în orig.) — n. trad.

ce căuta acolo într-o limbă pe care Kelly n-o înţelegea.

Fără o vorbă, Kelly se dădu înapoi, Degetele ei căutară cheia din proprie voinţă şi descuiară uşa camerei alăturate — camera ei. Aşa cum se aşteptase, o întâmpină doar un gol întunecat.

Un gol întunecat se căsca în faţa ei pentru tot restul vieţii.

Vocea ei neaşteptat de calmă, ca de robot, chemă recepţia ca să-i confirme că Chase Granger a plecat. Aşa era.

Mişcându-se cu hotărârea lentă a unui strigoi ieşit din mormânt, Kelly încredinţă valizei rămăşiţele propriei persoane.

De astă dată nu vărsă nici o lacrimă. Toate lacrimile ei fuseseră cheltuite în ultimii patru ani. Depăşise stadiul în care mai putea plânge, în care îi mai putea păsa de ceva.

Nu aşteptă băiatul de serviciu. N-avea rost să stea acolo mai mult decât era nevoie. Îşi cără singură valiza până la lift, apoi la taxi, după ce-şi achită nota şi părăsi hotelul.

Rezervarea la avion pentru întoarcere era abia pentru seara următoare, dar urma să aştepte în aeroport în caz că apărea vreun loc liber mai devreme.

Aeroportul nu era aglomerat la acea oră din noapte. Sala de aşteptare îi aparţinea în întregime. Funcţionarul de la bilete îi spusese

că ar putea interveni o anulare la zborul spre Los Angeles de la 6 dimineaţa.

Mintea, trupul şi sentimentele ei erau inerte. Stătea liniştită, dar cu toţi muşchii încordaţi. Imagini răscolitoare din trecutul îndepărtat sau recent se împleteau născând viziuni sinistre ale unui viitor care îşi bătea joc de ea şi o tortura.

Se sili să răsfoiască o revistă, încercând să-şi aducă mintea la starea de funcţionare normală. Pentru că înlăuntrul ei luase hotărârea să supravieţuiască într-un fel sau altul. Să supravieţuiască, în ciuda existenţei pustii şi fără noimă care o aştepta de acum încolo, tot restul vieţii.

N-a observat mişcare în zona scaunelor unde se găsea, până ce n-a auzit:

— Kelly?

Vocea aceea. Vocea *lui.* Profundă şi melodioasă. De câte ori o s-o mai audă în gând?

El trebui să repete, pentru a o convinge că era cu adevărat acolo.

— Kelly...

Ea ridică ochii şi totuşi părea să privească prin el, ca şi cum el nici n-ar fi existat.

El deschise braţele, dar ea nu reacţionă. Ochii albastru-cenuşii, dureros de trişti, împărtăşeau chinul ei.

În sfârşit, se ridică încet, mişcându-se spre zona pe care o oferea îmbrăţişarea lui. Cu toate acestea nu se apropia, ca şi cum s-ar

fi temut că el va dispărea dacă ar încerca să-l atingă.

Blând, încetul cu încetul, el o luă în braţe. Atunci, dintr-o dată ea se lipi de el, îmbrăţişându-l cu putere, ca şi cum n-avea de gând să-i mai dea drumul.

Buzele lui îi atinseseră uşor urechea, cu cuvinte încărcate de emoţie.

— Oh, Kelly, dragostea mea...

Până la urmă rezerva ei de lacrimi o potopi şi trupul începu să-i tremure eliberat.

— De ce ai plecat de la hotel? reuşi ea să îngaime.

— Eu n-am plecat, zău că nu.

Vocea lui chinuită încerca s-o liniştească.

— Altcineva a făcut-o în locul meu şi fără ştirea mea. Eu nu ţi-aş fi putut face niciodată aşa ceva.

— Oh Chase, oh Chase, suspină ea în braţele lui, a fost un coşmar. Un coşmar oribil care revine... a doua oară... tu n-ai cum să ştii...

Vocea lui voalată părea că vine din adâncul sufletului:

— Ba ştiu, Kelly, ştiu. Şi eu am mai trăit odată toate astea. În acea seară îngrozitoare a început un coşmar care a durat peste patru ani.

În îmbrăţişarea lor strânsă, Kelly îl sorbea în întregime. Se spropie uşor ca să-i privească cu dragoste faţa — faţa lui atât de cunoscut şi de iubită. N-avea importanţă că acei ochi plini de compasiune avea, nu se ştie cum, altă culoare — erau *ochii lui.*

— Linc!

Nu era o întrebare, ci o observaţie şoptită, o constatare.

El confirmă cu o sărutare, buzele lui moi alungând trecutul şi aducând-o plutind în prezent.

— Am vrut să-ţi spun de atâtea ori... şopti el îngrozit. Eram atât de aproape de a-ţi mărturisi... aş fi vrut ca tu să *ştii* într-un fel — şi totuşi n-am făcut-o. Era important să fiu sigur dacă femeia care ai devenit acum ar putea iubi bărbatul care sunt eu acum.

Ochii ei îi căutau pe ai lui.

— Ştiam... şi totuşi nu: cum aş fi putut şti? o figură diferită, alt nume.

Îi oferi o dulce asigurare care acum recunoştea că-i veritabilă.

— Dar într-un fel am ştiut de când mi-ai vorbit în ziua aceea pe plajă.

— De mai multe ori am simţit-o şi m-am îngrozit, fiindcă nu eram încă pregătit şi nu eram sigur dacă tu erai gata.

— De ce? îl imploră ea. Schimbarea numelui, chirurgia plastică şi tot restul. De ce?

— Am atâtea să-ţi spun, Kelly, murmură el. Ce frică mi-a fost să nu te pierd iar... Explicaţiile sunt complexe. Mai poţi aştepta până ajungem la casa noastră?

Casa noastră. Oriunde, orice ar fi fost, Kelly o iubea deja.

Cu ochii strălucind ca smaraldele cu multe faţete din cauza lacrimilor nevărsate, ea dădu

din cap. Aşteptase peste patru ani o explicaţie. Ce mai conta încă o oră? Şi era încă prea uluită de impactul şocurilor şi emoţiilor ca să poată acţiona normal. Avea nevoie de puţin timp ca să-şi revină pentru a putea asculta restul.

Înlănţuiţi de talie, se îndreptară încet spre ieşire, savurând cu fiece pas prezenţa fiecăruia dintre ei.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva cât mai suntem aici la aeroport, spuse el.

O conduse spre un şir de magazine. Una din vitrine părea cunoscută şi brusc Kelly îşi dădu seama că era exact ca cea care-i plăcuse la centrul comercial Ala Moana. Plante de un verde viu şi buchete tropicale se întrepătrundeau cu obiecte unice pentru cadouri. Se uită la numele magazinului: VERDELE LUI KELLY.

Zâmbetul lui îi spori bucuria.

— Ţi-am spus în ultimele cinci minute că mi-au plăcut întotdeauna ochii tăi?

Revărsă un potop de sărutări pe fiecare sprânceană, pe vârful nasului, pe buzele ei tremurânde.

— Ochii tăi sunt ca un luminiş de primăvară sărutat de rouă şi de lumina soarelui.

Kelly rămăsese fără grai, copleşită de sentimente minunate.

— Acesta e unul din lanţul de magazine pe care le-am înfiinţat în ultimele 15 luni,

explică el. Un altul, cum ai descoperit aproape, se află în centrul comercial de la Ala Moana. Mai e unul pe Waikiki, lângă hotelul Royal Hawaian, un altul nou în cartierul Kahala şi o ramură la Hilo pe Insula ce Mare.

Era foarte departe de electronică, dar Kelly respectă înţelegerea de a aştepta explicaţia completă.

— Îţi aminteşti de bătrânul de lângă smochinul indian la Lahaina? întrebă Chase. Mă cunoaşte într-adevăr. Vând sculpturile lui în lemn la magazinele mele. M-am simţit vinovat că m-am făcut că nu-l cunosc, dar mă temeam să-ţi dezvălui orice în momentul acela.

Timpul necesar pentru a-şi lua înapoi bagajele şi lungul drum pe jos până la parcare o scoaseră oarecum pe Kelly din amorţeală, în ciuda faptului că era continuu vrăjită de Chase. O pală de vânt făcea aerul să vibreze în jurul lor.

Chiar era pregătită să se urce în maşină şi să plece cu un om care o minţise în ultimele două săptămâni, nemaipunând la socoteală că o mai părăsise odată?

Sentimente mai raţionale începură s-o stăpânească în momentul când ajunseră la maşina roşie Riviera aparţinând lui Chase. Ea îşi trase mâna dintr-a lui.

— Să te ia naiba!! ţipă ea deodată, pălmuindu-l.

— Cum?

— Să te ia naiba, să te ia naiba! repeta ea cu o voce care se auzea până în staţia de autobuz.

Uimirea era evidentă pe chipul lui învăluit de întuneric şi în ton:

— Kelly, ce ţi s-a întâmplat aşa deodată?

— Ce mi s-a întâmplat *mie?* Mi s-a întâmplat *mie*! strigă ea. Eu n-am nimic. Şi n-aş vrea să enumăr tot ce nu-i în ordine cu tine, Chase Granger sau Lincoln Stanford, sau cum te-oi fi numind în seara asta!

— A, zise el chinuit de remuşcări. Am crezut că ai înnebunit.

O lacrimă încercă să se prelingă din ochii ei şi o şterse cu un gest furios.

— Nebună? *Nebună!* Da, am fost nebună timp de aproape jumătate de deceniu. Atât de nebună încât m-am îndrăgostit de tine nu o dată, ci de două ori.

Urmă cu o voce pe care o controla mai bine.

— Dar mi-a revenit sănătatea mentală. Aştept să-mi prezinţi scuzele taie sub formă de basm de adormit copiii. Mi-o datorezi şi sunt sigură că va fi foarte distractiv. Dar spune-mi-o aici şi acum şi repede, că am de prins un avion. Apoi n-ai decât să dispari din nou, oricine ai fi.

Cu expresia ei cea mai plăcută, făcu un pas ameninţător apropiindu-se să-l privească drept în ochi.

Aceasta a fost o greşeală, fiindcă privirea lui blândă şi apropierea lui o înmuiară ca-ntotdeauna.

— Kelly, draga mea, de unde să încep ca să repar ce ţi-am făcut? oftă el.

— Nu poţi.

Ea îi întoarse spatele, fiindcă nu putea să-i spună adio privindu-l.

— Explicaţia nu poate să meargă repede şi trebuie s-o fac între patru ochi, unde nu există posibilitatea să fiu auzit de altcineva.

Uitându-se în sus ea văzu un nor întunecat care acoperea luna, aşa cum minciunile, secretele şi trădarea stătuseră în calea luminii în toată viaţa ei.

Adierea blândă a serii intensificându-se până la un vânt mai puternic, făcea ca frunzele palmierilor de pe margine să zăngăne ca un protest şi să se răsucească puternic în toate direcţiile.

Ea strigă în noapte.

— Cum ai putut să mă înşeli în ultimele două săptămâni? Nu ştii prin ce torturi am trecut cu amintirile care-mi rămăseseră în minte.

El o cuprinse în braţe din spate, braţele lui lipind-o strâns de el ca şi cum ea ar fi fost colacul salvator iar el un om care se îneacă.

— Ştiam, draga mea, ştiam. Şi am suferit în fiecare clipă alături de tine. De fiecare dată când vedeam durerea recunoaşterii sau a amintirii pe chipul tău, îmi trecea un fier încins prin inimă.

Uram chinurile prin care te făceam să treci, dar trebuia să mă asigur că-l poţi iubi pe Chase Granger, omul care sunt eu azi, era singura noastră şansă pentru un viitor împreună.

— Nu înţeleg asta, şi nu înţeleg de ce m-ai părăsit la Miami.

Dar îi lipsea puterea să se zmulgă din îmbrăţişarea lui. În ciuda a tot ce făcuse, ea voia doar să fie o parte din el tot restul vieţii.

— Te-am părăsit numai fiindcă doream să te protejez, iubita mea, crede-mă.

Să-l creadă? Cum ar putea?

— Să mă protejezi? Sunt femeie în toată firea. Nu-i nevoie ca să hotărască cineva pentru mine. Aş fi preferat să pot alege.

— Şi eu la fel, făcu el, pe acelaşi ton. El repeta blând, chinuitor:

— Şi eu la fel. Dar viaţa nu ne lasă întotdeauna posibilitatea să alegem.

Ea putea alege acum. Să meargă cu Chase şi să asculte ce are de spus, sau să se urce în primul avion şi să încerce să lase în urmă noile decepţii şi vechea durere.

N-avea de ales. În ciuda tuturor celor întâmplate îi iubea prea mult ca să nu rămână cu el alături oricât ar fi dorit-o.

Se întoarse spre el. O strângea puternic lângă el, apăsându-şi disperat buzele peste ale ei. Sărutul lor pulverizã noţiunea timpului, eliminând necesitatea unei explicaţii imediate.

Două autobuze opriseră în apropiere în timp ce discutau şi începuseră acum să-şi descarce pasagerii.

Ca un suspin resemnat, Kelly spuse:

— Bine, merg la tine acasă şi te ascult. Nu promit nimic mai mult.

Dar în maşină stătu cât putu de aproape de el. Mâna ei se odihnea pe coapsa lui, ca şi cum pentru ea era important să menţină contactul fizic, ca şi cum s-ar fi temut că el ar putea dispărea din nou, dacă nu era vigilentă. Sub degetele ei, unduirea muşchilor lui pe când mişca piciorul de la ambreiaj la frână şi înapoi era ca o seducţie sinuoasă.

Ea nu-şi putea respecta întru totul promisiunea să aştepte până la sosire şi gândea cu voce tare:

— Şi dacă domnul Crucerian nu m-ar fi trimis aici? Şi dacă nu ne-am fi reîntâlnit pe plajă în după amiaza aceea?

Se întreba cum ar fi arătat viitorul ei dacă nu s-ar fi ivit acea întâlnire întâmplătoare, o şansă la un milion.

Chiar şi în întuneric, Kelly văzu zâmbetul lui Chase. Apoi surâsul îi dispăru, ca şi cum n-ar fi fost sigur de reacţia ei.

— Domnul Crucerian nu te-a trimis în Hawaii. Ai câştigat un concurs sponsorizat de Corporaţia Mifla.

— De unde ştii?

— Corporaţia Mifla înseamnă Miami, Florida, draga mea. E o corporaţie fantomă pe care am inventat-o ca să te aduc aici. E sigur că nu ne-am întâlnit din întâmplare nici pe plajă nici în alte locuri.

— Tu ai aranjat totul, spuse ea mai curând ca o recunoaştere decât ca o întrebare. Credeam că domnul Crucerian mi-a oferit excursia ca un cadou anonim pentru absolvire. Asta e singurul motiv pentru care n-am refuzat să vin la tropice. Iar dispecera noastră era sigură că a completat un formular de participare în numele meu.

— Atunci ea a fost un accesoriu neavizat la planul meu. N-ai idee cât m-a necăjit posibilitatea ca tu să ai cu şeful tău relaţii care să te facă să crezi că ţi-ar putea oferi o excursie în Hawaii. O vreme m-am întrebat dacă nemernicul n-a profitat de pe urma concursului pus la cale cu grijă de mine.

— Domnul Crucerian are peste 60 de ani.

— Mă bucur s-o aud, rânji Chase. Ştii că m-ai pus în încurcătură când te-ai mutat din camera rezervată cu grijă de mine la etajul patru, la opt? A trebuit să fac câteva schimbări rapide atunci ca să ajung în camera de alături de tine.

— Bănuiesc că aranjaseşi să împărţim coroana unui palmier la etajul patru. Nu ştii câtă durere mi-ar fi pricinuit?

— Nu puteam fi sigur, murmură el. Cred că voiam să forţez nota în favoarea mea cu cât mai multe similarităţi exterioare.

Îşi trecu mâna nervos prin părul blond.

— Eram dezorientat şi nu cred că tot ce am făcut are sens. Nu voiam să-l mai iubeşti pe Lincoln Stanford fiindcă nu mai sunt acea persoană. Şi totuşi voiam să-ţi stârnesc din nou acele sentimente.

Kelly se foia, nerăbdătoare ca drumul cu maşina să ia sfârşit, pentru ca să poată cere mai multe amănunte. Pentru moment, se mulţumi să întrebe:

— M-ai urmărit peste tot în aşa fel ca „să ne întâlnim din întâmplare"?

— Cam aşa ceva. Zece dolari în plus la biroul pentru excursii al hotelului, unde cumpăraseşi bilete din timp, m-au avertizat de călătoria ta la Maui şi vizita la Centrul cultural polinezian. În ziua aceea te urmăream de pe un drum lateral fiindcă îi rugaseşi să-ţi arate drumul pe hartă dar ţi-a luat atâta să ieşi în şosea c-am crezut că te-ai răzgândit.

— M-am rătăcit în acea după amiază, spuse Kelly. Dar tu ai dispărut câteva zile.

— Varianta dură a jocului era singura pe care n-o încercasem şi ajunsesem aproape de disperare. Vechile clişee au probabil dreptate. Se pare că absenţa mea *a reuşit* într-adevăr să-ţi înmoaie inima.

— O absenţă de patru ani nu era în favoarea ta.

El ignoră comentariul, continuând în schimb explicaţia:

— Totul a fost intenţionat, în afară de întâlnirea noastră la centrul comercial de la Ala Moana. Asta a fost pură coincidenţă. Am intrat în panică văzând ce aproape erai de descoperirea numelui magazinului, *Verdele lui Kelly*. Mi-era teamă că ăsta ar fi fost indiciul final de care aveai nevoie înainte de a avea timp să te îndrăgosteşti de Chase Granger.

Kelly îi atinse braţul.

— L-am iubit pe Chase Granger mai mult de patru ani.

— Nu.

Scutură capul cu înţeles.

— Nu, nu era posibil. Fiindcă Chase Granger există de mai puţin de doi ani.

CAPITOLUL ZECE

Copleşită de gânduri şi sentimente, Kelly nu dădu prea mare atenţie când trecură prin partea păzită a unei zone exclusiv rezidenţiale care se întindea peste dealuri până la ocean. Curând opriră pe aleea circulară a unei case puternic luminate în exterior lăsând să se vadă stilul contemporan combinat cu ornamente din lemn natural.

Ea abia observă expresia îngrijorată de pe chipul lui Chase când acesta o luă de mână ajutând-o să iasă din maşină, aşteptând să audă prima ei impresie despre locuinţa lui. Ea n-a observat fiindcă avea ceva important să-i spună. Ceva ce trebuia spus, acum înainte ca ea să audă restul explicaţiei.

Se cuibări la pieptul lui aşteptând sprijin şi compasiune, şi el răspunse dorinţelor ei lipind-o de el până ce-i putu simţi bătăile inimii trecând prin trup.

— Chase Granger, şopti ea pe jumătate sufocată de emoţie, sau oricine ai fi, vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine. Voi fi de partea ta orice ai fi făcut. Orice ar fi, poate că aranjăm un fel de târg, sau plătim banii înapoi, sau ne mutăm în Brazilia... chiar dacă ar trebui să te aştept din nou.

— Kelly, dragostea mea scumpă, şopti el acele vorbe încărcate de pasiune, pe când îşi sprijinea bărbia în părul ei. Sărutul lui o umplu de sentimente amestecate de dorinţă şi siguranţă. Se simţise întotdeauna bine şi în siguranţă în braţele lui, chiar şi acum, când ştia că n-ar trebui.

El se retrase încet, privind drept în ochii pe care-i iubea atât de mult.

— Draga mea, îţi promit că n-am fost implicat direct în nimic.

— Oh, oftă ea uşurată. Mulţumesc lui Dumnezeu. Dar atunci de ce...?

Continua s-o ţină de umeri, conducând-o pe o alee de piatră de lavă neagră, străjuită de ambele părţi de rânduri de flori viu colorate. O clipă Kelly îşi închipui că mergeau spre un altar în cadenţa lentă a unui marş nupţial, flancaţi de buchete. Miresme dulci şi iuţi pluteau prin aerul nopţii.

Din casă, un câine începu să latre.

— E-n ordine, băiete, îl asigură Chase descuind trei încuietori diferite la uşa din faţă. Câinele se linişti.

Chase o introduse pe Kelly în casă înaintea lui. Luminile erau deja aprinse în camera din faţă, un amestec luxos, dar plăcut de verde smarald accentuat cu alb şi cu răchită.

Privind în jos spre zvârluga din blană care-i sărea în jurul gleznelor ea nu se putu abţine să nu comenteze:

— Câinele tău seamănă cu MacDougal.

La sunetul acestui nume, terrierul negru lătră scurt şi sări fericit de pe podea ca să depună un sărut câinesc pe mâna lui Kelly.

— Chiar *este* MacDougal, confirmă Chase în acelaşi timp. Vecinii au avut grijă de el în ultimele două săptămâni, iar eu treceam să-l văd aproape zilnic, pentru a nu se simţi singur.

— Ce caută el aici? întrebă Kelly îngrozită.

— O să afli în curând.

Chase o conduse în camera de zi.

Kelly se aşeză într-un fotoliu comod, pentru ca Chase să nu se poată aşeza lângă ea şi să-i blocheze orice gând limpede în timpul povestirii. El trase alt scaun aproape, cu faţa spre ea, genunchii lor ne ajungând să se atingă. MacDougal sări în poala lui şi Kelly invidie acel loc al câinelui.

Chase începu:

— N-am putut rezista ispitei de a amâna această confesiune cât mai mult. Dar plănuisem să te aduc aici în seara asta, după cină, şi să-ţi spun povestea pe care eşti pe cale s-o auzi.

Făcu o pauză atât de lungă încât Kelly trebui într-un târziu să-i dea ghes:

— Te ascult, dragul meu.

— Cred că voi începe chiar cu începutul — începutul care a fost aproape sfârşitul nostru. În seara aceea la Miami am luat mâncare de la Roman în Havana, apoi dintr-o toană — Doamne, ce n-aş fi dat să fi ignorat acel impuls — oricum, am luat-o pe drumul ocolit spre hotel, din dreptul plajei.

— Ştiu, îl întrerupse ea automat.

Uluirea i se citi pe faţă.

— De unde?

— Chelnerul mi-a spus că ai cumpărat un trandafir tropicana, şi am găsit unul în rigolă pe acel drum.

— De aceea ţi-am stârnit durerea când ţi-am adus acel buchet aici? Iartă-mă, Kelly. Nu ştiam c-ai găsit trandafirul acela.

— Ştiu.

Ea îi luă degetele şi le împleti cu ale ei.

Când eram pe la jumătatea drumului de la colţ, s-a iscat un adevărat iad. Gloanţele zburau în toate direcţiile. Cred că ai aflat mai târziu că a avut loc un schimb de focuri între cei patru traficanţi independenţi de stupefiante

şi cei doi ucigaşi mafioţi care aveau sarcina să scape de ei.

— Da, spuse ea. Mi-era teamă că ai fost rănit sau ucis, dar un poliţist m-a asigurat că nimeni din cei implicaţi n-avea semnalmentele tale.

— Aş fi fost omorât...

Kelly îngheţă la ideea unei asemenea perspective.

— ...dar bătrânul cu care stăteam de obicei de vorbă pe plajă ieşise să-l plimbe pe MacDougal şi trecea chiar prin faţa mea. A oprit un glonţ care altfel, m-ar fi lovit pe mine. L-am prins când se prăbuşea, Kelly. Era o durere imensă, atâtea întrebări, atâtea regrete în ochii lui.

Chase închise ochii ca şi cum ar fi vrut să blocheze memoria, fără rost de altfel, fiindcă era limpede că scena se petrecea în mintea lui.

— Atunci de ce m-a minţit poliţistul?

— Asta era meseria lui. Să-l acopere şi să-l ascundă pe martorul principal — eu.

— Dar probabil că ai avut voie să dai un telefon. Puteai să iei legătura cu mine.

— Nu, dacă voiam să fiu sigur că tu eşti în siguranţă.

Se aplecă spre ea.

— Nu vezi, Kel? Între noi doi nu era nici o legătură. Pentru orice observator erai doar o turistă care ocupa camera de lângă mine,

o străină. Ne-am cunoscut în vacanţă. Dar dacă organizaţia criminală ar fi aflat de legătura noastră, ai fi putut fi într-un pericol foarte mare.

Teama îi apăru pe chip la acest gând.

— Dar ai fi putut spune poliţiei.

— Şi să risc o scurgere de informaţii? N-aş face ceva care să te pună în pericol, Kelly. În toate orele singuratice petrecute la staţia de poliţie, în singuraticele zile şi anii care au urmat, mi-am stăpânit cu greu dorinţa să te contactez, să mă uit în ochii tăi cel puţin încă odată măcar.

Kelly nu-şi mai putea stăpâni nerăbdarea. Sări din fotoliu şi începu să umble de colo-colo. Din nou, furia şi frustarea înăbuşite până atunci se strecurară în tonul ei.

— Dar ai aşteptat mai mult de patru ani! Ai avut timp să-ţi schimbi înfăţişarea, să pui pe picioare o afacere şi aşa mai departe.

Făcu un gest brusc prin cameră.

— De ce ai aşteptat atât ca să-mi spui?

El îi apucă mâna, strângând-o cu forţa dată de disperare. Nerăbdarea ei scădea pe măsură ce el o atrăgea spre el, MacDougal părăsind repede poala lui.

În ciuda îngrijorării continue referitoare la întrebările rămase fără răspuns, ea renunţă şi se cuibări la pieptul lui.

Îi trecu o mână pe după gât, punând capul pe umărul lui puternic.

— Iartă-mă. O să încerc să nu te mai întrerup. Ştiu că nici pentru tine nu-i uşor.

El continuă cu o voce încordată:

— Mai mult de doi ani, tribunalele permiţând unei cohorte întregi de avocaţi ai apărării să practice tactici dê întârziere a procedurii, eu am fost un martor protejat mutat în diverse locuri din sud aşteptând să depun mărturie la Miami. În afaceri nu se poate planifica prea mult. A trebuit să-mi umplu ore lungi cu lecturi la soare sau exerciţii cu greutatea. Acest fizic nou nu e numai produsul chirurgiei estetice.

Uitând deja promisiunea de a nu întrerupe, Kelly murmură:

— Cum ai reuşit să supravieţuieşti? Eu am îndurat toţi aceşti ani departe de tine numai muncind cel puţin şaisprezece ore în fiecare zi.

— Speranţa să fiu într-o zi cu tine, în siguranţă, m-a ajutat. Asta, şi faptul că stăpânul lui MacDougal şi alte două victime nevinovate fuseseră omorâţi. Poliţia a stabilit că stăpânul lui MacDougal şi celălalt trecător fuseseră ucişi de două arme diferite care n-au fost confiscate la locul crimei — deci de către cei doi traficanţi de droguri care au scăpat.

— Ce groaznic!

— Ucigaşii mafiei îi omorâseră pe cei doi traficanţi de stupefiante şi pe un alt trecător. Unul din ei s-a dovedit că fusese implicat mai demult şi într-o tentativă de asasinat politic. Celălalt era un tânăr de douăzeci de ani care tocmai venise din Detroit. Se pare că nu arătase loialitatea necesară faţă de familia din Miami şi a sfârşit prin a depune mărturie în favoarea statului, astfel că doi ticăloşi de rang mai înalt care scăpaseră de urmărirea autorităţilor ani de zile au fost condamnaţi şi ei.

— Cel puţin trebuie să te fi bucurat că mărturia ta a avut asemenea efect.

— Efect? răspunse Chase cu amărăciune. Ucigaşul mafiot care a depus mărturie a fost eliberat. Acum e şi el un martor stabilit într-o localitate nouă. Din câte ştiu, s-ar putea să stea chiar pe strada asta.

— Glumeşti! făcu Kelly.

După ce digeră informaţia, întrebă:

— Cum de eşti în acest loc anume? Şi de ce ai un lanţ de magazine de cadouri când tu eşti un geniu al electronicii?

— E o parte din noua mea identitate. Nu mai pot fi implicat niciodată în electronică, nici măcar indirect.

— Organizaţia crimei nu uită niciodată, raţionă Kelly cu voce tare. Această înţelegere a realităţii şi teama aferentă pentru soarta lui

Chase îi dădu fiori pe şira spinării şi îl strânse inconştient şi mai tare.

— Acum trebuie să mă mulţumesc cu proiectarea şi instalarea sistemelor de pază pentru casa şi magazinele mele. Şi trebuie să spun că am proiectat unul foarte elaborat pentru aici. Cât despre venirea în Hawaii, mi s-a deschis gustul pentru tropice. Iar Hawaii e cel mai izolat grup de insule din lume, deşi nu e ferit de crimă, atât organizată cât şi dezorganizată.

— Dar ţi-ai schimbat complet înfăţişarea, asta nu înseamnă că eşti în siguranţă?

Kelly avea nevoie să audă această asigurare.

— Probabil că da. De aceea am şi plătit operaţia plastică.

— *Tu* ai plătit? Nu guvernul?

— Nu face parte din practicile lor obişnuite. Nu sunt sigur dacă aş fi făcut toate acestea dacă era vorba numai de mine, dar aveam nevoie de tine în viaţa mea.

— Ai plătit ca să ţi se scurteze nasul şi să ţi se îmbrace dintele, adăugă Kelly.

— Exact, împreună cu alte restructurări faciale. Şi numai frizerul meu a ştiut sigur că m-am făcut blond, decolorându-mi sprâncenele şi părul din cap.

O asemănare deformată cu Linc ieşi la suprafaţă.

— Rădăcinile mele negre trebuie vopsite din când în când.

Ea continuă să inventarieze schimbările.

— Lentile albastre de contact...

— Varietatea cea mai slabă, care pot fi purtate toată noaptea dacă e necesar.

Kelly îi sărută vârful nasului.

— Dar curând vreau să văd iar argintul pur al ochilor acelora.

— Chiar dacă aspectul meu general a fost deteriorat?

— N-are importanţă, îl asigură ea încet. Apoi contabilul din ea se întrebă cu voce tare:

— Cum ai putut să-ţi permiţi toate astea? Chirurgia plastică, această casă, o afacere pornită curând...

— Crima se plăteşte bine — aruncă Chase — deşi îi plăteşte pe bieţii ghinionişti care se întâmplă să fie în apropiere mai puţin decât pe ticăloşi, iar pe victime deloc.

Continuă pe un ton ostenit:

— Guvernul mi-a plătit echivalentul câştigurilor mele din anii anteriori pentru fiecare an în care am fost sub protecţia sa, incapabil de muncă. Şi, desigur, n-am avut nici un fel de cheltuială în acea perioadă. O companie mai mare a cumpărat reprezentanţa mea manufacturieră, deşi n-am luat întreaga valoare a sumei, fiindcă a trebuit să negociez o vânzare imediată printr-o convorbire

telefonică interurbană, fără a putea oferi asistenţa personală tradiţională cumpărătorului. Oricum, banilor rezultaţi din această vânzare li s-au adăugat încă cincizeci de mii de la vânzarea părţii mele din afacere, şi pentru întreaga sumă am primit dobândă pentru mai mult de trei ani.

Adăugă:

— Şi toate planurile pe care le-am făcut referitor la afaceri au fost în folosul nostru, al tău. Îmi făceam mereu griji că vei întâlni pe altcineva, că ai putea fi măritată, chiar cu copii la vremea când eu eram liber să-ţi recâştig dragostea.

— Ce-ai fi făcut dacă eram măritată?

— Să ştii că aveam un plan şi pentru acea situaţie. Eram pregătit să dau de tine, oriunde ai fi fost, şi să mă învârt pe acolo ca să văd dacă pari fericită. În acest caz aş fi plecat fără să-ţi adresez vreun cuvânt. Dar dacă n-ai fi părut complet fericită aş fi făcut tot posibilul să te conving să-l părăseşti şi să vii cu mine.

— Nu pari să stărui prea mult când e vorba de convingere, sublinie ea.

— Glumeşti?

Era prima oară în ultimele ore când Chase râdea şi aceasta suna ca o muzică în urechile lui Kelly

— Credeam că nu voi reuşi să te fac să stai nici măcar o oră cu mine, cu atât mai puţin să te îndrăgosteşti iar.

Învăluită de o grămadă de emoţii, Kelly repetă întrebarea de mai devreme, cea care o chinuia cel mai mult:

— De ce nu mi-ai spus pur şi simplu cine eşti?

— Să-ţi spun că sunt într-adevăr Lincoln Stanford? Nu mai sunt Lincoln Stanford, Kelly. Mi-au trebuit luni întregi ca să mă cunosc pe mine însumi... priveam în oglindă şi vedeam faţa batjocoritoare a unui străin. Nu mai sunt omul comod, optimist şi sigur de el care am fost. Personalitatea mea s-a schimbat. Valorile mele s-au schimbat.

Ea plecă de pe genunchii din poala lui şi pe faţă îi apăru o expresie de disperare. Dar îl ridică lângă ea şi-l înlănţui într-o îmbrăţişare ca şi cum ar fi vrut să se contopească cu el.

Îl sărută de mai multe ori pe obraz, apoi spuse:

— Ai mai mult din Lincoln Stanford decât îţi dai seama. Eşti tot blând, tandru şi atent. Eşti la fel de amuzant. Ai rămas cel mai bun amant din lume.

Depuse un şir de sărutări pe celălalt obraz:

— Ţi-ai demonstrat inteligenţa şi simţul afacerilor prin organizarea unei reţele de magazine pentru vânzare cu amănuntul într-un

domeniu • cu totul nou în timp record. Iar valorile tale nu s-au schimbat. Doar că ai fost silit să le confrunţi şi să ţii seama de ele mai mult decât o vom face noi ceilalţi vreodată. Pe scurt, concluzionă ea cu buzele foarte aproape de ale lui, tu reprezinţi tot ce am iubit la Lincoln Stanford. Şi indiferent ce nume foloseşti, eşti tot ce mi-aş putea dori vreodată şi mai mult decât aş fi sperat.

El făcu dovada spuselor ei cu o sărutare profundă care o făcu să plonjeze ca-ntr-un vârtej în trecut dar în acelaşi timp o lansă spre viitor.

— Poţi să crezi că de fapt am devenit gelos pe Lincoln Stanford? recunoscu el. Desigur, în principal eram flatat, încântat de devotamentul tău şi de faptul că dragostea ta rezistase atâta vreme, ca şi a mea. Dar pe de altă parte, fostul meu eu măreţ părea să fie rivalul meu cel mai de temut, singura barieră care mă despărţea de un viitor fericit fiindcă eu nu mă mai simţeam acelaşi om.

Kelly îşi demonstră dragostea actuală cu săruturi proaspete, însă spuse totuşi încet:

— Preferam să-mi fi spus imediat.

— Şi să risc să te pierd iar?

El se depărtă de ea şi începu să se plimbe de colo-colo.

— Mi-a luat mai multe luni să mă obişnuiesc cu corpul acestui străin. Şi am avut

timp să anticipez schimbările şi să mă obişnuiesc cu ele. Ce s-ar fi întâmplat dacă-ţi spuneam aşa deodată toate astea?

— Nu ştiu, murmură ea cu sinceritate.

— N-am fi fost împreună decât o săptămână. Au trecut mai mult de patru ani. Era neapărată nevoie să ne întâlnim în noile condiţii, să facem un nou început, să aflăm dacă femeia care ai devenit ar putea să-l iubească pe bărbatul care sunt eu acum.

— Dar invers? întrebă ea.

— Teoretic ai dreptate. Dar în practică nu. N-am încetat să te iubesc nici o clipă. Doamna pe care am cunoscut-o pe plajă acum aproape două săptămâni putea să aibă o înfăţişare băţoasă şi descurajantă, dar dincolo de ea ar fi fost aceeaşi Kelly a mea, caldă, vulnerabilă şi iubitoare.

Se opri şi ochii lui se pironiră într-ai ei.

— Am fost atât de aproape de a-ţi mărturisi adevărul, de nenumărate ori. Dar ai spus în seara aceea pe plajă că nu-l vei ierta niciodată pe omul care ţi-a făcut rău în trecut.

— Precis ştiai că n-aş fi simţit aşa în împrejurările date.

— Puteai să nu fii de acord cu hotărârile mele. Mai rău, puteai rămâne cu mine din milă sau dintr-un simţ al datoriei chiar dacă n-ai mai fi încercat nici un fel de sentiment de

dragoste. În oricare din cazuri ar fi fost o relaţie forţată.

— Ai dreptate, recunoscu Kelly cu un suspin. Dar mai avea o întrebare dureroasă să-i pună:

— De ce m-ai părăsit iar în seara asta?

Fură întrerupţi de un ţârâit scurt care umplea camera, în timp ce un panou de lângă uşa principală, neobservat de Kelly înainte, se aprindeau lumini roşii.

— Vine cineva, spuse el cu o urmă de îngrijorare în glas.

MacDougal începu să latre.

— Un câine de pază pe cinste şi uite cât e de mic, glumi Kelly, dar se simţea şi ea curpinsă de îngrijorare văzându-l pe Chase cum deschide televizorul cu circuit închis să vadă cine se apropie de casă.

El dădu la o parte un panou din perete şi scoase ceva dinăuntru. Kelly văzu arma şi degetele lui încleştate pe ea.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Chase nu luă arma ci trase la loc panoul, şi închise televizorul şi sistemul de alarmă spunând:

— Sunt Jack şi Niera.

Întorcându-se, văzu teroarea zugrăvită pe faţa lui Kelly.

— Îmi pare rău că te-am speriat, draga mea. Doar că sunt mai irascibil în seara asta. E ceea ce nu-mi place la Chase Granger. E supus spaimelor şi situaţiilor nesigure mult mai mult decât naivul Lincoln Stanford.

Sunetul soneriei îl făcu să renunţe să traverseze camera şi s-o ia pe Kelly în braţe s-o consoleze, aşa cum se vedea c-ar fi vrut.

Când deschise, Jack şi Niera intrară încet, fără vreo urmă din exuberanţa dinainte. Amândoi erau în blugi, cu cămăşi simple, iuni.

Chase spuse simplu:

— Ştie.

— Tot? întrebă Jack.

— Aproape. Tocmai terminam povestea când aţi venit voi.

— Ploaia s-a oprit, spuse Jack cu o voioşie falsă când observă chipul chinuit al lui Kelly. Cred că MacDougal ar vrea să se plimbe în grădină. Ce zici, mergem cu el, Chase?

Chase ezită, privind când la Kelly când la Jack. Apoi păru să decidă că e mai bine să asculte ce avea să-i spună Jack. Dar mai întâi îi prezentă încă odată pe noii veniţi.

— Kelly, ei nu sunt domnul şi doamna Thompson, ci Jack Schaefer şi Niera Pascotti. Sunt agenţi FBI.

Kelly rămase înmărmurită de informaţia pe care Chase o relatase atât de natural, ca şi cum e lucru obişnuit să ai vecini şi prieteni de la FBI care să vină în vizită în toiul nopţii.

După ce Jake şi Chase au ieşit, Niera traversă camera îndreptându-se în aceeaşi direcţie.

— Bucătăria e aici în spate. Nu ştiu tu, dar eu aş bea ceva.

Trecură printr-o sufragerie protocolară ca să ajungă în bucătăria spaţioasă şi bine aranjată, dotată cu toate ustensilele necesare, inclusiv ultimele noutăţi în electronică.

Blonda cea vioaie, deşi căuta sticlele, gheaţa şi paharele, n-a încetat o clipă s-o privească direct.

— N-am ştiut de existenţa ta până în seara asta... cel puţin nu toată povestea. Te-am suspectat destul de mult după ce am început să-l supraveghem din nou pe Chase, având în vedere cine apăruse în zonă. Păreai c-ai picat din senin şi ai început să-ţi petreci foarte mult timp eu el. Am aflat că acel concurs era fictiv, dar n-am ştiut că Chase însuşi îl aranjase.

— Credeţi că sunt gangster?

Până în seara aceea, asta ar fi amuzat-o copios.

— După ce mai mulţi ucigaşi cunoscuţi de la Miami au fost văzuţi la Honolulu, ne-am gândit că poate ai fost trimisă să-l verifici pe Chase şi să confirmi identitatea lui ca Lincoln Stanford. L-am scos rău din sărite pe Chase când am venit la voi în după amiaza aceea la Moana.

— Voiaţi să mă verificaţi.

— În mare parte da, dar spunând că-l cunoaştem pe Chase de ani de zile speram să te descurajăm dacă erai un răufăcător. Am folosit prenumele noastre adevărate, în caz că i-ar fi scăpat. Totuşi Chase te-a păzit de contactul cu noi mai mult decât era necesar.

— Credeam că are altă întâlnire.

— Nu, şi ne-a spus în termeni foarte clari să te lăsăm în pace.

În sfârşit, Kelly puse cea mai îngrozitoare întrebare, pe care o înăbuşise până atunci şi-o apăsa ca un pietroi.

— Chase e în pericol?

— Acum mai puţin ca oricând.

Niera puse gheaţă în două pahare, deschise pe sticlă de cola şi una de whisky.

— Trebuie să ştii dacă ţi-a explicat ce s-a întâmplat în seara asta.

— Tocmai eram pe cale să ajungem acolo când aţi venit voi.

Niera umplu un pahar aproape până la buză cu whisky, apoi turnă puţină coca.

— Tu ce vrei? o întrebă pe Kelly, făcându-i semn să se aşeze pe un scaun la masa de bucătărie.

— Ca şi tine, dar în porţii inverse.

— Ai o construcţie nervoasă mai puternică decât mine, dacă încerci să digeri toate astea doar cu un deget de whisky.

Dar se conformă cererii lui Kelly.

— Are cineva de gând să-mi spună şi mie ce s-a întâmplat în seara asta? făcu Kelly nerăbdătoare.

— Bine, se pare că eu am fost aleasă, căci nu pot ajunge la motivul vizitei mele până ce nu-ţi explic de ce a părut să dispară din nou din viaţa ta în seara asta.

Niera dădu pe gât o duşcă zdravănă din băutura ei, apoi continuă:

— Erau doi traficanţi de droguri care opreau în estul insulei Maui. În seara asta urmau să încheie o afacere importantă. Eram aproape siguri că erau aceeaşi care scăpaseră la Miami, dar aveam nevoie de Chase să-i vadă pentru o identificare sigură. Am pus diverşi tipi să-l urmărească pe Chase.

— Ştia, o întrerupse Kelly, recunoscând acum că exista un motiv pentru privirile pe care el le tot arunca în spate.

— Din păcare nu-i spusesem că e vorba de noi, şi i-am pricinuit griji inutile, dar am crezut că aşa e cel mai bine în acel moment. Ne-a tras o sperietură zdravănă când şi-a petrecut ziua hoinărind prin zona de est a insulei Maui.

Niera îşi puncta povestirea cu sorbituri din băutură.

— În seara asta am anunţat un alt agent pe care Chase îl cunoscuse mai demult că avem nevoie de Chase imediat, aşa că a intrat în restaurant încercând să-l convingă să vină cu noi.

— Dar ar fi putut să-mi spună cel puţin că pleacă.

— Pentru el coşmarul reîncepea. Dacă era nevoie de el pentru a depune mărturie împotriva celor doi traficanţi de stupefiante — fiindcă erau căutaţi încă pentru uciderea stăpânului lui MacDougal şi a încă unei

persoane în schimbul de focuri de la Miami, îţi dai seama...

— Chase ar fi trebuit să-şi dezvăluie noua înfăţişare şi identitate dacă apărea ca martor şi ar fi trebuit s-o ia iar de la capăt. Mafia ar fi aflat cine e, termină Kelly fraza începută de Niera, pe măsură ce înţelesul o izbea, trimiţând dureri înţepătoare ca de pumnal prin toată fiinţa ei. Ar fi pierdut totul din nou.

— Inclusiv pe tine. Fiindcă şi tu ai fi fost în pericol, dacă s-ar fi făcut legătura cu el. Deci încă o dată era pregătit să renunţe la tine pentru a întâmpina orice risc.

Kelly răsuflă adânc înainte de a întreba cu teamă mai mult pentru Chase decât pentru ea însăşi:

— Nu mai trebuie să depună mărturie? Nu erau aceiaşi?

— Ba erau chiar ei.

Niera îşi mai turnă un pahar, fără a se mai deranja cu Cola de astă dată.

— Dar n-o să fie nici un proces, sunt morţi amândoi.

— Mă bucur! declară Kelly vehement, sărind de pe scaun atât de brusc încât acesta se prăbuşi cu zgomot pe podea. Adăugă mai încet, dar cu aceeaşi fermitate:

— Mă bucur că Chase nu mai trebuie să fie implicat. A făcut destul.

— Sunt foarte mulţumită că cei doi ticăloşi au fost şi ei ucişi, dar te rog să nu spui la nimeni.

— Ce s-a întâmplat de fapt?

— Voiam să protejăm identitatea lui Chase cât mai mult posibil, aşa că nu voiam să-i prindem întâi şi apoi să-l aducem pe Chase la secţie să-l identifice. În momentul acela n-ar mai fi avut nici o acoperire. Doar câteva persoane de la FBI ştiu unde şi cine e el acum. Jack şi cu mine l-am dus cu un avion al agenţiei pe Chase în estul insulei Maui şi i-am urmărit din spatele luminişului unde îşi avea comandamentul. Chase a reuşit să-i identifice cu ajutorul binoclului. Dar înainte să putem chema întăriri şi să intrăm în scenă, vechii lor duşmani i-au găsit — doi ucigaşi din Miami care fuseseră văzuţi la Honolulu săptămâna trecută.

Niera dăcu pe gât şi restul băuturii şi trânti paharul pe masă.

— Traficanţii au împuşcat pe unul din ucigaşi iar noi l-am arestat pe celălalt. Dar cu doi agenţi FBI martori oculari nimeni nu va şti vreodată că Chase a fost acolo. Mărturia lui nu va fi necesară.

Niera adăugă:

— Chase n-a ştiut că agentul pe care l-ai văzut pentru scurtă vreme la restaurant i-a golit camera şi i-a plătit nota la hotel. Nu cred că

Chase s-ar fi despărţit de tine aşa brusc a doua oară fără un cuvânt de explicaţie chiar şi în împrejurările cele mai grele.

— Ar fi putut refuza să meargă cu voi la Maui, nu putu să nu spună Kelly. El îşi jucase rolul. De ce să mai rişte iar?

Vocea Nierei deveni mai supusă, şi pentru prima dată nu reuşi să înfrunte ochii lui Kelly.

— Nu-l puteam sili dar nu i-am lăsat prea mult timp de gândire.

— Probabil că ar fi mers cu voi oricum.

Niera o bătu pe umăr pe Kelly cu mâna ei cu unghii roşii ca mărgeanul.

— Mă bucur că ştii ce fel de om e.

— Ce-i spune acum Jake afară?

— Nimic deosebit. Îl ţine doar la distanţă pentru ca .u să pot vorbi cu tine. Ştiam cum puteai reacţiona la toate astea. Tipul te-a părăsit acum patru ani fără un cuvânt. Voiam să fiu sigură c-ai înţeles că a făcut-o pentru binele tău.

— Mi-ar fi plăcut să fiu consultată, spuse Kelly încet.

— Dacă te-ar fi consultat, ar fi fost prea târziu. Puteai deveni o ţintă.

— Aş fi mers să mă ascund împreună cu el.

— Şi eu aş fi preferat asta, spuse Niera. Dar nici măcar n-am ştiut de existenţa ta, şi

depindea numai de Chase s-o spună cuiva sau nu.

Niera privi din nou cu poftă spre sticla de whisky dar îşi turnă un pahar de coca.

— Prin „Programul federal de protecţie a martorilor" au fost stabiliţi în diferite locuri peste patru mii de martori, majoritatea provenind din crime ale mafiei, şi toţi suferă. Mai ales cei care nu erau ei înşişi criminali. Dar cei mai mulţi au familiile stabilite împreună cu ei. Chase nu avea nimic. Nici o rudă. Afacerea la care muncise din greu a fost lichidată peste noapte. Nici măcar n-am ştiut că şi-a părăsit logodnica. Dacă ai şti prin ce a trecut omul ăsta, groaza din mintea şi sufletul lui, chiar dacă pe dinafară părea calm. N-avea legături în trecut, doar în final o identitate cu care să se obişnuiască şi pe nimeni care să-l asigure că e încă aceeaşi persoană deosebită pe dinăuntru.

— Şi tu ţii la el, îşi rosti Kelly gândul cu voce tare, dându-şi seama de tonul şi expresia acesteia. Împunsături de gelozie se amestecau cu simpatie pentru cealaltă femeie.

Niera dădu din umeri:

— Cine n-ar ţine la el? spuse ea neglijent, minimalizând adâncimea sentimentelor sale. Dar niciodată nu s-a uitat la mine.

Încercă să râdă, afişând veselia, dar râsul ei suna spart.

— Asta poate dăuna destul de mult eului unei doamne atunci când e singura femeie pe care el o vede în curs de doi ani.

— Sunt sigură că Chase are o părere foarte bună despre tine, spuse Kelly amabil.

— A, sigur că da.

Niera clătină din cap afirmativ.

— Şi vrea să mă uite cât mai repede, împreună cu tot ceea e legat de acea perioadă din viaţa lui, cu excepţia poate a lui MacDougal. Doamne, cât îl iubeşte pe câinele ăla. MacDougal a fost supapa directă pentru toată dragostea omului ăsta până acum.

Niera sări de la masă, ascunzându-şi chipul de Kelly pe când îşi ducea paharul la chiuvetă.

— A insistat să luăm câinele când a aflat că n-are cine avea grijă de el. A fost o condiţie pusă pentru a depune mărturie.

— A pus condiţii?

— Numai MacDougal şi ajutorul obişnuit în cazuri de stabilire în alt loc. Când a apărut primul poliţist la locul crimei în Miami, Lincoln Stanford era foarte hotărât să depună mărturie împotriva ucigaşilor care au început măcelul. După o oră, cred că preţul pe care trebuia să-l plătească l-a izbit foarte puternic. Dar până atunci şi-a dat seama că ar fi în pericol indiferent dacă accepta sau nu să fie martor, fiindcă bandele de criminali l-ar fi asasinat ca să fie siguri că nu se va răzgândi.

— Chase ar fi depus mărturie oricum, spuse Kelly sigură de ea.

— Mă bucur că apreciezi ce om deosebit e, spuse Niera cu un ton scăzut.

Apoi apucă amândouă mâinile lui Kelly într-ale ei.

— Deci îl ierţi?

— Nimic n-a fost din vina lui. A fost şi el o victimă ca şi mine, în mai mică măsură. N-am ce să iert.

— Atunci ajută-l să uite.

Niera strânse mâinile lui Kelly ultima oară, apoi aplecă capul într-o încercare nereuşită de a ascunde strălucirea lacrimilor din ochii ei. Kelly bănuia că lacrimile erau stânjenitoare şi n-o caracterizau deloc.

Niera se duse înapoi în camera de zi, deschise uşa balconului şi ieşi.

— Jack, strigă cu o voce foarte uşor voalată, n-ar fi timpul să plecăm şi să-i lăsăm pe ăştia doi singuri pentru tot restul vieţii?

Jack şi Niera plecară. amândoi strângându-i mâna lui Chase şi arătându-i clar că sperau ca acesta să fie ultimul adio.

Cum se închise uşa în urma lor, Kelly se agăţă de gâtul lui Chase.

— Dragul meu, acum eşti în siguranţă?

— Până la urmă, mai ales după cele întâmplate în seara asta, cred că da. Dar viaţa nimănui nu poate fi garantată — un accident

pe şosea, un fulger, sau o bucată de satelit care cade din cer...

Kelly îl îmbrăţişă şi mai strâns.

— Nu te-aş fi adus aici dacă nu m-aş fi simţit în siguranţă, spuse el. Dar în seara asta — ea simţi cum îl străbate un fior — în seara asta întregul coşmar îngrozitor putea începea iar.

— Niera a reuşit să mă lămurească, dar hai să stăm jos şi să discutăm despre toate pe-ndelete pentru a putea să terminăm cu trecutul odată pentru totdeauna.

— Kelly, mai curând mi-aş fi sfâşiat inima din piept decât să-ţi pricinuiesc vreo clipă de necaz.

— Eu sunt inima ta, dragul meu, aşa cum tu eşti inima mea.

Gurile lor contopite au format cu coridor către inimi reafirmând unirea cea mai profundă — o garanţie a unei alianţe pe viaţă.

După câteva ore şi câteva sute de sărutări îi găsiră pe Kelly şi Chase îmbrăţişaţi pe canapea.

Toate necunoscutele fuseseră lămurite şi toate amănuntele banale despre viaţa fiecăruia în ultimii patru ani căpătaseră o importanţă majoră. Hotărâseră ca ea să se întoarcă singură la Des Moines în acea săptămână pentru a aranja lucrurile la birou şi a pregăti mutarea la Honolulu.

— Pot să-ţi înlesnesc înfiinţarea propriei companii de consulting, îi oferi Chase, simţindu-se vinovat că o dezrădăcina din locurile natale unde îşi avea prietenii şi familia.

— Aş prefera s-o fac singură, susţinuse Kelly, dar n-aş avea nimic împotrivă dacă tu cu corporaţia ta aţi fi primul meu client.

Acum Chase se agita, slăbind strânsoarea braţului în jurul umerilor ei.

— Aş fi vrut să te pot însoţi în Iowa.

— Dragostea noastră a durat atâta amar de vreme. Va supravieţui unei despărţiri de două săptămâni, sau oricărei surprize pe care viaţa ne-o poate oferi.

— Vreau s-o cunosc pe mama ta şi sunt sigur că şi ea va fi dornică să-şi vadă noul ginere. O aducem aici cu avionul la nuntă.

— Îmi iubesc mama, spuse Kelly, dar trebuie să aşteptăm aşa mult până la nuntă? Credeam că ne căsătorim înainte de plecarea mea la Iowa.

— Mie îmi convine, draga mea.

Buzele lui se mişcară din nou peste ale ei.

— Deci o vom aduce aici pe mama ta pentru luna de miere.

Chase începu s-o mângâie pe Kelly în locurile cele mai plăcute, iar ea răspunse plimbându-şi mâinile pe spinarea lui musculoasă, trăgându-i până la urmă afară poalele

cămăşii pentru ca mâinile ei să poată intra dedesubt şi simţi trupul lui cald descoperit.

— Că veni vorba de luna de miere, şopti el, în timp ce-i mângâia sânii cu mişcări uşoare ca atingerea unei pene, ştiai că mai e o oră până în zori?

— Sugerezi că ar trebui să ne culcăm?

Ea simulă un şoc.

Surâsul cunoscut îi juca pe chip în timp ce se ridica şi o trăgea lângă el, strecurându-şi braţul în jurul taliei ei.

— Cam aşa ceva. Dar am aşteptat atâta să jucăm împreună o scenă a balconului!

Se opri ca să dea drumul combinei stereo, cu banda pregătită. Cuvintele ritmate ale melodiei „De mine îţi vei aminti?" răsunară umplând atmosferea.

O conduse prin uşa glisantă pe balcon. Coasta dealului se vedea coborând dedesubt. Kelly merse până la marginea platformei de lemn natural. Luna mată lumina slab frunzişul unui palmier care se întindea să-i ureze bun venit.

— E aproape ca la Miami, murmură ea, doar că tu eşti mai aproape decât la o lungime de braţ.

— Aveam în plan să reînviu atmosfera de la Miami. Unul din motivele pentru care am cumpărat acest teren a fost că avea un

palmier plasat în locul potrivit. Casa a fost proiectată să aibă balconul chiar aici.

Deşi învăluită de noapte ca de o mantie, grădina se putea discerne datorită miresmelor seducătoare purtate de vânt şi a şoaptei cristaline a micuţei cascade artificiale.

Kelly scoase un uşor scâncet de protest când Chase o părăsi şi-l văzu că mută perna de pe balansoarul dublu pe podeaua de lemn. El îngenunche pe perna lată părând c-o imploră şi deschise larg braţele spre ea.

Într-o clipă, îngenunchia lângă el, lipindu-şi trupul de al lui, fiecare părticică din ea tânjind să se unească cu el. Nerăbdătoare, îi descheie cămaşa, apoi simţi atingerea uşoară a perişorilor fini auriu-castanii prin ţesătura uşoară a rochiei pe când o trăgea spre el.

Gura lui o devora pe a ei cu o foame îndelung stăpânită. S-a auzit un zgomot simultan de fermoare în dorinţa lor reciprocă unul pentru altul şi deodată hainele lor căzură alături.

El se opri deasupra şi produse un deliciu sânilor ei, atingând cu buzele fiecre sfârc, în timp ce mâinile lui evocau o pasiune dulce.

— Te rog, Chase, nu mai zăbovi.

Cu sărutările şi mângâierile lui, cuvintele acestea deveniră o rugăminte care revenea mereu:

— Acum, acum...

El îi mângâie cu limba toate locurile sensibile din cavitatea gurii, iar în momentul când pătrunse în cealaltă cavitate dulce care pulsa de dorul lui, el şopti:

— Acum, şi întotdeauna, dragostea mea.

Luna şi stelele ajunseseră să poată fi atinse, dar Kelly nu se îndura să dea drumul omului pe care-l iubea, acum şi întotdeauna.

*

* *

Cu ceva mai mult de o oră mai târziu fu trezită de cântecul ciripit al păsărilor. Zări degetele lungi ale frunzelor de palmier care se profilau pe un cer de sidef. Zorile poposiseră în paradis.

Se desprinse din braţele lui Chase şi se duse pe vârfuri până la marginea balconului. Ploaia din noaptea trecută lăsase grădina sclipind ca şi cum ar fi fost stropită cu pulbere de diamante.

O cascadă făcută de mâna omului murmura picurându-şi apele într-un bazin din pietre negre de lavă. Nuanţele de roşu şi portocaliu abundau în hibiscus, poinciana, arbuşti de lalele africane, anthurium, ohia lehua şi poinsettia, ca şi alte flori ale căror nume nu le ştia. În contrast erau frangipani în culori pastel, ghimberul kahili crem, poinsettia albă, păsări paradis multicolore, orhidee roz şi de

culoarea levănţicăi crescând libere şi un copac ploaie-de-aur.

Nu l-a auzit pe Chase venind în spate dar n-a protestat când îmbrăţişarea lui a învăluit-o chemând-o.

Ea spuse încet după prima privire asupra grădinii:

— E ca şi cum curcubeul nostru ar fi atins pământul şi şi-ar fi lăsat culorile aici.

— Tu porţi curcubeul cu tine, în ce mă priveşte, spuse el fermecând-o cu buzele. Dar dacă vrei, putem oficia căsătoria noastră în grădină.

— Nu, aici, pe balcon, deasupra palmierului.

După câteva minute, el întrebă:

— Ai vrea să faci o plimbare în grădină?

Mângâierile lui insinuante au asigurat răspunsul potrivit la această întrebare.

— Nu în momentul ăsta.

Îl trase înapoi spre pernă şi-i ciufuli părul des.

— E adevărat că blonzii au mai mult haz?

— Nu până acum, o asigură el.

Ea privi în sus spre cer, ştiind că albastrul lui trebuie să pară adeseori reflectat în ochii lui. Faptul că-i era total devotată fu confirmat de asigurările ei proprii:

— N-are importanţă ce aspect exterior ai sau ce nume foloseşti, tu vei fi întotdeauna omul pe care-l iubesc.

— Iar tu poţi fi sigură că sub orice nume voi apărea nu voi mai fi niciodată „al tău dispărut Linc"

Sărutul lor a trecut treptat într-o nouă zi.

SFÂRŞIT

Tiparul executat la
S.C. ROMCART S.A.
sub. comanda nr. 265